MILLENNIUM NOVELLA

MICHAEL HAULICĂ

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND

BIBLIOTEC
ALEPH

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND

Redactor: Horia Nicola Ursu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Ona Frantz

MILLENNIUM BOOKS
Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare
tel. 0371-388260
www.millenniumbooks.ro

Michael Haulică

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND

MILLENNIUM BOOKS
2014

NOVELLA
Serie coordonată de Horia Nicola Ursu

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND
Copyright © 2012, Michael Haulică

Pentru această ediție, toate drepturile sînt rezervate
editurii Millennium Books.

Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum fără consimțămîntul scris al editorului contravine Legii dreptului de autor și se pedepsește conform legislației în vigoare. Pentru această ediție, toate drepturile aparțin Millennium Books.

Pentru a înțelege de ce s-au întîmplat toate acestea, care este semnificația lucrurilor, ar trebui să mă întorc în timp la momentul în care am primit ultima comandă: *Kill Lotek*. Mi-a sunat ca un titlu de film. Ca al unei cărți polițiste. Ca numele unui blog.

Acesta este blogul *Kill Lotek* scris de mine, William Tally Metro Holografix, gibson de două ore și, ca orice gibson, dornic și dator să pîrlească în fiecare zi cîte ceva. Nu știu dacă, pentru acest blog, va mai exista și un mîine. Nu știu nici măcar dacă pentru mine va mai exista un mîine. Așa că, dacă vreau cu adevărat să deslușesc înțelesul întîmplărilor din ultima vreme, dacă vreau cu adevărat să aflu cine sînt, ce sînt, să nu mai pierdem vremea, să încep să scriu faptele, așa cum au fost, așa cum le-am trăit. Cum zicea cineva, „Viața nu este cea pe care ai trăit-o, ci aceea pe care ți-o amintești și cum ți-o amintești spre a o povesti".

Prolog

În meseria asta e bine să lucrezi cu o agenție. Ai parte de clienți simandicoşi, cîştigi bine, treaba se face curat şi beneficiezi şi de asigurare în caz că ceva nu merge ca lumea. Greu e să iei proba, să obții angajarea. Dup-aia, totul e OK. Discreție maximă. N-ai grija zilei de mîine. Stai acasă, primeşti telefonul, te duci, se face Transferul – adică îți faci treaba, care-o fi aia –, iei banii. Şi habar n-ai de nimic. Ca şi cînd lucrul ăla nici nu ți s-ar fi întîmplat.

Habar n-am cum se face Transferul ăsta. Nu mă întrebați, că nu ştiu. Îmi cumpăr televizor şi îl folosesc şi nu mă interesează cum ajung imaginile alea pe ecran. Aşa cum nu mă interesează ce se întîmplă în cipurile şi în sîrmele din calculator sau cum funcționează un telefon. De ce m-ar interesa Transferul?

Ştiu doar că şi clientul, şi gazda sînt băgați în nişte cilindri uriaşi şi, cînd iese de-acolo, clientul iese într-un alt trup, cel al gazdei. Cei doi cilindri sînt în camere separate şi asta îi asigură clientului protecție. În relația asta a lor „de serviciu" doar clientul îşi cunoaşte gazda, ea niciodată nu-şi cunoaşte „chiriaşul". Ca de obicei, atunci cînd unul plăteşte, iar celălalt este plătit, cel care dă banul este avantajat. Dar practica, în timp, duce la nişte proceduri, la nişte termeni contractuali

în care nici cel care-şi vinde ce are de vîndut nu este lăsat de izbelişte.

Mai rău e dacă nu iei proba la agenţie şi trebuie să-ţi cauţi un peşte. Ăştia sînt cam ciudaţi. Odată ţi-o trag – cică te testează! – şi se ştie că nu dispun de cine ştie ce condiţii. Operatorii lor sînt tot nişte marginali, la limita legii, indivizi care au pierdut la viaţa lor, dar măcar au lucrat în laboratoare cîndva, ştiu meserie. E ca atunci cînd mergi cu trenul urban: mai pe la suprafaţă, mai pe sub pămînt... Dar măcar ai peştele care veghează, se interesează de clienţi, cine sînt, de ce au nevoie de tine, ce vor de la viaţa ta. De reţinut e asta: veghează. Să nu păţeşti nimic. Să te simţi în siguranţă.

Şi mai rău e cînd ajungi pe străzi şi eşti la mîna tuturor dezaxaţilor. Nu ştii niciodată cine îţi sînt clienţii şi care sînt scopurile lor. Şi nici nu cîştigi cine ştie ce. Trebuie să ai operatorul tău (care mai vrea şi el mici „servicii" gratis!) şi, în condiţiile astea nu poţi spera decît la unul care nu mai are dreptul de a profesa, unul care-şi face treaba clandestin, în laboratoare improvizate, cu tehnică depăşită, dar funcţională. Din cauza condiţiilor precare în care operează ai toate şansele să rămîi cu sechele. Să nu uiţi, să te trezeşti uneori din somn crezîndu-te altcineva, dînd telefoane unor oameni pe care nu-i cunoşti, mergînd la adrese neştiute fiind convins că mergi acasă.

Dar asta aveam s-o aflu cu timpul, pe propria-mi piele, cum se spune. La început n-am ştiut, n-a ştiut nimeni. Acum ştiu că probabilitatea ca, după Revenire, să rămîi cu ceva din fostul client, nu e neglijabilă. Ăsta e riscul tău, ca gazdă, dar şi riscul clientului care-şi

joacă identitatea, dincolo de toate poveştile despre confidenţialitate... Se spune că fiecare primeşte de la viaţă atît cît poate plăti.

Şi dacă asta nu e de-ajuns?

Eu am trecut prin toate stadiile şi nu sînt chiar mîndru de mine. Dar am supravieţuit. Aşa că, în condiţiile ştiute, ar putea totuşi să fie şi ăsta un motiv de mîndrie. Nu însă şi ăla că am ajuns ceea ce sînt.

Sînt o hucă, da. Dar asta sîntem toţi, indiferent dacă lucrăm cu agenţii, cu peşti sau pe cont propriu. Sînt o hucă şi îmi place. Cred că îmi place, din moment ce n-am renunţat la asta după toate cîte mi s-au întîmplat. Problema, pentru mine, n-a fost dacă voi deveni o hucă sau nu. Problema mea a fost ce fel de hucă voi deveni.

1. Un client ca oricare altul

Totul a început după divorţ. Cine crede că divorţul e o treabă uşoară se înşală. Şi nu e vorba de bani, numai de bani. Deşi Camelia m-a lăsat fără un chior. Mi-a luat casa, banii, copiii. Cică să se asigure pentru viitor. Cică n-avea încredere în mine că aş putea contribui constant la creşterea copiilor. Şi de-aia a vrut să aibă totul de la început. Iar judecătorului i s-a părut OK. Judecătoarei, că era femeie. Aşa îmi şi explic...

Nu, n-a fost vorba de bani, numai de bani. Aveam o meserie bună, puteam găsi oricînd angajamente noi, puteam face bani. Dar a mai fost şi sentimentul ăla de abandon, m-am simţit aruncat la gunoi, la gunoiul

societății, și nu mi s-a părut drept. Mi-a părut că societatea și-a bătut joc de mine luîndu-mi totul: casa, banii, copiii.

Cred că am vrut să mă răzbun. Pe ea, pe societate. Și cum puteam s-o fac mai bine decît încurajînd lucrul care, îmi părea mie atunci, era cel mai periculos pentru ea? Cum puteam să mă răzbun mai bine decît punînd umărul la alunecarea societății pe panta aia periculoasă de care tocmai aflase? Ziarele erau pline de semnale de alarmă care dezvăluiau consecințele negative ale răspîndirii pe scară din ce în ce mai largă a ceea ce s-a numit Transfer... Iar fraza asta sună exact ca un citat dintr-un ziar, e o mostră de limbaj de celuloză, limbajul presei...

Ați observat, cred, ce ușor ajungem să ne pliem limbajul pe subiectul care ne obsedează, ce ușor ajungem să vorbim exact ca indivizii în mijlocul cărora trăim. Așa cum fac scriitorii cu personajele lor, cînd le pun să vorbească diferit, tocmai pentru a le individualiza... Dacă îi interesează asta, dacă respectă regulile, dacă nu cumva romanele sau povestirile lor nu sînt decît niște monoloage auctoriale, niște discursuri și, eu cel puțin, trebuie să recunosc că accept și asta dacă frazele îmi sună într-un fel, într-un anume fel, de neconfundat. OK, să vorbească toate ca unul, dar să nu fie felul în care vorbesc încă o sută de scriitori, așa cum ziarele folosesc toate același limbaj, ăla pe care l-am numit de celuloză.

Să ne întoarcem la Transfer...

*

A fost ca un joc mai întîi, o joacă de bogătaşi (şi sînt destui cei care zic că mai bine rămînea aşa, ca multe altele), apoi ca o boală – s-a descoperit că dădea dependență. Tot mai mulți oameni solicitau Transferul, aşa cum am zis, la început ca o joacă, ca un capriciu, ca o satisfacere a curiozității. Apoi au găsit o adevărată plăcere în asta. Apoi nu s-au mai putut abține şi au făcut-o din nou şi din nou... cheltuindu-şi banii şi neuronii în folosul agențiilor care se ocupau de treaba asta. Iar cînd n-au mai avut bani suficienți şi-au căutat gazdele pe străzi... Cît de degenerat poți fi ca să salți tot felul de nenorociți de pe stradă să le acaparezi trupurile fie şi numai pentru cîteva ore? Sau cît de disperat?

Am fost şi eu un client al agențiilor. O dată, de două, de nouă. Ca fiecare. Ştiți cum e. Probabil, la o vîrstă, toți vrem să avem ochii albaştri, să fim bruneți, cu un sac de muşchi pe noi, să se uite femeile în urma noastră, să fim doriți de femei, de femeile măritate mai ales, alea pe care ni le închipuim scoase pe vecie de pe piață. Ei aş! Pe vecie! Haida-de! Am aflat că ele de-abia aşteaptă să calce strîmb, iar cele care n-au făcut-o n-au făcut-o pentru că nu au avut ocazia, pentru că n-au întîlnit bărbatul pentru care să fie dispuse s-o facă. Adică, în alți termeni, nu li s-a ghicit prețul corect. Că, pînă la urmă, la asta ajungem, la prețul corect.

Toată treaba asta e valabilă şi pentru femei. Numai că ele n-au a se lupta pentru a atrage privirile bărbaților, pentru a-i face să calce strîmb. Ei calcă strîmb din

construcție. La ei călcatul strîmb e chestie congenitală, de parcă s-ar fi născut toți cu luxație de șold. Ei n-au nevoie decît de o privire, de un zîmbet... Femeile au puterea asta de a mişca lucrurile doar cu privirea. E de-ajuns să se uite la un bărbat mai mult de două secunde, că sîngele ăluia își schimbă automat mersul și, în loc să circule conform algoritmului prestabilit, o ia razna și se adună în... acolo... În fine.

Îmi amintesc că marea descoperire am făcut-o cînd, în catalogul agenției pe care o frecventam, am dat peste Conan, grădinarul vecinilor noştri. De multe ori, în după-amiezele de vineri, îl admiram, da, ăsta este cuvîntul, cum tundea iarba Ambersonilor. Cum le aranja florile și copăceii din fața casei. N-am făcut niciodată legătura între prezența lui acolo, vinerea, și absența lui Ted Amberson care, întotdeauna, în weekend avea de făcut deplasări lungi... Ei, aveam să aflu, cu altă ocazie, că deplasările lui nu erau chiar atît de departe. Dar toate la timpul lor.

Ziceam că într-o zi l-am găsit pe Conan în catalogul agenției. OK, mi-am zis, ia să vedem cum e să fii grădinarul Ambersonilor... L-am ales, am plătit, am intrat în sala de operații și am plecat de acolo pe picioarele lui. Era într-o vineri, evident. Urma să petrec o după-amiază tunzînd gazonul familiei Amberson, stînd în preajma Veronicăi, fără ca ea să știe că, în trupul sportiv după care li se scurgeau ochii tuturor femeilor de pe stradă, eram eu. Speram să aflu secrete bine ascunse? Niscaiva picanterii? Speram să profit și eu de...? Habar n-am. Poate cîte ceva din toate astea.

Era o vineri frumoasă de septembrie, lumina cădea piezіş peste case colorînd iarba într-un verde care-ţi creştea pofta de viaţă, un verde erotic, plin de pofte disimulate...

E o lumină specială în cartierul nostru, în Sistemul Solar. Aici, la marginea oraşului – a nu ştiu cîta margine a oraşului care îşi adaugă la fiecare cîţiva ani cîte un nou cartier, pe măsură ce imigranţi de toate naţiile, de toate rasele vin valuri-valuri – lumina vine parcă piezіş, profitînd de lipsa formelor de relief. E mai lumină, mai... Spre deosebire de partea veche a oraşului, de străduţele umbrite de sub Muntele, de clădirile vechi făcute din materiale tradiţionale care nu ştiu să reţină lumina, s-o concentreze pentru a o reda străzilor echilibrînd astfel puterea soarelui.

Cele 20 de grade şi efortul pe care-l făceam scoteau transpiraţia din mine, năclăindu-mi tricoul. Am terminat de tuns iarba, am înlăturat-o pe cea tăiată, am instalat furtunul şi am început să stropesc gazonul proaspăt ferchezuit. Veronica nu se arătase deloc, dar îi ghiceam privirile pe după perdelele bucătăriei. Mi-am scos tricoul şi m-am stropit cu furtunul, să mă răcoresc. Peste drum, madam Kujewski încremenise cu pungile în mîini într-o căutare a cheilor în geantă care părea să nu aibă sfîrşit. Alături – la mine acasă! – perdelele de sus – de la dormitorul nostru! – parcă s-au dat la o parte lăsîndu-mă să ghicesc şuviţele blonde ale Cameliei. Mă aştepta, îi spusesem la telefon că am ceva de lucru şi voi veni mai tîrziu. Mă aştepta... cu ochii pe Conan. Pe mine. Pe el.

— Conan, nu vrei un pahar cu apă? Îmi pare că te-ai cam încălzit...

A naibii Veronica! Poate că ea avea nevoie de ceva care s-o mai răcorească... M-am dus în bucătărie aşa cum eram, cu bustul gol, cu bretelele salopetei atîrnîndu-mi pe lîngă coapse, cu stropii de apă încă sclipindu-mi pe braţele de împrumut ale lui Conan.

— Şi ia zi, Conan, ce mai faci tu?

— Păi, stropesc gazonul, doamnă Amberson.

— Veronica, te rog...

— Veronica, mi s-au arcuit buzele cărora, dacă aş fi fost femeie, nu le-aş fi rezistat nici o clipă în plus, nici o clipă care să le dea prilejul să zică mulţumesc, acum mă duc să-mi termin treaba.

I-am simţit tremurul, în bărbie, în muşchii faciali. I-am văzut degetele de la mîini, nervoase, agăţîndu-se de un şervet de bucătărie. Se ţinea tare, tipa! Voia şi nu voia.

Am dat pe gît apa din pahar şi i-am spus ce era de spus:

— Mulţumesc, doamnă, Veronica, acum mă duc să-mi termin treaba.

Şi ea n-a mai zis nimic, m-a lăsat să plec! A dracu' muiere! A trebuit să mă stropesc din nou cu furtunul, de data asta mă încălzisem pe dinăuntru şi îmi aminteam senzaţia, era aia pe care-o simţeam de fiecare dată cînd, de la geamul biroului meu de la masardă, o vedeam pe Veronica Amberson, pe terasa din spatele casei ei, acolo, la etaj, unde nu putea fi văzută din stradă, făcînd plajă. Goală, goală în toată splendoarea

ei. Asta se întîmpla în fiecare vară, în weekendurile în care Ted Amberson era plecat în călătoriile lui de afaceri. Cred că în zilele alea mi s-a înşurubat mie în minte ideea...

Ce e aia fidelitate? Să nu te culci cu alte femei? Să nici nu te gîndeşti la asta? Să-ţi impui să n-o faci? De ce? Dacă tot îţi zboară mintea... Care e diferenţa dintre gînd şi faptă? Cu ce e mai păcătoasă fapta decît gîndul?

Problemă falsă, bineînţeles, pentru că a minţi, a fura, a ucide... a preacurvi... sînt fapte, nu gînduri. Faptele se pedepsesc, nu gîndurile. Sîntem o societate bazată pe fapte, nu pe gînduri. Tribunalele judecă fapte şi se bazează pe mărturii, pe dovezi care înseamnă fapte, lucruri concrete. Pedeapsa este ceva concret, deci nu poate avea drept cauză decît tot ceva concret, adică fapte.

În sîmbăta şi duminica ce au urmat am stat lipit de biroul meu de la masardă, cu ochii prinşi ca nişte abţibilduri pe geam. A fost cald, foarte cald pentru luna septembrie, Ted era plecat, iar Veronica a petrecut foarte mult timp pe terasă. Goală, aşa cum avea obiceiul. A stat pe burtă, pe spate, pe-o parte şi pe cealaltă. Parcă o făcea într-adins, parcă ştia că sînt acolo. Ştia? La un moment dat, era sîmbătă, a început să se mîngîie, să se joace cu păsărica şi mi-a părut că mă priveşte fix în ochi, mi-a părut că pentru mine face toată chestia aia, că totul nu este decît o reprezentaţie pentru un singur spectator, eu. Evident, o făcea pentru ea, dar dacă aşa mi s-a părut mie?

Toată săptămîna am stat cu ochii pe casa lor. Cînd plecam la serviciu, cînd veneam. Am schimbat chiar

vreo două vorbe cu Ted într-o dimineață, mai multe decît o făcusem tot anul. Chiar și ei i-am spus o dată

— Bună dimineața, doamnă Amberson.

— Bună dimineața, vecine, mi-a răspuns ea și mi-a aruncat un zîmbet, frate geamăn cu acel zîmbet pe care mi-a părut că mi-l adresase sîmbătă după... după.

Chiar știa că mă uitasem la ea, că o spionam din spatele geamului, de la mansardă?

Vineri i-am spus încă de dimineață Cameliei că voi întîrzia, am plecat chiar mai repede și de la serviciu, am trecut pe la agenție, am semnat formularele, am răspuns din nou afirmativ la întrebarea „sînteți de acord să fiți grădinar pentru o zi?" – mă avertizaseră, ca și data trecută, că omul avea un job în după-amiaza aia.

Da, gazdele erau de două feluri: unele disponibile total, altele aveau programul lor care nu putea fi deturnat. Era și ăsta un criteriu în alegerea pe care o făcea clientul. Erau clienți care se transferau în parașutiști, în polițiști... Fiecare cu damblaua lui, fiecare căutînd ce-i lipsea sau ce credea că-i lipsește, că ar vrea să fie. Mereu m-am întrebat cum pot să mai fiu eu într-o gazdă cu anumite talente și ele să nu se piardă. Nu știu cum, dar am aflat că se poate. Nu sînt o fire foarte curioasă, adică sînt, dar în limite normale, nu-mi duc curiozitățile pînă la extrem, nu-mi dedic viața cine știe căror mari revelații... Sînt curios, dar atît. Poate de aceea nu sînt decît ceea ce sînt. Chiar dacă uneori mi-aș dori mai mult de la mine, mi-aș dori să fiu mult mai mult. Dar totul rămîne doar dorință, o dorință ascunsă, așa cum, probabil, au toți oamenii pe lumea asta.

Am ajuns la casa Ambersonilor cu inima bubuindu-mi în piept, eram sigur că asta avea să fie ziua, acea zi în care fanteziile mele se vor împlini.

Cînd am auzit-o pe Veronica strigîndu-mă, am simțit pe loc că am o erecție cum nu mai avusesem în viața mea. E drept că nici un instrument ca al lui Conan nu mai avusesem...

Am intrat în bucătărie ud leoarcă, cu bustul gol, cu bretelele salopetei atîrnîndu-mi pe lîngă coapse. Parcă retrăiam aceeași secvență, parcă intrasem într-o buclă, dar speram ca, de data asta, deznodămîntul să fie altul, graful să fie mai bine trasat, mai atent, variabilele să fie identificate mai corect.

Veronica m-a poftit să iau loc pe un scaun, mi-a adus paharul cu apă și a rămas acolo, lîngă mine, aproape atingîndu-mă. Era într-un halat subțire prin care îi ghiceam formele, și nici nu-mi era greu să i le ghicesc, doar o văzusem de atîtea ori goală, pe șezlongul de pe terasa din spate. Am dat paharul pe gît și un fir de apă mi s-a prelins din colțul gurii spre bărbie. S-a aplecat și ușor, cu limba, a cules pentru ea cîteva picături. I-am băgat o mînă pe sub halat și am urcat tot mai sus pe pulpa ei pînă am dat de locul acela care era gata să mă primească. Și chiar m-a primit, n-avea nimic pe ea decît halatul ăla care, nu știu cum, s-a deschis deodată lăsîndu-i la vedere pielea pe care, de dincolo de geamul biroului de la mansardă, am tot încercat s-o ghicesc cît era de fină, de mătăsoasă... Ei, uite că pielea ei era dincoace de închipuirile mele, era chiar la marginea mea, o simțeam în vîrful degetelor și era mai mult decît orice închipuire avusesem vreodată. Veronica era

o femeie minunată şi a fost o amantă desăvîrşită şi atunci şi în alte zile de vineri care au urmat.

Apoi a venit ziua în care nu l-am mai găsit pe Conan în catalogul agenţiei. Şi n-am mai lipsit nici eu vinerea de acasă. Într-o altă zi Camelia mi-a spus:

— Ştii că, la un moment dat, intrasem la bănuieli cu vinerile alea ale tale? Am crezut că profiţi de faptul că vecinul nostru, domnul Amberson, e plecat mereu din oraş şi ţi-o pui cu nevastă-sa.

— Şi? Acum nu mai crezi asta?

— Nu, între timp am aflat care era treaba. Madam Amberson şi-o trăgea cu grădinarul. Ştia toată strada, numai bărbat-su nu ştia. L-au concediat şi l-au mai acuzat şi de agresiune sexuală. Pe grădinar. Pe Conan.

— Şi?

— Şi-atît.

— Doar atît?

— Da. Ce vrei mai mult? m-a întrebat ea, un pic arţăgoasă, mi-a părut.

Ce voiam mai mult... Voiam să-mi spună cum fugise Conan în seara în care Ted Amberson a apărut acasă şi l-a prins făcînd nebunii cu nevastă-sa. Voiam să-mi spună cum a fugit Conan pe geamul din spate şi cum, tot pe geamul din spate, a intrat la noi în casă. Cum a găsit-o pe ea, Camelia, singură, ieşind de sub duş şi fîţîindu-se prin casă în pielea goală, aşa cum îi era obiceiul, şi tare-mi mai plăcea chestia asta!, cum i-a spus ea

— Şi? Ai venit să mi-o tragi şi mie?

cum a spus el

— Da, am venit să ţi-o trag şi ţie.

şi cum s-a lipit ea de el spunîndu-i

— Atunci, trage-mi-o!

şi cum i-a tras-o el în toate felurile, inclusiv în alea pe care ea nu le-a practicat niciodată cu mine, pe care mi le-a refuzat întotdeauna, că-i era ruşine, zicea. Voiam să-mi spună toate astea, să le recunoască, deşi eu le ştiam, le ştiam pentru că, în seara aceea, Conan eram eu, eu, eu, dar ea nu ştia asta.

Atunci s-a dus dracului căsnicia mea, chiar dacă a mai trecut o vreme pînă la divorţ, dar şi obiceiul meu de a frecventa, ca orice om de bun-simţ şi cu o oarecare doză de responsabilitate, agenţia.

Ceea ce n-a însemnat că m-am lăsat de sportul ăsta definitiv. După o vreme am început să experimentez, să mă afund în mocirlă, să văd pînă unde pot merge cu ticăloşia, că ticăloşie e să-ţi baţi joc de alţii şi tot ticăloşie e şi atunci cînd îţi baţi joc de tine însuţi. Mi-am căutat gazde prin cîrciumi. Am luat bătaie de la peşti – e drept, de cîteva ori le-am cam deteriorat marfa, băgîndu-mă în tot felul de încăierări din care gazdele mele ieşeau mai mereu tare şifonate. Apoi am renunţat la protecţia pe care o ofereau peştii, deşi pe toţi pereţii erau anunţuri care îi atenţionau pe cei care aveau de gînd să apeleze la astfel de servicii. Peştii încă mai ofereau o garanţie, o protecţie cît de cît. Mi-am căutat gazde pe stradă şi am ştiut ce înseamnă umilinţa şi durerea şi neputinţa, suferinţa fizică şi psihică, am aflat cum e să faci lucruri împotriva credinţelor proprii, cum e să faci lucruri care nu se fac, pe care nici un om cît de cît sănătos la cap nu le face.

De cîteva ori, mort de beat, am ajuns acasă în trupurile gazdelor mele şi i-am spus cuvinte urîte Cameliei.

După o vreme, sătulă de toate aventurile astea ale mele, a divorţat, lăsîndu-mă singur, fără casă, fără bani, fără copii, fără nimic pe care să-mi sprijin viaţa ca s-o pot duce mai departe.

*

Am zis că totul a început după divorţ, dar din cele povestite pînă acum se pare că mă contrazic. Poate e doar tendinţa omenească de a da mereu vina pe alţii. Poate că, dacă n-ar fi fost incidentul ăla cu Conan, eu şi Camelia... Viaţa mea ar fi fost alta. N-aş mai fi făcut lucrurile care au dus la divorţ şi, evident, n-aş mai fi făcut lucrurile pe care le-am făcut după divorţ. Pentru că lucrurile grave, cu adevărat grave, s-au întîmplat după divorţ şi au fost generate de starea mea de după. Sau poate, din nou, încerc să dau vina pe alţii: pe Camelia, pe judecătoare...

Tot ce pot să spun acum e că, după divorţ, a trebuit s-o iau de la cap, şi ce era să fac dacă nu lucrul pe care începusem să-l învăţ, lucrul care-mi intrase deja în sînge, numai că acum trebuia s-o fac din cealaltă perspectivă, cea a gazdei...

Aveam nevoie de o schimbare în viaţa mea, de o schimbare majoră, ceva care să-mi răstoarne planurile, perspectivele. Atunci, după divorţ, m-am hotărît să fiu o hucă.

Ce fel de hucă? Urma să aflu...

2. William Rikki Ardha-Matsyendra

Cînd am intrat în sediul agenției am fost întîmpinat cu un zîmbet, genul acela de zîmbet complice.

— N-ați mai venit de mult pe la noi. Să vă arăt catalogul? Avem ceva noutăți... Un înghițitor de săbii, un săritor cu parapanta, un vînător de lei, un gibson...

Aici am tresărit. Un gibson? Auzisem de ăștia, erau un fel de sectă care-l venera pe William Gibson, văzînd în el Profetul lumii de azi. Gibson a fost un scriitor din secolul 20 şi scria nişte chestii considerate SF la vremea aia, dar pe care, încet-încet, am ajuns să le trăim. Cineva spusese că Gibson (și mai era unul, unul care făcea filme, un soi de pulp-fiction... nu-i mai ştiu numele) trăise în acest secol înaintea noastră şi că scrierile lui nu erau doar nişte romane, ci erau profeții.

Cam așa se întîmplă cu toți profeții: ăia scriu romane, ficțiune adică, şi noi le luăm de bune, ajungem să ne închinăm lor... Gibsonii se închinau lui William Gibson. Pe bune. Chiar se închinau. Se spunea că au postere cu el pe pereți, îi colecționau cărțile în ediții vechi, tipărite pe hîrtie, că își luau nume din cărțile lui, numele lor de gibsoni.

Nu-i găseai oriunde. La noi în cartier, de pildă, n-am auzit de vreunul din ăştia sau de vreun loc în care să se adune (dacă practicau chestia asta). Ştiam că trăiesc în Oraşul Vechi, unde totul era altfel, casele, oamenii, obiceiurile... Eu nu ajunsesem niciodată acolo, dar, cine ştie?, poate într-o zi, îmi ziceam, într-o zi...

De ce nu azi? m-am întrebat atunci, stînd în fața fetei de la recepția agenției, și tot eu mi-am răspuns: pentru că azi am zis că mă angajez, am zis că mă fac hucă. Da, dar azi au un gibson aici. Cînd o să mai am ocazia? N-am auzit niciodată pînă acum de vreo gazdă-gibson. Cred că ar trebui să mă simt flatat că mi-a fost propus... Sînt client vechi, de-aia... Huca poate să mai aștepte. Adică eu-huca. Hai, hotărăște-te, zi.

— Vreau gibsonul.

Așa, scurt, direct. La naiba cu huca! mi-am zis. Și mîine e o zi. Cum naiba era să rezist tentației... ispitei, că despre ispită era vorba.

Nu prea cred în ăia care rezistă ispitelor. Întotdeauna am bănuit că e ceva în neregulă cu ei, că e ceva fals în opțiunea lor, că au ceva mult mai grav de ascuns, iar cînd vin și se laudă că au rezistat ispitei o fac doar așa, pentru public, e chestie de PR, își vînd imaginea, ne bagă pe gît o imagine care, de fapt, nu este a lor, dar le aduce oarece beneficii.

De ce era să rezist ispitei de a mă transforma într-un gibson? Eram un om obișnuit, n-aveam de dovedit nimic nimănui...

— Vreau gibsonul, am repetat, iar fata de la recepție a închis catalogul pe care-l frunzărise și mi-a zis:

— OK. Știți unde este biroul agentului dumneavoastră, da? O să-l anunț că veniți.

Mi-a zîmbit și am avut senzația că nu era un zîmbet obișnuit, că era ceva *făcut*, un zîmbet construit cu grijă, învățat, repetat de zeci de ori, ceva special.

I-am zîmbit și eu, dar n-am știut să-i ofer decît zîmbetul meu obișnuit, cel pe care-l știa, cel pe care i-l

adresam de fiecare dată cînd ne vedeam. M-am ridicat şi am luat-o pe hol, a treia pe stînga era uşa agentuui meu, Imelda Stoican, fostă prezentatoare de ştiri pentru canalul *24:ore*, reprofilată, după ce acesta s-a închis, în agent de Transfer.

Cînd am intrat în biroul ei, Imelda era cufundată într-un dosar şi aveam să aflu că era dosarul viitoarei mele gazde.

— Săru'mîna, am salutat-o eu ca de fiecare dată, cu expresia asta învechită, desuetă ar spune unii, dar care mie îmi plăcea, îmi părea foarte potrivită pentru a te adresa unei femei, deşi ştiu că mulți o luaseră pe coajă din cauza asta, mulți au fost dați în judecată pentru hărțuire sexuală şi chiar au pierdut procesele, dar mie mi-a părut întoteauna că se exagerează mult pe această temă.

— Bună, dragă, şi-a ridicat ea ochii din hîrtii, şi privirea ei îmi spunea, ca de fiecare dată, „stai liniştit, n-o să te dau în judecată pentru asta, mie chiar îmi face plăcere să te aud salutîndu-mă aşa, mă faci să mă simt femeie chiar şi în timpul programului de lucru, şi asta mi se întîmplă foarte rar". Numai o clipă, da? Ia loc, te rog, termin imediat.

Imelda nu era o femeie frumoasă, avea o față comună, neîmbunătățită, dar cred că asta îmi şi plăcea la ea, sinceritatea. Fardurile, machiajele ascund o intenție de a păcăli, de a „prezenta marfa", de a vinde un produs, de a te face să duci mîna la un buzunar virtual şi de a-ți induce gîndul „o cumpăr". Imelda, prezentîndu-se aşa cum era ea, parcă îți spunea „nu vreau să vînd nimic, *What You See Is What You Get*, dacă

mă vrei ia-mă așa cum sînt". Aş putea zice că, în felul ei, Imelda era frumoasă ca o floare de cîmp, ca o frunză de copac în bătaia lunii, ca o...

— Gata. Am înțeles că vrei un gibson.

— Da, vreau un gibson.

— Dar ştii, avem unul singur şi este femeie. Nu ştiu dacă...

Femeie? Femeie... O singură dată o mai făcusem cu o femeie şi amintirile acelei zile nu-mi erau din cale-afară de dragi. Poate nici n-am ales-o bine, era o stripteuză, şi am aflat atunci lucruri pe care nu cred că voiam – sau nu eram pregătit – să le aflu. Despre femei, despre bărbați. Dar poate că o femeie-gibson era altceva. Şi, la urma urmei, era un gibson, ce naiba?! *Take it or leave it!* Aşa se punea problema.

— Nici o problemă. E bine aşa.

— E bine? Şi de ce vrei un gibson? De ce nu te deranjează că e femeie?

Răsfoia alt dosar, am dedus că este dosarul meu, după cîteva clipe.

— Văd că ai mai avut o dată o femeie şi dup-aia nu. S-a întîmplat ceva? E ceva ce ar trebui să ştiu? Ştii că asta e procedura.

— Da, ştiu, nu-ți face probleme.

— Eu nu-mi fac deloc. Tu îți faci? Repet: e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu... Nimic. Doar că, atunci, nu mi-a plăcut deloc ce am aflat. Nu m-a încîntat prea tare să fiu femeie.

— Ei, dacă ar face toți bărbații treaba asta măcar o dată în viață, poate soarta noastră, a femeilor, ar fi alta...

— Poate. Dar poate că un gibson-femeie este altceva.

— Te aştepţi să fie ceva mai... lipsit de sex? Ceva mai androgin? Crezi că tehnologia schimbă natura femeii? O face mai apropiată de un bărbat?

— Nu, nu cred. Dacă ar fi aşa, nici nu ştiu dacă ar mai avea importanţă că e bărbat sau femeie. Nu-s sigur nici că noi am mai purta această conversaţie.

— Deci?

— Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu prea multe despre gibsoni. N-am cunoscut niciodată unul. Am auzit cîte ceva, foarte vag, despre ei, şi cred că vreau să ştiu... Nu ştiu. Vreau să ştiu cine sînt şi ce vor. De ce îl venerază pe William Gibson ăla, de ce trăiesc doar în Oraşul Vechi...

Mă urmărea, atentă, din cînd în cînd îşi mai nota cîte ceva în agendă. Ce? Asta era o informaţie care avea să rămînă îngropată în agenda aia, în dosarul meu pe care agenţia îl păstra laolaltă cu ale celorlalţi clienţi şi cu ale angajaţilor.

— Eu n-am fost niciodată în Oraşul Vechi, Imelda. N-am avut de ce. Toată viaţa mea s-a desfăşurat în Solar: aici m-am născut, aici am făcut şcoala, aici am lucrat, am locuit, totul s-a petrecut aici, de parcă lumea întreagă ar fi fost concentrată în acest cartier. Mi-au trebuit ani de zile să aflu că dincolo de Poarta Soarelui mai există ceva, mai există viaţă, oameni, şi că, de fapt, dincolo de Poartă e leagănul Oraşului, că poate dincolo de Poartă există adevăratul Inand.

— Şi crezi că acest Transfer ar fi o bună ocazie să cunoşti, să afli nemijlocit ce este dincolo de Poartă, dincolo de Sistemul Solar?

— Da.

Da, da, da. Ce mai era de adăugat? Că mereu am avut senzația că pînă și numele cartierului, Sistemul Soar, a fost ales anume pentru a ne induce ideea că asta e tot? Că universul este atît cît este cartierul?

— Da, Imelda. Cred că a venit vremea să aflu. Să aflu pe ce lume trăiesc.

— OK, atunci am bifat-o.

și chiar am văzut cum bifează o căsuță în fișa Transferului.

— Acuma hai să ne lămurim cu femeia, a mai zis Imelda, și mi-a împins în față fișa ei. Dincolo de faptul că e singurul gibson de care dispunem, mai ai și alte motive să te transferi într-o femeie?

— Nu cred. Nu.

— Nu crezi? Sau nu? N-are nici o legătură cu experiența ta anterioară?

— Poate. Acuma, că zici tu... Poate are. Poate vreau să-mi fac o a doua părere. Să suprapun aceste două experiențe și să trag o altă concluzie.

— Dar știi? Gibsonii nu sînt foarte relevanți dacă vrei să afli caracteristici bărbați-femei. Din cauza specificității lor... Ea nu este o femeie, este o femeie-gibson.

În tot acest timp am stat cu ochii pe fișa viitoarei mele gazde. Era o femeie la vreo treizeci și ceva de ani, brunetă, cu ochii verzi, bine făcută, cu un zîmbet interesant – mi-a amintit de zîmbetul fetei de la recepție, ăla care-mi păruse mie cam artificial –, cu cîteva tatuaje pe corp, pozele de detaliu erau foarte bine realizate, dar n-am înțeles mare lucru, adică n-am reușit să

găsesc cine ştie ce semnificații în tatuajele alea, dar mi-a plăcut trupul femeii, mă gîndeam în momentele în care Imelda îmi punea întrebări că poate nu am să-mi petrec ziua uitîndu-mă prea mult în oglindă doar ca să-i admir trupul.

Asta, fireşte, după ce voi depăşi momentul primei priviri în oglindă, care întotdeauna este... Este ceva. Senzația aceea că nu exist, că mă uit în oglindă şi văd acolo pe altcineva, că mă aştept să mă ițesc şi eu din spatele acelui cineva sau că mă uit în jurul meu să văd cine e acel cineva care se uită în oglindă de lîngă mine, care îmi ia fața, cum se zice, dar, în acel caz, drept se zice, că aşa e, parcă cineva îmi ia fața la propriu. Deşi am trecut de multe ori prin asta, parcă tot mi-e greu, tot nu mă pot abține şi fac gesturile alea tîmpite: mişc mîinile, fac cu ochiul, dau din cap pînă mă conving că există o legătură între persoana pe care o văd în oglindă şi gesturile mele, apoi spun cuvinte cu voce tare ca să văd sincronizarea sunetelor cu mişcarea gurii, am aceeaşi senzație pe care o avea, probabil, un actor care făcea post-sincron pe vremuri (citisem despre asta în *Istoria cinematografică* a lui Pierre Moudy – ciudate lecturi mai aveam şi eu într-o vreme!).

— Ştii? Cred că n-are importanță, am revenit eu în discuție. Asta, că e femeie. Oricum aş fi ales gibsonul. E ceea ce, într-adevăr, mă interesează.

— Bine... Gata, m-am lămurit. Semnează formularul. Citeşte-l şi semnează-l.

Am semnat, iar în acest timp Imelda a chemat operatorul. Acesta m-a escortat pînă în sală, unde am fost pregătit pentru Transfer. Ştiam că, între timp, Imelda

a contactat gazda care urma să sosească la agenție pînă ce eu voi fi fost pregătit.

Acum încerc să mă adun, să pun cap la cap amintirile, senzațiile, lucrurile cu care am rămas.

Numele ei era William Rikki Ardha-Matsyendra. E inutil să spun că habar n-am cum și-a ales acest nume cînd a intrat în secta, ghilda, asociația sau ce-o fi a gibsonilor. Erau nume din romanele și povestirile lui William Gibson, asta e clar.

Cînd am ieșit de la agenție în noul meu trup (adică al ei) am luat un taxi pînă la Poarta Soarelui, limita maximă pînă la care te ducea un taxi în această parte de oraș. Am trecut pe jos prin Poartă și, într-adevăr, am ajuns într-o altă lume. Străzile erau străzi, nu bulevarde, iar unele erau pavate cu piatră cubică. Clădirile nu aveau mai mult de trei-patru etaje și arătau ca în cărțile de istorie. Era lume pe străzi, mult mai multă lume decît în Sistemul Solar. N-aveau treabă? Erau șomeri? Din ce trăiau toți oamenii care umblau creanga pe străzile Orașului Vechi?

Într-unul din multele buzunare ale pantalonilor aveam un bilețel pe care era notată adresa lui Rikki. N-aveam nici cea mai mică intenție s-o folosesc, nu înainte de a vedea Orașul Vechi. Mai ales după ce trecusem de Poartă și începusem să văd. Între Poarta Soarelui – la sud – și Poarta Castelului – la nord – era o întreagă lume de descoperit. Am sărit într-un autobuz și mi-am zis că merg și eu vreo două stații, nu neapărat să ajung undeva, într-un loc anume, cît mai degrabă să văd cum e cu autobuzul, să văd oamenii mai de aproape.

Şi i-am văzut. Se îmbrăcau altfel. Vorbeau altfel. Zîmbeau altfel, priveau altfel. Mergeau altfel, aveau altfel de case, de străzi... Şi totuşi, dincolo de toate astea, nu păreau altfel decît noi. Erau şi ei locuitori ai Inandului.

La întorcere, singurul gînd pe care-l aveam şi pe care-l dezvoltam întruna, construind scenarii după scenarii, era acela că, de fapt, voiam să fiu o hucă. Ăsta fusese gîndul dintîi.

Aşa că am încercat din nou.

3. Vom uita pentru dumneavoastră

Şi din nou:

Cînd am intrat în sediul agenţiei am fost întîmpinat cu un zîmbet, genul acela de zîmbet complice.

— N-aţi mai venit de mult pe la noi. Să vă arăt catalogul? Avem ceva noutăţi... Un înghiţitor de săbii, un săritor cu parapanta, un vînător de lei... Sau poate doriţi o lesbiană, îmi făcu cu ochiul fata de la recepţie. E liberă toată ziua, n-are slujbă, n-are obligaţii. Faceţi ce vreţi, cît vreţi.

— Nu, mersi, am răspuns. Nu vreau pe nimeni azi. Vreau să mă angajez. Vreau să fiu o hucă.

— Hmmm... O gazdă. Angajaţii noştri sînt gazde, domnule. Da... Trebuie să vorbesc cu conducerea. Bineînţeles că experienţa dumneavoastră de client vă recomandă înainte de toate, dar... trebuie să vorbesc cu cineva din conducere.

A plecat, s-a întors după cinci minute, a scotocit prin dulapuri, a luat un dosar şi a plecat iarăşi. După alte zece minute a revenit şi mi-a spus:

— Sînteţi aşteptat. Pe hol, a doua la dreapta, mi-a făcut semn, îndrumîndu-mă spre un birou pe a cărui uşă scria PERSONAL.

Am ciocănit la uşă, am aşteptat pînă ce o voce a spus pe un ton care nu-mi era cu desăvârşire străin:

— Intră.

Am intrat şi m-am trezit faţă în faţă cu doamna Amberson, Veronica Amberson, fosta mea vecină. Nu mai ştiam nimic despre ea de vreun an, de cînd Ambersonii se mutaseră de pe strada noastră, la puţin timp după scandalul în care, într-un fel, fusesem implicat şi eu, fără ca nimeni s-o ştie. Sau, cel puţin, aşa credeam eu în momentul acela. Pentru că, în momentul următor, uitîndu-mă în ochii ei am înţeles că întîmplarea nu mai era un secret pentru ea. Pe birou zăcea desfăcut dosarul meu de client. Cu nume, date, tarife, cîte şi mai cîte.

— Presupun că n-are nici un rost să ne prefacem că nu ne cunoaştem, nu?

— O, doamnă Amberson, ce surpriză! Am fost vecini..., am încercat eu – am încercat, ce era să fac?, mi-am zis că încercarea moarte n-are –, dar ceva din privirea ei, din zîmbetul ei atîrnat de colţul gurii – ah, da, zîmbetul ăla pe care-l avea în şezlong cînd făcea plajă pe terasă! – îmi îngheţă orice idee – proastă! – pe care aş fi avut-o cînd m-am gîndit să...

— Am zis că n-are rost să ne prefacem, da?

— Bine, doamnă Amberson. Veronica...

— Doamna Gyurcsany e bine, a zis ea. Am divorțat de Ted.

— Îmi pare rău. Sau nu știu...

— Mie nu-mi pare rău. Ted avea secrete față de mine, secrete mari, periculoase... Dar acum au trecut toate astea. Poate că, dacă nu divorțam de Ted, n-aş fi ajuns niciodată aici, unde, trebuie să recunosc, am o activitate cît se poate de interesantă. Şi de plăcută. Şi plină de surprize uneori. Ca acum, de pildă.

— Da, cred...

Ce era să zic? Am zis şi eu ceva, ca să nu tac. Aveam emoții, toată viața mea depindea de această întîlnire şi, deocamdată, perspectivele nu erau tocmai încîntătoare. Mă întrebam cît știe din toată povestea. Care-i sînt sentimentele. Dacă mă făcea responsabil pentru eşecul vieții ei. Dar, în acelaşi timp, mă agățam şi de posibilitatea ca ea să nu regrete prea mult viața ei de dinainte, cu Ted, ba chiar să păstreze o amintire plăcută momentelor petrecute în compania lui Conan, deşi ştiu că, în afacerea aia, poate nu eu eram cel cu meritele principale, ci Conan, trupul lui... Doamne-ajută! Fie ce-o fi! Şi mai era şi treaba aia cu plaja ei pe terasă... Să nu-mi zică acum că nu știa. Că nu știa că biroul meu avea o fereastră care dădea spre terasa ei. Că nu ştia că ar fi fost posibil ca, măcar din cînd în cînd, să fiu în dosul perdelelor şi s-o pîndesc. Să mă uit la ea, ca orice voyeur. Să nu-mi spună că, în clipele acelea, se considera singură pe lume, fără vecini, fără griji, fără reguli.

— Te uitai la mine cînd făceam plajă pe terasa din spate, aşa-i?

— Nnn...da.

Am recunoscut, ce era să fac? Să neg? Uneori adevărul serveşte mai bine decît o minciună oricît de elaborată, de iscusită.

— Vrau să ştii, de la începutul relației noastre, această relație a noastră, de afaceri – mi-a părut că a subliniat *această* –, că nu-ți port pică în nici un fel. La urma urmei, ne-am urmat fiecare fantezia lui: eu să mi-o trag cu Conan, tu să mi-o tragi mie.

Directă, fata. Dar ştiam deja asta…

S-a oprit. Cred că aştepta ceva din partea mea, o confirmare… ceva care să-i susțină ipoteza, ceva ca un fel de scuză. Însă eu n-am zis nimic. De ce să-mi cer scuze? De ce să caut pretexte, de parcă aş fi greşit cu ceva? De parcă totul s-ar fi întîmplat din greşeală… Nu, domnule, n-a fost nici o greşeală, nici un prost/pisica 13/crocodilul galben. Am vrut să i-o pun. Am fost provocat s-o fac. Săptămînă de săptămînă am fost provocat.

Siiigur că da. Toți infractorii sînt, de fapt, nişte victime, nu? Culmea e că sînt destui cei care găsesc (sau aşa îşi imaginează ei) şi argumente pentru asta.

Se pare că nu i-a picat bine tăcerea mea, pentru că i-am văzut o sclipire în ochi, a fost ceva… ca un avertisment? Poate nu era bine s-o ambiționez. Nu în sensul rău.

— Şi vrei să te angajezi la noi.

— Da, vreau. De-asta am venit.

— Păi, atunci… să fie într-un ceas bun.

Gata? Asta a fost tot?

I-am văzut iar sclipirea aceea din ochi, care nu ştiu ce însemna. Oare ea o să-mi aleagă clienții? Nu, asta

în nici un caz. Știu că ei aleg întotdeauna. Dar le poate sugera... Cine știe ce nebuni vin pe-aici și ce-or să facă din mine? Cu mine. La urma urmei, cum mi-o fi norocul, mi-am zis. Și asta i-am zis și ei.

— Cum mi-o fi norocul.

De data asta am avut parte de zîmbetul de pe terasă. Doar că Veronica nu mai era goală. Și nici nu se mîngîia... Ba mai mult, mai rău: era în poziția superioară, de conducere. La fel ca atunci cînd făcea plajă pe terasă, de fapt, ce s-o mai dau pe după cireș. Tot ea era la conducerea treburilor și atunci. Woman on top. Da, o mai avusesem deasupra, bine? Gîndul meu rînjea. Grosier. Porcește.

Cît am stat la agenție am fost o loază. Ori eu aveam ceva defect, ori era o problemă cu aparatele, cu cilindrele alea. Ceva nu era în regulă. De fiecare dată cînd îmi reluam în stăpînire corpul, aveam amintiri. Nu durau mult, nici nu erau foarte coerente. Erau ca niște flash-uri cu care mă trezeam deodată, te miri cînd.

Într-o zi stăteam leneș în fotoliul meu, cu telecomanda într-o mînă și cu o bere în cealaltă, trecînd de pe un canal pe altul – îmi plăceau blogurile la vremea aia, canalul de bloguri era favoritul meu, nici prin gînd nu-mi trecea atunci că o să am și eu cîndva un blog – și îmi aminteam cum am intrat în rețea, cum am căutat niște fișiere ale cuiva, cum le-am găsit și le-am copiat, avînd grijă să-mi șterg toate urmele... Eu nu mă pricep la lucruri de-astea, zău. Nu puteau fi amintirile mele. Și-atunci, ce erau?

Și tot așa...

Totul a culminat cu un vis erotic pe care l-am avut într-o noapte, dar atît de intens, cu atît de multe amănunte... Am visat cum am sunat la uşa unei case, cum mi-a deschis un individ bine făcut, dar nu genul atlet, părea un familist convins, soţ model şi tată aşijderea... Părea, pînă în clipa în care, după ce m-a poftit să stau jos, pe canapeaua acoperită cu o cuvertură ecosez, şi să-i spun pentru ce venisem – i-am zis că am ceva de vînzare – a început să se uite mai ciudat la mine, la mîinile mele, la pieptul meu, ba i-am simţit privirea încercîndu-mi fermoarul de la pantaloni. Nu auzea nimic din ceea ce-i spuneam, el avea altă treabă. Şi şi-a făcut-o excelent, se pare, din moment ce m-am trezit că mă ia de mînă şi eu m-am lăsat în voia lui, urmîndu-l pe scările cu balustrada albă de lemn, trăgînd cu ochiul, în treacăt, la tablouaşele cu flori atîrnate pe pereţi, pînă am ajuns în dormitor unde m-am lăsat dezbrăcat, pipăit, mîngîiat, lins, supt, apoi a fost rîndul meu să-i fac toate astea şi chiar mai mult decît atît, în viaţa mea nici măcar nu mi-am imaginat cum e să penetrezi un bărbat, dar trebuie să recunosc că nu mi-a fost nici scîrbă, în vis, că vis era!, de toate alea cîte le făceam, le făceam chiar cu o doză de încrîncenare, cu ură la un moment dat...

A doua zi dimineaţa m-am trezit oripilat, scîrbit de mine, m-am spălat îndelung, mi-am tocit dinţii cu peria şi am consumat un sfert din sticla de apă de gură, apoi am dat un telefon la agenţie anunţîndu-i că a intervenit ceva şi am să întîrzii, după care am ieşit în stradă, uitîndu-mă chiorîş la oricine îşi lăsa privirea asupra mea mai mult de trei secunde.

M-am dus la adresa pe care o reținusem, aia din vis, şi am sunat la uşă. Urma să mă dau drept comis-voiajor, ca în vis, şi-apoi... Apoi habar n-aveam ce urma să fac. Chiar aşa, ce era-n capul meu? Că un individ îmi va deschide şi eu am să-l întreb „nu vă supărați, nu vă amintiți cumva dacă noi doi ne-am pus-o?" Ce era să-l întreb?

Cînd mă hotărîsem că totul era o prostie şi că mai bine era să plec pînă nu ieşea cine ştie ce dandana, uşa s-a deschis şi în pragul ei stăteau o femeie – frumoasă, da, frumoasă mai era! – şi, probabil, soțul ei. Nimeni altul decît amantul meu din vis! Cînd au dat cu ochii de mine, el s-a înroşit, s-a fîstîcit, parcă voia să spună ceva între „bună ziua" şi „ce mă-ta cauți aici, acum?", iar ea... Ei bine, ea a rămas cu privirile înfipte în ochii mei, a început să-i tremure ceaşca de ceai pe care o avea în mînă... în timp ce eu aruncam priviri iscoditoare în casă sperînd să nu fie adevărată canapeaua lor acoperită cu o cuvertură ecosez, iar dincolo de ea, să nu văd scara cu balustrada albă şi tablouaşele cu flori de pe pereți. Dar toate erau acolo. Erau acolo, şi ei în fața mea.

— Presupun că nu vă interesează ce am eu de vînzare, am zis, încercînd să-mi intru în rolul de comis-voiajor.

N-am nimerit-o. Pentru oricare alte ființe din lume, în afara lor, fraza aia n-ar fi fost decît încercarea timidă a unui comis-voiajor începător, la prima lui ieşire pe teren. A unui comis-voiajor neîncrezător în puterea lui de convingere, în marfa pe care o avea de vînzare, în destinul lui. Mi-am dat seama atunci că vorbele,

frazele nu sînt de fapt ale celui care le rosteşte, nu înseamnă nimic în gura lui, ci sînt ale celui care le aude. Că numai cel care aude o frază îi dă un înţeles, adevăratul înţeles. Iar pentru cei doi, acea frază a mea însemna cu totul şi cu totul altceva decît am intenţionat eu să spun. Deşi cuvintele şi ordinea lor erau aceleaşi.

— Şantajist ordinar!

Nu mi-am dat seama imediat care dintre ei vorbise, deşi în urechi îmi sunau ambele voci. Pînă să am eu vreo reacţie la vorbele lor – ce şantaj! Nici vorbă... dar vorbele, tocmai vorbele au fost acelea care, de fapt, asta şi spuneau. Atunci, în contextul ăla, asta şi spuneau. Deşi ar fi putut fi adevărate şi dacă eram doar un comis-voiajor obişnuit... – s-au privit unul pe altul, de-abia atunci, şi m-a întristat şi pe mine tristeţea din ochii lor, felul în care îşi cerau aşa, pe muteşte, iertare unul altuia, chiar dacă, în caz că totul ar fi fost adevărat, se cereau anumite explicaţii... din partea amîndurora.

M-am gîndit în clipa aceea că poate n-a fost doar un vis. Că visasem ceva ce, poate, chiar am făcut. Sau, mă rog, eu, ca gazdă, am făcut. Dar ce amestec ar fi putut avea ea, femeia, în toată povestea asta? În fond, ea l-a surprins pe el roşind la vederea mea, fîstîcindu-se... Era clar că bărbatul îi ascundea ceva, ceva nasol evident, ceva ce avea legătură cu mine... Şi totuşi nu părea că e doar atît. Părea mult mai mult. Îmi aminteam că ea rămăsese pironită cu privirea în ochii mei de cum am deschis uşa. De ce? Mă ştia de undeva? Mă mai văzuse intrînd în casa lor? Mă susprinsese

vreodată cu bărbat-su? Exclus! N-ar mai fi fost surpriza la care tocmai asistasem. Şi-atunci? M-am gîndit *cînd* am mai fost eu pe-acolo, în casa lor. Dacă visul era o amintire, ea nu era a mea. Era una dintr-alea pe care le aveam... una dintr-alea de *după*. De după ce reveneam în trupul meu.

Şi-atunci am înţeles: fusesem gazda ei. A vrut şi ea să-l fută în cur, să vadă şi el cum e. Sau poate a vrut să se convingă că soţul ei e gay. Sau naiba ştie! Ce mai conta ce-a vrut sau n-a vrut? Mie mi-era de-ajuns că înţelesesem cum stă treaba. Şi treaba era urîtă rău. Din cale-afară de urîtă.

Atunci, pe loc, am renunţat la agenţie.

Un lucru pe care ar trebui să-l ştie şi, probabil, chiar îl ştie fiecare dintre noi este că, uneori, în viaţă, apar momente în care trebuie să renunţi la ceva sau la cineva. Pentru că dacă nu renunţi tu, va renunţa acel ceva sau cineva la tine şi asta e mult, mult mai greu de îndurat. Cîteodată chiar periculos.

Periculoasă era şi situaţia mea de atunci. Nu mă mai puteam întoarce la agenţie pentru că imediat ce uşa acelei case s-a închis în urma mea, probabil că femeia a sunat să facă plîngere. Or, odată aflată povestea cu amintirile mele (de neexplicat ştiinţific, tehnologic sau cum vreţi), situaţia mea numai roz n-ar mai fi fost. Devenisem contraexemplul care ar fi dus de rîpă nu numai afacerea agenţiei, dar chiar conceptul însuşi al Transferului. Cine ar mai fi fost de acord să se transfere într-o gazdă care îşi putea aminti? Care ar fi putut dezvălui ororile? Care ar fi putut recurge la şantaj? Sau care, în ultimă instanţă, ar fi putut fugi, conştientă, cu

mintea, cu posibilitățile, cu viața celui care, dintr-un capriciu, dintr-o nevoie de defulare, din oricare-ar fi fost motivul, voia ca, din cînd în cînd, să trăiască în alt corp? Uneori să se ascundă...

A doua zi am primit un telefon prin care eram anunțat că agenția renunță la serviciile mele. Foarte bine! Era clar că *Vom uita pentru dumneavoastră*, sloganul lor scris cu litere mari pe peretele de la intrare, nu mai era valabil în cazul meu.

4. Déjà-vu

Rămas fără agenție, fără posibilitatea de a mă angaja la alta – bănuiam că se fac verificări la orice angajare –, am dus-o o vreme rătăcind pe străzi, prin cîrciumi, apelînd din nou la gazde, reluîndu-mi vechile obiceiuri. Bani aveam, cîştigasem ceva la agenție, îmi mai trecuse şi deznădejdea de după divorț...

Aşa am avut tăria să-mi văd copilul, pe cel mic, şi l-am văzut de cîteva ori. Cînd ieşea de la şcoală, cînd juca baschet... Da, am fost la un meci, am stat în sală, spectator, sus în tribune, departe de teren, ca să nu mă poată vedea, să nu-i distrag atenția.

O dată l-am văzut şi pe cel mare. Pe stradă l-am văzut. Nu m-am apropiat de el. Ce era să-i spun? Că-mi pare rău? Bănuiesc că ştia. Sper că ştia.

Începusem să mă obişnuiesc cu noua mea viață, cu noile căutări. Nu aveam dorințe proprii, nu voiam să fac nimic. Dar voiam să fac ce făceau ceilalți. Şi

căutam gazde cu profesii. Cît mai diferite. Uneori ieşea bine, alteori prost.

De pildă, o dată, am vrut să fiu profesor de matematică. Mă bazam pe reziduurile gazdelor, pe partea din personalitatea lor care rămînea activă – sau pe care o solicitam eu să rămînă activă, că şi tehnologia Transferului avansase între timp. Nu mi-a mers în cazul ăla. Reziduurile nu mi-au fost de-ajuns. Am fost dat afară de la şcoală, de fapt gazda mea a fost concediată. Bietul om! Cine l-a pus s-o facă pe gazda, dacă avea un astfel de job?!

M-am întîlnit cu el într-o seară în *Babylon*.

Babylon era cîrciuma pe care o descoperisem într-o „amintire" şi pe care m-am dus s-o văd, să mă conving de existenţa ei, apoi am început s-o frecventez.

Mă atrăgea fauna de-acolo, era frecventată de oameni de toate rasele, de naţionalităţi diferite, era locul în care nou-veniţii în oraş, în partea asta a oraşului, se căutau unii pe alţii, era locul în care văzusem pentru prima dată pe cineva venit din Oraşul Vechi – şi da, îl ghiceai dintr-o mie, se purta altfel, era îmbrăcat altfel, vorbea altfel –, era locul în care se vorbea pe faţă despre Transfer.

Profesorul era singur, singur cu un pahar de băutură în mînă. Cred că era gin. Cînd m-a văzut, şi-a luat paharul în mînă, s-a ridicat de la masa lui şi a venit spre mine. S-a aşezat în faţa mea fără să mă întrebe nimic, şi-a înfipt privirile în ochii mei şi atît. Nu zicea nimic. Doar mă privea. Am tresărit cînd mi-am dat seama cine era, i-am zîmbit tîmp, ce era să fac, cum s-o dreg? Aproape că am intrat în panică atunci cînd mi-am

dat seama că şi el ştia cine sînt. Era unul dintr-ăia... Ca mine. Era dintr-ai mei, gazde care aveau amintiri.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Nimic, a răspuns el. Nu fac nimic.

— Şcoala?

— Ştii că m-au dat afară. O vreme am încercat să revin în învăţămînt, am dat examene peste examene, să-i conving că ştiu, că sînt pregătit... Am picat mereu la testul psihologic. Aveam dosar... Dar ştii asta foarte bine, nu? Tu m-ai căptuşit cu dosarul ăla!

— Îmi pare rău, regret sincer...

— Ei hai, lasă, lasă... Nu mai are importanţă. Ţi-am zis că o vreme am încercat... Am renunţat pînă la urmă. Aşa am conştientizat că, de fapt, eu nu eram matematician. A fi matematician e o chestie de-aia ultimativă: ori eşti, ori nu eşti. N-ajunge să ştii matematică, n-ajunge s-o poţi face cu oarecare rezultate. Dacă n-ai performanţă înseamnă că te minţi de unul singur. Că-ţi petreci viaţa mimînd. Or, nu asta am vrut eu de la viaţă. Am crezut că talentul meu, ambiţiile mele... asta însemnau, că sînt matematician. Mă simţeam matematician... dar nu eram. Nu eram. Aveam abilităţi, aveam chiar un pic de talent. Aveam. Dar îmi lipsea vocaţia. Şi asta am aflat-o datorită ţie. Dacă n-ar fi fost episodul ăla, dacă nu m-ar fi dat afară atunci, probabil că mai trăiam şi azi cu iluzia că sînt matematician, că a preda matematica era totuna cu a fi matematician, că doar matematicienii asta fac, predau matematica, nu? Fals! Cît se poate de fals! Matematicienii fac matematica să fie ceea ce este, o fac să evolueze. Ştii cum se zice, nu? Cine ştie să facă un lucru îl face. Cine nu, învaţă pe

alții. Eu îi învățam pe alții matematică, atîta cît să le fie de ajuns să descopere ei înșiși dacă au vocația asta sau nu, dacă vor deveni matematicieni sau vor ajunge la rîndul lor profesori sau, poate mai bine, să transforme matematica în ceva practic, să facă matematică aplicată, să construiască modele... Cîndva am încercat și eu să folosesc lanțurile Markov într-un model educațional...

A plecat ochii în jos.

— Mă cam bag în amănunte care fie te depășesc, fie nu te interesează...

A tăcut apoi, a sorbit din pahar și privirile lui mi-au străpuns din nou ochii, voind parcă să treacă dincolo de ei, să-mi cotrobăie prin creier, să afle măcar dacă am habar ce-i ăla un lanț Markov, să afle ce-i cu mine, ce-am căutat eu în viața lui, ce voiam eu, poate, de la viața mea.

— De cînd ai amintiri? l-am întrebat direct, fără nici o introducere, fără vreun apropo de...

— Nu știu. Cred că deja începusem să am atunci cînd ne-am cunsoscut, cînd ai apelat la serviciile mele.

Încă nu mă întrebase de ce am făcut-o, de la începutul conversației noastre bănuiam că o să vină și clipa în care o va face, dar el tot întîrzia să aducă vorba.

Am sărit și eu la alt subiect, oarecum.

— Știi că am fost și eu gazdă? Cîndva?

— Da? I-auzi! Și? Ce s-a-ntîmplat?

— Păi tot așa... Amintirile. Am început să am amintiri. S-a aflat și mi-am pierdut jobul la agenție.

— A... Ai lucrat cu o agenție...

— La fel ca tine.

— Şi? Ai făcut ceva? Mă refer la... după ce s-a aflat că ai amintiri. Ai vorbit cu cineva? Ai căutat şi alții ca tine?

— Vorbit? Căutat?

— Da. Nu te-a tentat niciodată să afli dacă mai sînt şi alții care au amintiri?

— Cum să aflu? De unde?

— Printre cei dați afară de la agenții. Acolo îi găseşti. De obicei, în ultima vreme, ăsta e şi motivul principal pentru care sînt concediate gazdele.

— N-am observat. N-am ştiut. Uite că nu m-am gîndit la asta.

— Eu, da. Şi am început să fac săpături. Am găsit o grămadă.

— O grămadă? Sînt atît de mulți?

— Mulți şi organizați.

Cum adică organizați? Ce voia să spună? Adică era chestia aia cu minoritățile care devin minorități tocmai pentru ca indivizii care sînt... „altfel", să zicem, să nu o ia razna? Era vorba de nevoia oamenilor de a se grupa? Sau – de fapt acelaşi lucru – era vorba despre nevoia unora de a fi lideri? De a căuta mereu indivizi cu trăsături comune pe care să-i organizeze şi apoi să-i conducă? Şcoala micilor dictatori, cum se zice...

Ia uite ce-mi zicea ăsta?!

— Nu ştii? reluă el prinzîndu-mi momentul de nedumerire, derută, nelinişte...

— Nu, nu ştiu. Cum sînt organizați?

— Tu n-ai auzit de *Déjà-vu*?

Îmi era cunoscută sintagma, văzusem şi eu cîteva titluri prin ziare, dar n-am insistat, nu le-am dat

importanță. Erau unii care protestau împotriva Transferului, dar interesele mele erau mereu canalizate spre alte aspecte ale lumii și vieții... Politica mă lăsa rece, întotdeauna a fost așa.

— Am auzit ceva, i-am răspuns, mai mult ca să nu par cu desăvîrşire un ignorant.

— Păi ăştia sînt, cei cu amintiri. Ei au sesizat pericolul şi asta de-abia cînd au început să se întîlnească. Înțeleg că n-ai fost la nici o întrunire a lor.

L-am privit, tăcut, şi ăsta a fost răspunsul pe care i l-am dat la întrebarea lui subînțeleasă.

— Nu vrei să mergi? m-a întrebat.

— Adică tu eşti unul dintre ei?

— Nu unul activ. Mă mulțumesc să fiu şi eu pe-acolo. Îi sprijin, evident, dar fără să mă implic efectiv. Ştiu, simt, înțeleg că treaba asta cu Transferul ar trebui să înceteze, sînt conştient de pericolul social...

Cred că am făcut o grimasă, poate am avut o umbră de îndoială, de neîncredere în priviri, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Nici eu nu m-am gîndit cu adevărat la asta decît după ce am început să-i frecventez. Nu-i de glumă, zău. Ce naiba! Vînd castraveți grădinarului... Ai pățit-o şi tu, ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Oho! Ştiam chiar mult mai mult decît îşi imagina el. Și mi-am amintit din nou episodul cu visul ăla al meu, cu familia aia care... Cu nevasta care m-a folosit ca gazdă... De ce trebuie să retrăiesc toată chestia asta, ha? Scăpasem de ea, o lăsasem în urmă, trecusem peste, așa, cu tot prețul.

— Da, vreau.

— Ce?

— Să merg la o întrunire, nu asta m-ai întrebat mai devreme?

— OK, atunci. Mîine la şase după-amiază, la Biserica Reînvierii.

— Ce? Biserică?

Nu mai auzisem de mult de biserici. Ştiam că există, ştiam că adepţii se adună în tot felul de săli. Dar nu mai credeam de mult că mai există biserici. Religia nu mai era de mult. Sau poate doar se transformase, manifestările ei se înnoiseră, se adaptaseră nevoilor – şi spaimelor – de azi.

— Bine. Mîine, la biserică.

Am mai luat un rînd, pe care s-a oferit să-l plătească el. Eu, o bere Corona, el, un gin tonic. Ce băuserăm şi pînă atunci.

M-am dus la Biserică. Atunci, şi în altă zi, şi în alta, şi tot aşa. Mă integrasem în organizaţia aia a celor cu amintiri, mă convingeam cu fiecare întrunire că trebuia făcut ceva, că situaţia nu mai putea continua.

Vedeam cum, pe zi ce trece, discursurile, prelegerile, discuţiile deveneau din ce în ce mai agresive, mai vehemente. Dar nu se întîmpla nimic altceva şi puneam agresivitatea pe seama luptei pentru putere în cadrul organizaţiei. Din noianul de membri, apăruseră deja unii care se voiau lideri, care – se vedea de-acum asta – voiau să facă din *Déjà-vu* o organizaţie implicată politic. A fost momentul în care m-am întors la ale mele, fără a abandona cu totul întîlnirile. Dar îmi părea că îmi pierd vremea.

Aşa că m-am hotărît să-mi reiau vechile obiceiuri, începea să-mi lipsească orele în care eram altcineva.

O vreme am fost din nou client, apoi, cînd mi s-au terminat banii, a trebuit să redevin... Gazdă?

5. Peştele Rick

De-abia cînd am plecat în căutarea unui peşte am acceptat că, în adîncul meu, devenisem o hucă.

N-a fost greu să-mi găsesc un peşte. Cunoşteam genul încă de pe vremea cînd eram client. Ştiam că, în caz de nevoie, peştii oferă protecţie. Ştiam că huca este urmărită pas cu pas de peştele ei, ca să nu i se întîmple, Doamne fereşte!, ceva rău. Nu ştii niciodată cine îţi este clientul. Şi nu e vorba aici despre onorabilii taţi de familie care vor să-şi facă şi ei de cap fără riscul de a fi văzuţi. Nici despre oameni care toată viaţa şi-au dorit să fie altceva decît erau, dar au pierdut ocaziile, nu şi acea dorinţă însă, care le-a rămas undeva, în adîncul lor, ascunsă. Cel mai nasol lucru pentru o gazdă (o hucă, na!) e să dea peste vreun sinucigaş prea milos cu propriu-i trup, un sinucigaş care vrea să-şi zboare creierii, dar să-şi păstreze capul într-o singură bucată... Înţelegeţi ce vreau să zic.

Problema nu e că îţi omoară corpul, că ţi-l fură, de fapt. Problema e că Transferul devine în aceste cazuri ireversibil şi cel care a fost gazdă trebuie transferat apoi în trupul fostului client. E ultima protecţie de care se bucură o hucă din partea agenţiei. Şi, în unele

cazuri, din partea peştelui. Acuma nu că asta ar fi vreo chestie de mare dificultate pentru cineva care e de meserie gazdă. Dar să te înveţi cu un trup nou, pentru toată viaţa... cu cine ştie ce beteşug sau şi mai şi: bărbat tînăr, vînjos, spaima şi bucuria muieretului, să te trezeşti fără trusa de scule, în corpul vreunei mamaie care a vrut şi ea să copilărească puţin şi-a cam mierlit-o... că se puteau întîmpla şi accidente.

Ştiam toate astea, eram vechi în meserie, cunoşteam pericolele care îi pîndesc atît pe clienţi, cît şi pe gazde. De-aia am zis că mi-a fost uşor să-mi găsesc un peşte. Tocmai pentru că ştiam despre ce e vorba n-am abordat căutarea cu emoţii, n-am fost genul de hucă în devenire, hucă-aspirantă, care face deliciul peştilor – cam sadici uneori, cam violenţi, şi nici n-ar fi putut fi altfel dacă voiau să se impună, să-şi impună regulile.

Înainte să plec în căutarea unui peşte am rememorat cîteva dintre experienţele mele de client, încercînd să-mi amintesc cu cine am lucrat, în ce condiţii...

Şi mi-am amintit de Rick. Rick era, poate, cel mai cunoscut peşte din branşă. Poate şi pentru că lucra la vedere. Funcţiona ca un fel de agenţie, ilegală, bineînţeles, avea un loc al lui unde putea fi găsit, el, cu angajaţii lui, gazdele pe care ţi le propunea după o scurtă discuţie. Se pricepea la oameni, Rick. N-am fost niciodată nemulţumit de gazdele pe care mi le-a propus. Ştia să facă împerecherile astea, destul de dificile de altfel. Ştia ce nevoi ai, te ghicea după numai cîteva vorbe. Ştia imediat dacă tu, clientul, apelezi la el doar din curiozitate sau ai alte taine pe care vrei să le depăşeşti sau ai cine ştie ce gînduri nu tocmai curate.

Rick lucra cu Roberto, despre care se zicea că este operatorul unei agenții, dar mai făcea și el cîte un ciubuc în timpul liber. Își făcuse acasă un laborator, nu se știe de unde își procurase – și cum! – o pereche de cilindri dintr-ăia în care ne băga, client și gazdă, pentru Transfer. N-am auzit să aibă nici o plîngere, toate Transferurile lui fuseseră OK sau, cel puțin, nu se știa nimic care să arunce pînă și o umbră de îndoială asupra lui.

L-am căutat pe Rick în Micul Monaco, unde-și făcea veacul, la *Casablanca*. Acuma, nu știa nimeni dacă își botezase cîrciuma așa pentru că îl chema Rick sau și-a luat acest nume pentru că deținea *Casablanca*.

Micul Monaco era un cartier aflat la granița dintre lumi: imediat după zidul care delimita Orașul Vechi, în partea nouă a Inandului, în sîmburele noului cartier care a apărut după ce imigranții au început să se adune și au simțit nevoia unei alte vieți decît cea care li se oferea în interiorul zidurilor, sub Muntele. Acolo se stabilise Rick atunci cînd părăsise Orașul Vechi, acolo trăia, rupt între dorința unei noi vieți și nostalgia celei vechi. Într-un fel, *Casablanca* era o imagine a sufletului său.

Am intrat pe ușile înalte și am pătruns în salonul al cărui tavan boltit forma mai multe arcade sprijinite pe stîlpi groși. Prin colțuri erau lampadare și plante ornamentale. Pe pereți atîrnau felinare și pe fiecare masă se găsea cîte o lampă aprinsă. Din loc în loc niște paravane din lemn formau separeuri în care, pe scaune din nuiele, clienții își vedeau de ale lor. Cei care avuseseră noroc și fuseseră acceptați de Rick beau un

brandy din partea casei înainte să intre pe mîna operatorului. Cei care nu, dar care nu-şi pierduseră speranța, aşteptau, aşteptau, aşteptau...

În mijlocul salonului era un pian la care cînta Sam. Sam? De fapt îl chema Momo, dar toată lumea îi zicea Sam, evident. Era negru, cînta al dracului de bine şi se spunea că e prevăzut în contractul de proprietate al localului. Dacă Rick s-ar fi hotărît să-şi vîndă cîrciuma, noul proprietar era obligat s-o ia cu tot cu Sam.

Ştiam ritualul, aşa că m-am apropiat de el şi i-am spus:

— Cîntă-l o dată, Sam. De dragul vremurilor trecute.

Sam mi-a zîmbit, mă recunoscuse, şi a intrat în joc:

— Nu ştiu despre ce vorbiți, domnule.

— Cîntă *As Time Goes By*, am zis, şi am început să fredonez: ta-di-da-da-di-dam, ta-di-da-da-di-dam...

I-am pus pe pian un bacşiş care era, de fapt, tariful întîlnirii cu Rick. Acuma Sam putea să-mi dea banii înapoi şi să-mi spună

— Îmi pare rău, domnule, nu cunosc acest cîntec.

ceea ce însemna că am picat primul test (Sam avea un instinct în a-i descoperi din prima pe clienții periculoşi) sau putea începe să cînte, semn că totul era OK, tranzacția era pe rol.

A început să cînte. *A kiss is just a kiss...*

Am văzut, cu coada ochiului, că Rick tocmai îşi făcuse apariția în uşa biroului său. Acum urma etapa a doua, testul lui Rick.

Rick a venit spre noi, s-a oprit în fața mea şi m-a privit lung, lung. Ştiam că mă scanează, că mă caută în bazele de date, că-mi citeşte dosarul, că judecă, ia

decizia... Da, sau ba? Dacă era de acord, îmi spunea replica aia. Dacă nu, îl atenționa pe Sam:

— Ți-am spus să nu mai cînți asta, Sam, ți-am spus? după care pleca.

Dar l-am auzit spunîndu-mi

— Dintre toate cîrciumile din toată lumea asta mare, ai intrat tocmai aici... Bine-ai făcut. Hai să bem ceva.

Am răsuflat uşurat şi mi-a părut că toți cei aflați atunci, acolo, au făcut la fel. S-au liniştit, eram de-al lor adică. Ei nu ştiau de trecutul meu, de amintirile mele. Dar Rick? El ştia cu siguranță. Şi-atunci?

Ce rost avea să-mi mai fac probleme? Mă acceptase, nu?

— Vino cu mine, mi-a spus Rick, şi l-am urmat pe cele cîteva trepte care duceau spre biroul lui.

Am intrat, a închis uşa.

Calm, mi-a turnat ceva într-un pahar, nu m-a întrebat dacă vreau una sau alta, ştiam că nu obişnuieşte, în multele mele vizite anterioare pe-acolo aflasem că nici nu are decît un singur fel de băutură, Johnny cu etichetă verde. De unde naiba făcea rost de el? Băutura aia parcă era din alt film.

— Şi zi aşa, vrei să lucrezi la noi.

— Da, vreau.

Eram într-un déjà-vu, parcă mai trăisem secvența asta, într-o altă viață, într-un alt corp, deşi ştiam sigur că, de data asta, era amintirea mea.

— Déjà-vu, nu?

Am tresărit. Suspiciune? Paranoia? De ce folosise Rick cuvintele alea? Ce ştia? Ce voia să ştie?

M-am uitat în ochii lui aşteptînd să mai spună ceva, invitîndu-l s-o facă, să înțeleg şi eu la ce naiba se referea.

— Ai *Déjà-vu*. Eşti unul dintr-ăia...

— Da, sînt unul dintre ei, am recunoscut.

Mă scanase. Mă ghicise? Eram într-o bază de date la care avea el acces?

Şi mi-am amintit de fiecare privire mai insistentă asupra mea pe care o observasem la întrunirile noastre. De fiecare privire mai insistentă asupra altora. De suspiciunile din unele priviri. De agresivitatea crescîndă a celor care se voiau lideri.

La dracu'! Se ştia de noi. Eram înregistrați, fişați, orice agenție, orice peşte avea, într-un fel sau altul, lista cu numele noastre, cu dosarele noastre. Dar cine, cum, cînd? Cîți dintre noi erau securişti infiltrați? Cîți erau plătiți de Securitatea Statului?

— Deci ştii...

Am lăsat la o parte orice brumă de prefăcătorie. Ştia, era clar că ştia.

— Da, ştiu.

— Înseamnă că n-am nici o şansă să mă angajezi...

Dar îmi luase banii! Dăduse răspunsul *ăla*, de față cu toți cei din local. Ce naiba...

Fusese o întrebare, dar semnul întrebării îl păstrasem doar pentru mine, el era pus după cuvintele astea, dar numai în mintea mea.

— Nu. De ce să n-ai nici o şansă? Uneori amintirile astea ale voastre pot fi un avantaj... Dacă ştiți – şi vreți – să profitați de el.

Nu înțelegeam unde bate. Cum să fie un avantaj? Fusesem dat afară de la agenție tocmai din cauza asta. Cum să fie un avantaj? A zis „dacă știți să-l folosiți"...

— Și cum l-am putea folosi?

— Simplu. Vînzîndu-vă amintirile.

— Cui?

— Mie? Sau, dacă au valoare pentru alții, acelora?

— Dar ce valoare pot să aibă...?

— Hai, nu te prosti! mi-a tăiat-o scurt. Știi bine că printre clienții noștri sînt oameni băgați în politică, artiști, formatori de opinie, bloggeri... Crezi că e de colo să știm care le sînt punctele vulnerabile? Micile secrete?

— Adică vrei să mă faci turnătorul tău?

— Ei, eu n-aș numi-o chiar așa. Mai stăm și noi de vorbă despre una, despre alta... Despre unii... Poate despre Organizație...

— *Déjà-vu*? Ești nebun? Mă rad ăia!

— Să fii tu sănătos cîți dintr-ăia vin la spovedanie după fiecare întrunire a voastră! Cîte dintre gazdele care au amintiri...

Futu-i! *Casablanca* e o speluncă oficială! A statului! Să-mi bag... Cum dracu', dintre toate cîrciumile din lume am nimerit tocmai aici? Mai mare adevăr ca ăsta...

Cîte coincidențe poate îndura un om? Cîte sînt de ajuns ca să-l facă să creadă că viața lui nu se întîmplă în realitate, ci e o poveste dintr-o carte? Conan, gazda din catalogul agenției pe care o frecventam era tocmai grădinarul Veronicăi Amberson, pe care visam s-o... Apoi Veronica era șefa personalului agenției la care

m-am angajat. Rick, căruia îi fusesem client de atîtea ori, iar acum voiam să-i fiu angajat, era funcționar de stat. În cîte coincidențe poți să crezi că sînt întîmplătoare, că nu sînt decît simple coincidențe? Dacă ești paranoic nu înseamnă că nu te urmărește nimeni. De cîtă vreme eram în programul lor? De la ce gazdă mi s-a tras? De la ce client?

— Poți începe de mîine, dacă vrei.

— Și dacă nu vreau? Dacă nu mai vreau?

Mi-a aruncat o privire de-aia... ca de la patron la angajat, ceva gen „nu-ți permiți să nu vrei". Dar mi-a zis

— E bine să vrei.

— Ori?

— Ori.

Mi-am dorit să-mi fi spus „ori ai s-o pățești". Mi-am dorit să mă fi amenințat, să mă fi șantajat, să... Să nu spun, pur și simplu, „o fac". Să nu fie alegerea mea.

A fost încă unul dintre momentele în care am simțit nevoia ca lucrurile să se desfășoare astfel încît să pot da vina pe alții pentru faptele mele. Poate sînt momente de lașitate astea, momente în care refuzăm să ne asumăm responsabilitatea, în care ne dorim ca viața să fie ceva călduț, moale, pufos. Dar viața e o scîndură negeluită, cu așchii care-ți intră în carne la cea mai mică ezitare, la cea mai mică neatenție, la prima mișcare greșită. Lemnul lăcuit e pentru morți...

— Bine, o fac.

Am acceptat fără să-l întreb măcar ce-mi iese la afacerea asta. Măcar așa, de ochii lumii, de ochii lui Rick

şi ai celor cărora le va raporta recrutarea mea. Măcar aşa, ca o justificare, să nu creadă că sînt atît de ticălos, că sînt atît de putred pe dinăuntru, şi o fac – habar n-aveam ce urma să fac – doar aşa, din plăcere, din curiozitate, din voluptatea tăvălirii în mocirlă... Chestie căreia întotdeauna mi-a fost cel mai greu să-i rezist.

Am făcut multe lucruri urîte la viaţa mea şi niciodată n-am reuşit să mi le justific. Dacă stau să mă gîndesc bine, multora dintre ele nici nu ştiu dacă le-am căutat vreodată o justificare. Dar de fiecare dată cînd eram pe punctul de a face ceva rău, în momentul ăla, în clipa aia ultimă, în care îţi mai pui o dată întrebarea dacă să mergi mai departe sau nu, imediat după ce-mi spuneam că nu e bine ce fac, îmi ziceam: şi cînd o să mai am ocazia să fac asta? Cînd o să mai am ocazia să văd dacă sînt dispus să ajung mai jos de atît? Şi mergeam mai departe. Mai departe, mai jos... Şi de fiecare dată descopeream că e suportabil, că puteam trăi şi asta, că nu mi-am atins nivelul cel mai de jos, că se poate să fac şi ceva mult mai rău, că aş putea face lucruri încă mai oribile.

Ca atunci cînd, în trupul lui Conan fiind, am intrat la mine în casă şi i-am tras-o Cameliei făcînd-o să-şi înşele soţul, adică pe mine. Ca atunci cînd m-am dus la şcoală în trupul matematicianului şi am făcut să-l de afară din învăţămînt. Şi cîte şi mai cîte...

— Bun, am încheiat eu discuţia. Atunci aştept mîine un telefon.

Am plecat ştiind că, din clipa aceea, eram o hucă, o gazdă pentru peştele Rick, şi că urma să am clienţi

importanți, persoane periculoase pentru securitatea statului. Pentru Securitatea Statului.

La urma urmei, deveneam un bun cetățean al Inandului.

6. El Mariachi

A doua zi, telefonul lui Rick n-a fost tocmai cel pe care-l așteptam. Dar nici n-aș spune că m-a întristat.

— Azi aveți întîlnire la *Déjà-vu*. Du-te acolo și cască ochii și urechile. Mai vorbim.

Cred că am vrut să spun ceva, dar mi-a tăiat-o brusc. Nu purtam o conversație, primeam ordine. Relația noastră se schimbase. Trăiam deja într-o altă lume.

— Te caut eu. Să nu vii pe-aici nechemat.

Unde-i erau zîmbetul, vorbele amabile, unde era paharul de Johnny pe care mi-l oferise de atîtea ori? Da, trăiam deja într-o altă lume, cu alte reguli, cu alți stăpîni. Nici decorul nu mai era același. Unde era canapeaua pe care mă invitase de atîtea ori să stau? Unde era biroul lui la care stătea lejer, relaxat? Unde era trabucul pe care mi-l dăduse uneori ca să-mi facă mai lină trecerea din trupul meu în cel al gazdei pe care tocmai o închiriasem? Unde era starea aia a mea în care mi se făcea pielea de găină și știam că viața e frumoasă, frumoasă, frumoasă...?

— Am înțeles.

Ce era să spun? Mă adaptam deja noii lumi în care mă trezisém așa, pocnind parcă din degete. Nu, nu pocnind eu din degete, ci o vrăjitoare rea, rea.

Am căutat partea bună din toate astea, şi anume că activitatea mea de turnător nu începea chiar din acea zi. Mai aveam timp să mă gîndesc. Să mai rumeg lucrurile care mi se întîmplau. Ați colaborat vreodată cu Securitatea? Cu voie sau fără de voie. Că, uite, eu m-am trezit colaborator fără să-mi fi dorit așa ceva. Trebuia să mă împac cu gîndul, nu? Să-mi accept soarta şi să văd cum voi putea trăi cu asta. Sau cum să n-o fac. Cum să mă revolt, cum să-mi asum consecințele și să apar, contrar celor indicate (amenințării?), la *Casablanca* și să-i arunc în față lui Rick un NU cît mine de mare, cît toată cîrciuma aia nenorocită a lui care, cîndva, era pentru mine un loc al speranței, cîndva, mare cît tot Sistemul Solar ăsta în care trăiam parcă pe altă lume şi aflasem deodată, atunci, că într-adevăr trăiam pe altă lume, mare cît cartierul ăsta, ziceam, în care majoritatea oamenilor de-abia dacă auziseră de Transfer, mare cît tot Inandul, minunatul meu Inand, care creştea şi creştea, cu miile de imigranți care tot veneau şi mai adăugau cîte o stradă-centură pe marginile căreia să-și ridice casele.

M-am dus la întrunire.

Înăuntru, lumea obişnuită, cîteva fețe noi, dar nimeni dintre cunoscuți, dintre cei cu care legasem oarecum un fel de relație, oricum, nu mai mult de o conversație plată, amabilă, cel mult o bere, fără a fi urmată de o a doua.

Profesorul lipsea. Nu mă simțeam confortabil într-un loc în care nu cunoşteam pe nimeni suficient cît să stăm împreună. Dacă nu aveam un amic acolo cu care să conversez toată seara, preferam să nu ştiu deloc pe nimeni, ca să pot fi singur, să-mi petrec în singurătate ora de politețuri. Aşa, cu oameni pe care trebuie să-i saluți fals, cărora să le răspunzi neutru la un „ce mai faci?" care ştii bine că nu aşteaptă răspuns...

— Ce mai faci? am auzit un glas lîngă mine.

M-am întors spre cel care-mi vorbise. Nu-l cunoşteam. Era o figură nouă pentru mine, dar nu şi pentru ceilalți, din cîte mi-am dat seama. O fi început să frecventeze întrunirile în perioada în care n-am mai dat eu pe-acolo.

— Nimic, i-am răspuns. Am mai venit şi eu peaici...

Mi-am întors privirile în altă parte, ca şi cînd aş fi căutat pe cineva, şi chiar căutam pe cineva, lipsa profesorului îmi dădea un sentiment de disconfort, parcă mă rătăcisem într-o pădure şi singurul om care cunoştea potecile, brusc, nu mai era lîngă mine.

Nici el n-a insistat – am zis eu că indivizii ăştia te întreabă „ce mai faci?" doar aşa, să treacă vremea. L-am văzut mergînd prin mulțime, strîngînd mîini, apoi, după ce a ajuns în față, l-am auzit vorbind:

— Azi am fi avut ceva important de discutat.

Individul îşi plimba privirea prin sală, oprindu-se din cînd în cînd asupra cuiva. I-am simțit şi eu privirea în ochi timp de o clipă, apoi a trecut mai departe. A continuat:

— Dar evenimente care tind să se precipite mă fac să amînăm tema întrunirii noastre de azi. Îmi pare rău că v-am pus pe drumuri degeaba, ne vedem data viitoare. Veţi fi anunţaţi asupra acesteia. La revedere şi păziţi-vă.

Da, interesant discurs. Interesant şi finalul. Uite ceva nou, mi-am zis. Tare grijulii deveniseră! Păziţi-vă. De ce dracu' să ne păzim? Ce putea să ni se mai întîmple?

Începea să mă calce pe nervi toată povestea asta. Se adunau, vorbeau şi nimic. Nimic concret. Doar văicăreli. Nici o acţiune pe care s-o pună la cale. Aflam mai multe din presă decît de-acolo. De pildă ziarele vorbeau despre o iminentă revoltă a celor care contestau Transferul. Vorbeau despre infiltrări în Parlament, despre parlamentari corupţi care pregăteau în secret – un secret care apărea mare, pe prima pagină a ziarelor! – o lege prin care să se interzică Transferul. Şi la adunările astea – nimic.

Ce aştepta Rick de la mine? De la ceilalţi turnători ai lui?

Mă trimisese acolo să casc ochii şi urechile. Am fost o jumătate de oră un măgar exoftalmic şi degeaba. N-aveam nimic pentru el. Să fie sănătos! Nici nu mă simţeam rău pe chestia asta. Raiul turnătorilor fără-de-voie: să nu aibă nimic de povestit.

La ieşire am văzut că pe trotuar, în faţa bisericii, era un afiş cu El Mariachi. Nu chiar mare, ostentativ, dar nici mic, să treacă neobservat. Ca mărime, era suficient cît să atragă atenţia cui ar fi trecut pe stradă, cui ar fi intrat în biserică. Şi chiar celor care ieşeau, ca mine.

N-am stat să citesc ce scria, cine era El Mariachi şi unde/cînd urma să-şi țină concertul. Dar ştiu că mi-am zis: ia uite, ai naibii lăutari! Îşi fac reclamă pînă şi-n biserici!

Am plecat acasă, mi-am petrecut seara citind bloguri, am adormit liniştit. Cred că de multă vreme n-am mai adormit atît de liniştit. Deşi n-aveam motive. N-aveam deloc.

Şi, la fel, de multă vreme nu m-am mai trezit cu telefonul sunîndu-mi în cap. Era Rick.

— Vino la mine. Acum.

Şi a închis. Era 11 noaptea. Iar Rick, probabil, înnebunise.

Am intrat în biroul lui, i-am aruncat un bunăseara morocănos – la care el nu mi-a răspuns – şi am primit în față rafala de întrebări:

— Ai văzut ceva neobişnuit?

— Nu.

— Nimic?

— Ce să văd?

— Gîndeşte-te bine. Era ceva altfel, ceva în plus? Nu ți-a atras atenția nimic?

— Ceva în minus. Că întîlnirea, practic, nici n-a fost. S-a amînat pe altă dată. Cică nu ştiu ce evenimente care se precipită...

— A-ha, a făcut Rick, de parcă ar fi înțeles totul, şi tare mult mi-ar fi plăcut să înțeleg şi eu ce înțelesese el, să mă lămuresc şi eu ce-a fost cu întîlnirea aia...

— Şi a vorbit un tip cu aer de şef, pe care nu l-am mai văzut pînă atunci.

— Un tip nou? Cu aer de şef?

Papagal. Rick era un papagal. Repeta cuvintele spuse de mine. Sau gîndea. Punea ceva la cale.

— Şi cum arăta individul?

— Normal. Nimic deosebit. Unul lung, deşirat, cu o claie de păr creţ şi cu o ureche parcă neterminată, fără lob...

Apucasem să văd chestia asta cînd m-a întrebat „ce mai faci?" şi eu m-am întors spre el.

— A-ha, a repetat Rick. Deci începe...

Ce-o fi începînd? m-am întrebat intrînd şi eu în tagma întrebătorilor, deşi se presupunea că rolul meu acolo, în biroul lui Rick, era acela de a da răspunsuri. Dar dacă nu avem întotdeauna la noi răspunsuri? Dacă nu ştim să...? Uneori o întrebare e mai utilă decît două răspunsuri. Sau chiar trei.

— Şi? Altceva? Nu-ţi mai aminteşti nimic? Nimic-nimic?

Nimic. Doar afişul ăla cu El Mariachi, dar ce importanţă avea că-şi făceau unii reclamă? M-am hotărît să-i spun totuşi.

— Afişul ăla cu El Mariachi.

— Era un afiş Mariachi?

— Da, la intare. Dar cînd am intrat eu nu cred că era. L-am văzut numai cînd am ieşit. Dar nu ştiu...

— Gata. Ai terminat-o cu *Déjà-vu*. El Mariachi, în limbajul lor, înseamnă turnător. Cîntăreţ. Cu ghilimele. Înseamnă că se ştie că printre ei este un turnător. Dacă zici că nu era cînd ai intrat, dar era cînd ai ieşit,

poate e vorba chiar despre tine. Sigur nu era cînd ai intrat?

Am ezitat o clipă, am rememorat momentul ajungerii mele la biserică şi da, sigur nu era acolo cînd am intrat.

— Da, sînt sigur.

— Îmi pare rău, dar misiunea ta în *Déjà-vu* încetează din clipa asta. Şi bine-ar fi să dispari şi din peisaj o vreme...

— Şi unde să plec?

Toată viaţa mea trăisem aici, în Sistemul Solar. O singură dată trecusem de Zid, în Oraşul Vechi, dar atunci eram Rikki, William Rikki Ardha-Matsyendra, femeia-gibson care-mi fusese gazdă pentru cîteva ore. Nu se punea. N-aveam nici o treabă cu Oraşul Vechi. Eram la fel de străin de el ca şi înainte... Doar că ştiam ceva mai multe. Îi văzusem străzile, clădirile, oamenii. Un zîmbet, o privire... Adică tot nimic. Unde să mă fi dus? Unde să fi dispărut din peisaj?

Şi, la urma urmei, de ce trebuia să dispar? Era chiar atît de periculos? De unde ştia Rick că tocmai eu eram ăla de care aflaseră? Cînd să fi aflat? De unde?

Rick, gînditor, cu o faţă calmă, dar sub care bănuiam o mare agitaţie, îmi părea că desenează trasee, calculează orbite, construieşte destine. Apoi, deodată, s-a întors spre mine şi şi-a înfipt privirile în ochii mei.

— Ai fost vreodată în Oraşul Vechi?

— Da, o dată. Am avut o gazdă de-acolo, un gibson.

— Ai fost? Gibson? Mmm... şi nu vrei să mai mergi? Nu eşti curios?

— Nu ştiu de ce am impresia că tu eşti mai curios decît mine. Sau, cel puţin, mai interesat...

— Eu vin de-acolo. M-am născut acolo.

Da, ştiam asta. Auzisem.

Despre Rick circulau fel şi fel de poveşti în lumea asta a noastră, a celor care foloseau Transferul. Rick era o legendă. El şi *Casablanca* lui. Cele mai cunoscute poveşti despre el le-am auzit chiar acolo, la *Casablanca*, în perioadele de aşteptare prin care trecusem şi eu cîndva, acolo, pe scaunele de nuiele din jurul meselor. Că asta făceau toţi cei care aşteptau, aşteptau, aşteptau... Îşi povesteau vieţile, aventurile, experienţele, povesteau despre ceilalţi. Şi despre Rick. Cu detaşare uneori, încrîncenaţi, cu ciudă, alteori. Rick era omniprezent, tot timpul, chiar şi cînd nu ieşea din biroul lui, semn că refuza întîlnirea cu unul sau cu altul. Mai ales atunci.

L-am privit şi parcă mi-am continuat gîndurile:

— Şi? De ce-ai plecat?

Tăcere. Tare mi-ar fi plăcut să am un aparat de scanat imaginile de dincolo de retina lui, de scanat gîndurile, în acel moment. Se vedea pe faţa lui că revede lucruri din trecutul său, că îşi aminteşte...

— Zi, vrei?

— Am de ales? Chiar am de ales? Văd că eşti tare pornit. Bine, mă duc. Ai vreun gînd? Există un motiv pentru care să merg acolo?

— Da, există un motiv. Nu te trimit la plimbare.

— Eu aşa mă gîndeam...

M-a privit şi a fost ultima încercare de glumă din partea mea în acea seară.

— Am o misiune pentru tine.

— OK.

— Dar e ceva deosebit.

— Am zis c-o fac, o fac.

— Să nu te sperii.

— Trebuie să omor pe cineva? am mai încercat totuşi o glumă, am vrut să-i arăt că sînt relaxat şi, în acelaşi timp, gata să-mi slujesc autorităţile...

N-a zis nimic. Nimic însemna că...

— Ce??!

— Da.

— Ce da?

— Trebuie să elimini pe cineva. Au început să se mişte şi trebuie să ne mişcăm şi noi. Trebuie să ripostăm rapid, că altfel cine ştie unde ajungem?

Nu-mi venea să cred ce auzisem. Următoarele cuvinte mi-au ţîşnit pe gură firesc, ca o întrebare normală, de parcă asta aş fi făcut toată viaţa.

Nu ştiu ce se întîmpla cu mine. Mă transformam. Alunecam încet, încet de tot, în altcineva. Într-un alt eu pe care nu l-am bănuit niciodată. Unde-mi era ezitarea? Lupta interioară? Principiile morale? Ha! Principiile morale! Eu, care am fost client angajînd cele mai ordinare gazde. Eu, care am profitat de Conan ca să i-o trag Veronicăi Amberson şi da, şi Cameliei. Eu, care am agăţat clienţi pe stradă. Despre ce principii vorbeam? Care morală?

Alunecam încet-încet în pielea unui ucigaş plătit.

Nici măcar plătit. Doar mituit. Şantajat. Şi nici măcar şantajat. Doar închipuindu-şi că e şantajat.

L-am întrebat de parcă aş fi purtat dialogul cel mai normal cu putinţă:

— Şi pe cine trebuie să omor?

A scos dintr-un sertar un dosar şi mi l-a pus în faţă. L-am deschis şi pe prima pagină era poza ăluia... Omul cu urechea ruptă. Sau ce va fi avut el la ureche. Ăla care se dădea şef la *Déjà-vu*.

— Dar de unde ştiaţi voi de el? Abia ţi-am spus.

— Îl urmărim de-o vreme.

M-am uitat din nou prin dosar. Valeriu Muntean, adresa, aha, Oraşul Vechi, păi da, n-a zis să mă duc în Oraşul Vechi?, căsătorit cu Adela Muntean. Poza ei. Iote-al dracu' ce nevastă are! N-am putut să mă abţin. Tipa era bună, bună rău.

Am ridicat ochii din dosar. Cu greu, dar i-am ridicat. Oricum nu era complet, era doar fişa de identitate.

— Şi de ce...?

Am făcut un gest care voia să exprime şi eliminarea – acum îmi dau seama că nici măcar o dată n-am mai folosit în seara aia vreun cuvînt din familia OMOR sau UCIS –, dar şi să indice spre dosar.

— De ce, ce? De ce pe el?

Am dat din cap, nu nimerise exact definirea nedumeririi mele, am dat din cap şi aprobator, dar şi evaziv în acelaşi timp.

— De ce trebuie eliminat? mai făcu el o încercare.

Am dat iarăşi din cap – Doamne, unde-mi erau cuvintele? – ceva gen „şi, şi".

— Nu vrei să-mi laşi mie grijile astea? Crede-mă că-ţi va fi mult mai uşor dacă nu te vei gîndi la aşa ceva. Crede-mă pe cuvînt. Ai mai omorît pe cineva?

— Nu! am sărit instantaneu, şi uite că nu-mi pierdusem cuvintele, erau acolo, în gîtul meu, doar că nu

prea mai voiau să iasă în lume, sau poate că nu în lumea aia în care tocmai aflasem că am început să trăiesc.

Aşa e de la o vreme, mereu aflu că trăiesc într-o altă lume decît cea în care cred că trăiesc.

Nu mai omorîsem pe nimeni şi nici nu mă credeam în stare s-o fac. De ce ucide un om pe altul? Din răzbunare, din gelozie – adică tot aia, nu? Din... din... că aşa e omul, aşa e firea lui, a ăluia care ucide, pentru că e constrîns, şantajat... pentru că-i place...

Rick se uita la mine cu o faţă de parcă ştia ce-mi trece prin cap.

— Ei? Ce zici? O faci sau...

Sau? Ce? Mă dădea pe mîna celor care-i vînează pe cei cu amintiri? Păi mă puteau găbji şi pînă acuma dacă... dacă nu eram sub protecţia lui. Asta era, nu? Asta era.

Se pare că alunecarea nu era chiar atît de lină...

— Am nevoie de capul lui, a mai zis Rick şi s-a uita la mine suficient de direct cît să înţeleg că era vorba chiar despre capul nenorocitului.

Adică nu voia doar să-l omor, voia să-i aduc capul. O, Doamne! Şi ziceam că a fi o hucă pe stradă e cel mai jos unde pot ajunge...

— Nu mă interesează cum o faci, dar presupun că vei găsi o gazdă, nu? N-o să mergi după el cu faţa ta, că nici măcar eu n-am să te mai pot proteja. Ia şi tu un amărît de pe stradă şi du-te la Orlando să te facă. OK? Îmi aduci capul lui la *Casablanca*.

Mă uitam la el. Ce era să fac? Mă uitam la el şi-l ascultam.

— Şi ia şi ăştia. O să ai nevoie.

A aruncat pe birou, în fața mea, un teanc de bani. Mare teancul. Mulți banii. Doar nu voia să-mi cumpăr mașină? Nu voia să-i iau lui Muntean cameră la Palace și să-i angajez și vreo două Zîne (mi-am amintit de prostituatele de lux din Orașul Vechi) înainte să-i fac felul. Nu voia asta, nu?

Dar m-am gîndit că știe el mai bine, așa că am luat banii.

N-am avut nevoie să iau cu mine dosarul, pentru că-i reținusem figura, numele, adresa. Și nevasta, da, și nevasta.Tot ce aveam de făcut era... Floare la ureche. Piece of cake. Prăjiturică. Un fleac. Să-l omor pe Valeriu Muntean și să-i tai capul. Apoi să vin cu el în geantă la *Casablanca*.

Ceea ce am și făcut.

7. Gri-ri. Datoria

Am plecat de la Rick și m-am dus la Cosmo, centrul comercial de la intersecția Marte cu Venus, singurul loc din Sistemul Solar în care noaptea de-afară nu era decît absența temporară a luminii naturale, singurul loc viu din cartier la orele acelea tîrzii – sau prea matinale? –, locul în care oamenii făceau abstracție de alternanța zi/noapte, în care viața nu era pusă în stand by, un ocean de lumină radiind în jurul acelei insule care era centrul comercial, ocean în care găseam deschis oricînd orice magazin voiam, orice restaurant, bar, salon de masaj sau ce-și mai dorește omul de la viață.

Am lăsat în stînga lanțul de magazine ale Caselor Vechi – Dior, Armani, Valentino, Chanel –, am strîns din dinți și m-am împotrivit picioarelor care voiau să se întoarcă în clipa în care m-am gîndit la la perioada în care numele lui John Galliano era legat de Dolce& Gabbana, dar tot atunci mi-am amintit că, în fond, și ei au ajuns la Academie.

Oricum aveam chef de ceva mai îndrăzneț, mai din secolul nostru...

Am intrat la *NatsuoKirino,* care îmi păcea cum evoulase ca designer de cînd abandonase cariera de scriitoare, și am cumpărat o combinație *Out,* mărimea 42. Apoi la *ECEG* și am cumpăra lenjerie – sutienul 3C – amuzîndu-mă din nou de sloganul scris de o mînă grăbită sus, pe peretele opus intrării: *Easy Come, Easy Go.* Apoi la *Bonheur des femmes,* adevăratul paradis al femeilor, și am cumpărat o pereche de pantofi mărimea 37. Am preferat Manolo Blahnik ca să nu iasă în evidență, că se umpluse orașul de Blahnik ca pe vremuri de Guban. În final, am intrat la *Ōto Shimizu* (am evitat în ultimul moment *Luka,* preferatul meu, magazinul celui care, după ce i-a fost designer lui Cătălin Botezatu, i-a suflat afacerea, rebotezînd-o, voilà!, reușind să aducă îndrăzneala vechii case înapoi spre liniile clasice) și am cumpărat un rînd de haine pe mărimea mea, de bărbat. Și iată la ce-au fost buni banii lui Rick...

Am mai intrat doar la *No Name* pentru o geantă în care am băgat tot ce cumpărasem și m-am dus drept pe Rîndunicii, acolo unde știam că ies hucile la stradă. Nu mi-a fost prea greu să-mi găsesc o gazdă, o femeie

care purta mărimea 42 la haine, 3C la sutien şi 37 la pantofi. Adică o femeie normală, comună... Eram un cunoscător, aşa că mi-a fost de-ajuns o privire s-o culeg din mulţime, să văd dincolo de aparenţa murdară, neglijentă, vulgară, decăzută, să-i intuiesc potenţialul, ca un veritabil domn Higgins aflat în căutarea Elizei din care să facă o doamnă, lucru costisitor, evident, foarte costisitor, dar Rick îmi dăduse o grămadă de bani pentru a duce la bun sfîrşit misiunea.

Ne-am dus la Orlando – m-a costat ceva în plus să mergem la operatorul meu –, am făcut Transferul, apoi, în noul trup, cu geanta *No Name* pe umăr, m-am dus acasă.

Mi-am făcut cîteva poze, le-am pus bine într-un sertar, apoi am făcut un duş. Mi-a plăcut să fac duş, trebuie să recunosc, am prelungit duşul cît am putut, urmărind cu bucuria exploratorului cum în mîinile mele şi sub jetul duşului se deconspira, ieşea la suprafaţă din spuma gelului femeia pe care o intuisem acolo, în stradă, îmi plăcea să mă spăl, să mă îmbrac în spumă, să văd toată acea transformare în pereţii-oglindă ai băii, îmi plăcea să mă frec bine-bine pe trup, chiar bine...

Şi cine ştie cît aş mai fi stat sub duş dacă nu mi-ar fi sunat alarma: băi, trezeşte-te! Eşti doar la început şi te aşteaptă o groază de lucruri de pregătit, de făcut...

Mi-am făcut exerciţiile de dicţie – am spus poezii, an cîntat, am spus bancuri – şi asta în timp ce m-am îmbrăcat în noile haine.

Lenjeria îmi venea la fix, bluza plesnea încercînd să-mi cuminţească sînii care împungeau cu sfîrcurile

întărite sutienul, adulmecînd mătasea de dincolo de el, tînjind să se gudure, să se lase mîngîiați, alintați, să se înfăşoare în cîntecul viermilor care au trăit doar ca să dea lumii acea fîşie de mătase din care cineva a făcut o bluză, pantofii au fost OK, mi-au cuprins tălpile într-un sărut şi am făcut cîțiva paşi fițîindu-mă de colo-colo şi nu-mi era teamă că am să le strivesc sărutul călcînd, nu-mi era teamă, pentru că doar ăsta era rolul lor, nu? Cum să le refuz sacrificiul? Ce zeiță aş mai fi fost? Arătam bine, ce mai, sînt bun, bun, bun... Am ochi... Şi în noaptea aia aveam şi sîni, şi buze, şi dorințe, dorințele unui bărbat captiv în trupul unei femei pentru care ar fi dat orice ca s-o aibă, ea era acolo, eu eram acolo, în ea, ha! ce ironie, eram în ea şi cea mai arzătoare dorință a mea tocmai asta era, să fiu în ea, s-o simt pe dinăuntru, dar nu aşa, nu aşa...

M-am smuls cu greu din momentul acela poetic-erotic al unuia care se pregătea să devină ucigaş plătit.

A, nu, nu din nou, lasă treaba asta cu ucigaşul plătit, neplătit, şantajat... Las-o, ai mai zis-o, ai mai gîndit-o, ce importanță mai avea cum şi în ce fel? Mă pregăteam să devin un criminal şi asta era tot.

Cu noua înfățişare, bine aranjată, am mers pe jos pînă al colț, am luat un taxi pînă pe Saturn, iar de acolo am mers din nou pe jos pînă pe Zorilor, o altă stradă pe care ieşeau hucile la agățat.

Am luat altă gazdă, bărbat de data asta, pe măsura mea, cel adevărat, şi m-am întors cu el la Orlando.

După Transfer, n-am avut nevoie decît de cîteva minute, în baie, suficient cît să spun în fața oglinzii:

În ajunul Crăciunului din 1955, Benny Profane,
în levişi negri, geacă de piele, tenişi şi o pălărie mare
de cowboy, trecea întîmpltăor prin Norfolk, Virginia.

Era totul OK, puteam să mişc gura aceea astfel încît cuvintele să iasă curate, aşa că m-am dus acasă. Trebuia să-mi fac planul, să mă pregătesc pentru noul meu rol. Mai era puţin pînă în zori şi a doua zi aveam de îndeplinit o misiune. Aveam de omorît un om. Aveam de tăiat un cap. Tava-mi mai lipsea. Şi taraful.

Calm. Calm am mai fost. Neverosimil de calm. Dar, cum spuneam, parcă alunecasem în altcineva. Într-un alt eu care stătuse ascuns undeva, într-un cotlon întunecat, un eu pe care nu-l văzusem nici în cele mai negre perioade din viaţa mea.

Alt duş, apoi m-am culcat. Fără somnifere, fără umblat în reţea, fără bloguri, romane sau glitchuri. M-am culcat de parcă a doua zi m-aş fi dus la serviciu. Şi, într-un fel, aşa şi era, aveam un serviciu nou şi nu se făcea s-o dau în bară chiar din prima zi.

M-am trezit pe la prînz şi am intrat în baie să fac un duş. Primul meu impuls, cînd am deschis uşa băii, a fost să mă retrag zicînd un „pardon" stînjenit, apoi mi-am dat seama că, de fapt, eram la mine acasă, în baia mea, că petrecusem noaptea singur, iar individul care mă privea din peretele-oglindă nu puteam fi decît eu. Am mai încercat o dată figura cu intratul în baie şi da, gesturile îmi erau întoarse în oglinda peretelui, dar faţa pe care o vedeam era din alt film, nu era faţa mea.

Deci n-am visat. N-a fost un coşmar al celui racolat cu forţa, temător de serviciile pe care va fi obligat să le

îndeplinească. Totul era cît se poate de real. Lucrurile alea chiar mi se întîmplaseră, chiar le trăisem, erau parte din viața mea, o viață pe care, iată, o trăiam într-o altă lume, pe care n-am ales-o eu, o lume în care m-am trezit aşa cum mă trezisem în dimineața aceea în trupul care urma să mă ascundă de ochii eventualilor martori la ceea ce avea să fie „botezul" meu în cariera de ucigaş, căci nu mă mințeam spunîndu-mi că se va întîmpla doar o dată şi gata, n-avea rost, ştiam că nu va fi aşa, nimic nu va mai fi de-acum înainte aşa cum fusese cîndva. Cîndva, adică pînă în urmă cu cîteva ore...

Am făcut duş, m-am aranjat, m-am bibilit, apoi am pus pe mine noile haine. M-am uitat în oglinda mare, de pe hol. Arătam bine. Cam teatral, cu haina aia lungă, neagră, de piele, îmbrăcată peste costumul negru, dintr-un material uşor, cămaşa gri, cravata uni, ceva între negru şi gri. Părul negru, strîns în coc în vîrful capului (am avut ceva emoții că nu o să găsesc o gazdă cu părul suficient de lung, nu se mai purta de multă vreme), ochii albaştri, cam teatral, ziceam, sau mai mult ca în filme, eram un fel de Keanu Reeves combinat cu Alain Delon în rolul unui samurai din secolul 21.

Ce să facem şi noi, ucigaşii, sîntem plini de clişee... În meseria noastră, originalitatea nu e un semn bun.

Corect. Bună observația. Am renunțat la haina de piele. Oricum mă mişcam mai bine în costumul care îmi venea ca turnat, eram obişnuit să mă mişc în costum, întotdeauna mi-au plăcut costumele, nu le-am îmbrăcat niciodată pentru că situația impunea o anume ținută, mie chiar mi-a plăcut să port costum.

I-am găsit un loc hainei în dressing şi m-am mai privit o dată în oglindă. Era bine... Ba nu. Mi-am desprins părul din coc și l-am lăsat să-mi cadă, liber, pe umeri. De-abia aşa era bine.

Am deschis dulapul cu săbii, singurele lucruri pe care le luasem de-acasă cînd am plecat. De fapt, nici n-aveam ce să iau altceva, doar cărțile, dar alea le-am lăsat copiilor, să aibă şi ei bibliotecă... Sau să aibă ceva de la mine... M-am uitat îndelung la săbii, amintindu-mi poveştile lor, călătorind înapoi în timp şi spațiu, rememorîndu-mi împrejurările în care le-am cumpărat pe fiecare dintre ele (sau primit, că aveam şi cîteva pe care le primisem).

Alunecam, încet-încet, în altcineva, în cel în care alunecasem şi atunci cînd eram în fața lui Rick şi primisem comanda. Uşor-uşor începeam să nu mai fiu eu, ci un altul, celălalt, cel care avea o treabă de făcut, o treabă importantă, folositoare Inandului.

Era folositoare, nu? Era necesară. Treaba aia... Fără ea ne duceam de rîpă cu toții. Eram eu mîna destinului, instrumentul voinței divine care cerea, pentru binele nostru, al tuturor, ca Valeriu Muntean să înceteze să mai existe pe acest pămînt, în acest oraş, în Inand, minunatul meu Inand.

Am ales Hattori Hanzo pentru că îmi amintea de Tarantino şi de Uma Thurman. O iubeam pe femeia asta, aşa şleampătă cum era, cum părea, o mai iubeam încă, deşi anii au trecut şi peste ea şi n-aş zice că au fost chiar miloşi, dar o iubisem toată viața, cum era s-o trădez tocmai acum, cum era să mă dezic de

sentimentele mele din tinerețe? Poate dacă iubirea asta s-ar fi materializat în vreun fel, poate dacă am fi trăit împreună o vreme, nişte ani, poate acele sentimente s-ar fi tocit, ar fi eșat în rutina de zi cu zi şi noapte de noapte, dar aşa... Întotdeauna iubirile ratate rămîn pe piedestalul lor pînă dăm colțul, şi poate că ăsta este secretul mumificatelor prime iubiri care înfruntă anii şi ies victorioase din toată fandoseala asta pe care o numim viață, tocmai pentru că după prima iubire urmează celelalte, pentru că prima iubire rămine cea mai ratată dintre toate şi, aşa, nu se face praf şi pulbere cum ajung celelalte. Uma Thurman a fost prima mea iubire, prima ratare sentimentală, şi am purtat-o mereu în sufletul şi în mintea mea prin tot hățişul de întîmplări, de amănunte care mi-au desenat viața, găsindu-se mereu cîte ceva care să-mi amintească de ea, de ochii ei, de zîmbetul ei, de mîinile şi de tălpile ei ciudate, ieşite din orice standarde de frumusețe, iar cînd am găsit într-un mic magazin de obiecte pierdute, uitate, abandonate, furate acea sabie Hattori Hanzo am ştiut că numai bunul Dumnezeu mi-a scos-o în cale, am ştiut că pe mine mă aştepta, şi am plătit prețul porcesc pe care stăpînul magazinului mi l-a cerut, întristîndu-l, poate, că nu m-am tocmit, că n-am jucat jocul ăla stupid de-a ştiu că mi-ai da-o şi la jumătate de preț, iar tu ştii că aş lua-o şi la prețul cerut, dar hai să ne hîrjonim un pic, să ne înțelegem la trei sferturi... Am sărit şi peste momentul în care ar fi trebuit să-l întreb: şi washizaki? la care el ar fi răspuns, probabil, ei, washizaki nu, nu există, şi, înainte să termine de zis cît voia pe sabie i-am şi trîntit banii pe tejghea, am

înşfăcat-o şi am ieşit în stradă cu ea şi cu surîsul Umei urmărindu-mă de undeva, de nu ştiu unde.

De dragul Umei Thurman şi de dragul vremurilor vechi am ales Hattori Hanzo.

M-am aşezat în fotoliu, cu sabia pe genunchi, şi am închis ochii.

Gri-ri. Datoria.

Voi respira de şapte ori şi mă voi hotărî.

Voi scoate haina de piele din dressing, o voi pune peste costum şi peste sabie, îmi voi ridica părul în coc şi nu mă voi gîndi că am să fac totul ca să nu fiu prins, mă voi gîndi că am să fac totul ca să-mi îndeplinesc misiunea, voi lua şi geanta *No Name* şi voi pleca să-l ucid pe Valeriu Muntean, să-i tai capul şi să i-l duc lui Rick la *Casablanca*.

Voi ieşi din casă, voi lua un taxi pînă pe strada Marte, la intersecţia cu Venus Est. Voi intra în Oraşul Vechi prin Poarta Soarelui (îmi voi scoate haina de piele şi o voi ascunde în geantă) şi voi merge o vreme pe străzi, admirînd casele, oamenii de pe stradă, femeile în special, purtătoarele de artă contemporană, căci fiecare femeie va fi un suport al unei opere de artă, un manechin care va expune o rochie, o combinaţie bluză-fustă (sau pantalon), pantofi, geantă, machiaj şi, mai mult, un zîmbet, o privire, gesturi, toate catalogate, înseriate, înregistrate conform legii drepturilor de autor.

Voi merge încet, cu paşi măsuraţi, arătîndu-mi, la rîndul meu, combinaţia vestimentară (care în Solar nu înseamnă nimic, dar acolo.. acolo...), încercînd să

reproduc diferite mărci de zîmbete, priviri cu nume caraghioase sau doar poetice, salutînd cu voci piratate – şi iată la ce îmi va folosi trecuta plimbare prin Oraşul Vechi, la aceea că atrăgeam atenția ca unul de-ai lor, şi nu ca un novice, ca un turist aflat pentru prima oară acolo şi care se zgîieşte şi rînjeşte – astea două fiind singura combinație privire-zîmbet de care ar fi în stare –, unul pe care, cu siguranță oricine l-ar reține şi despre care ar putea da relații mai tîrziu. Aşa, încercînd să fiu unic prin ceea ce afişam (nu-mi va fi teamă că mi se vede sabia, ea va fi parte din vestimentație), voi reuşi să mă topesc în mulțime, în normalitate, în normalitatea lor, a celor din Oraşul Vechi. Şi cocul, cocul cu siguranță mă va ajuta să mă integrez în mulțime.

Nu-mi va fi greu să găsesc clădirea în care-şi are biroul Valeriu Muntean şi voi intra într-o cafenea de peste drum, mă voi aşeza la geam, chipurile să trag cu ochiul la femeile care vor continua să treacă pe stradă, dar, de fapt, stînd cu ochii pe uşa clădirii, să prind momentul în care Valeriu Muntean îşi va face apariția.

Îmi va fi greu să refuz două pretendente la locul liber de la masa mea – voi lua o masă de două persoane, ca şi cînd aş aştepta pe cineva –, dar pe a treia îmi va fi imposibil. Pentru că deja vor fi trecut două ore de stat singur, privind din cînd în cînd ceasul din perete, la început nerăbdător, apoi frămîntat, apoi trist, dezamăgit... şi pentru că femeia care se va opri în fața mea va fi într-adevăr de nerefuzat.

Cine ar putea s-o refuze pe Uma Thurman? Eu nu, în nici un caz.

Voi mai sta la masă încă o oră jumate cu Uma, sau cine va fi femeia de sub machiaj, mă voi lămuri şi cu machiajele-sosii după ce prin fața mea vor fi defilat fel şi fel de vedete rock sau de cinema, de unde să ştiu că voi intra tocmai în Cafeneaua Zînelor, prostituatele de lux ale Oraşului Vechi, cele care satisfac visurile ascunse ale oricui, ghicind care sînt acestea...?

Dar poate vederea Umei îmi va lua mințile.

Aşa că, subit, mă voi relaxa, conversația noastră o va lua în alte direcții, pe alt ton, şi zău dacă n-aş fi tentat de o mică escapadă chiar şi cu o falsă Uma Thurman, voi gîndi fix în momentul în care Valeriu Muntean va ieşi pe uşa clădirii de birouri în stradă, uitîndu-se după un taxi. Fluierînd după un taxi.

Va fi el, Valeriu Muntean, omul cu urechea ruptă. Amănuntul ăla mă va asigura că e cine trebuie. Că, dacă va fi să omor pe cineva, va fi cine trebuie...

Un taxi se va opri în fața lui, aspirîndu-l parcă de pe trotuar, plecînd apoi lent, ducîndu-se, ducîndu-se...

În fața mea Uma Thruman va continua să aştepte să fac mutarea din ce în ce mai evidentă pentru amîndoi, dar în loc de asta mă voi ridica de la masă.

Adio, dragă Nelă, sau cine vei fi, dar de spus voi spune adio, dragă Uma, te las, trebuie să salvez lumea.

Voi ieşi în fugă în stradă, fluierînd, la rîndul meu, după un taxi, voi urca şi voi spune replica aia tocită de n-a mai rămas nici umbra de ea „urmăreşte taxiul ăla".

Taxiul lui Valeriu Muntean va opri în fața unei case cu etaj aflate pe o străduță... habar n-o să am pe ce străduță voi fi atunci. La parter, pe una dintre ferestrele cu perdeaua trasă în lături, voi vedea o femeie

lungită în pat. Îmbrăcată într-un neglijeu mult prea transparent pentru o cameră cu ferestre la stradă şi fără perdele. Nu va părea că ar auzi portiera maşinii trîntindu-se, nu va face nici un gest care s-o trădeze. Dar mie nu-mi va scăpa privirea care nu-i va atinge în nici un caz paginile cărții pe care s-ar presupune că o citeşte, nu-mi va scăpa încordarea trupului ei. Cu sigranță ea, acea femeie, va fi destinația lui Valeriu Muntean şi, mult mai sigur voi fi că femeia nu va fi Adela, soția victimei mele. De fapt, totul va fi mult mai simplu: adresa aceea va fi departe de casa lui Valeriu Muntean. Şi sigur femeia respectivă nu va fi colega de serviciu, bolnavă, căreia el îi va aduce un dosar pentru grabnică rezolvare.

Grabnică va fi doar dispariția lui Valeriu Muntean în casă, grabnică va fi trezirea femeii din starea de de încordare de la început.

Aceasta se va ridica din pat, va trage perdeaua acoperind fereastra, apoi – voi deduce eu – se va apropia de uşă, o va deschide şi-l va primi pe Valeriu Muntean.

Apoi...

Apoi fiecare cu bucuria lui.

A mea va fi aceea că voi aştepta afară, în stradă, pînă cei doi îşi vor degusta bucuria lor, pînă ce Valeriu Muntean va reapărea. Măcar o să moară fericit, îmi voi spune. Cu ciudă, parcă. Nu parcă. Cu ciudă.

Între timp, seara se va transforma în noapte, întunericul va schimba culorile caselor, adormindu-le, luminile de la ferstrele caselor din jur se vor stinge una cîte una, cîinii se vor retrage în curți, pisicile vagaboande

vor dispărea şi ele, doar undeva, la capătul străzii, se va auzi o voce:

— Motănel, vin' la mama, motănel!

Şi:

— Iar şi-a pierdut asta motanul în crucea nopții, voi auzi pe cineva, o voce bărbătească, gîjîită, îmbătrînită, spunînd de undeva de peste drum.

Iar eu, milos de voie, de nevoie, mă voi ruga ca femeia să-şi găsească motanul cît mai repede. Şi să intre în casă.

Cînd e să te audă Dumnezeu, te aude. Mai ales atunci cînd cineva e pe cale să-i strice planurile. Voi auzi deodată:

— Motănel, ce faci aici, motănel? Unde-ai fugit, dragul mamii? Hai acasă, hai la frățiorii tăi!

După care doar liniştea va mai bîntui pe stradă. Şi Valeriu Muntean. Şi eu, în urma lui.

Cum să fac? mă voi întreba. Să-l străpung din spate şi apoi să-i tai capul? Mă voi teme că nu voi suporta să-l privesc în ochi în clipa în care... Mă voi teme că nu voi fi în stare. Că voi renunța în ultima clipă şi se va duce dracului totul... Da, aia cu străpunsul inimii din spate va fi cea mai bună soluție. Voi avea eu timp să mă obişnuiesc să omor oameni şi privindu-i în ochi.

Îmi voi compune un ritm al paşilor de om preocupat, grăbit, care-l va depăşi pe Valeriu Muntean, apoi, chiar în timp ce voi trece pe lîngă el, îi voi înfige sabia în spate. El va rămîne o clipă pe loc, ca pentru a-mi da răgazul să-mi recuperez sabia din trupul lui, apoi se va prăbuşi întorcîndu-şi fața spre mine. Şi, cum de ce ți-e frică nu scapi, mă va privi în ochi.

Va trece cu privirea dincolo de ochii mei şi mă voi întreba dacă nu cumva o fi şi el un soi de scormonitor, unul de-ăla de se bagă în amintirile oamenilor. Fără voia mea, îi voi privi urechea, da, omul cu urechea ruptă, apoi voi reveni la gîndul de mai devreme.

Dacă mă va ghici? Dacă îşi va aminti, la rîndu-i, că ne-am cunoscut la *Déjà-vu*, că trupul care se va afla în faţa lui ţinînd sabia în mîna dreaptă, voi fi eu, ăla, Mariachi, turnătorul, acum asasinul lui? Nu voi şti nimic din ce-i va umbla prin minte în clipele acelea, dacă-i va mai umbla ceva, dar mie tot îmi va fi teamă, deşi omul se va afla prăbuşit în faţa mea, străpuns de Hattori Hanzo.

Ne vom privi în ochi. El speriat, contrariat, eu speriat de asemenea. Ca unul care n-a mai văzut niciodată pe cineva murind, mă voi holba la el şi din aceeaşi sperietură mă voi trezi şi mă voi pregăti pentru ultimul act. Voi ridica sabia deasupra capului şi harşt! Nu se va prăbuşi imediat, nici capul nu i se va rostogoli imediat pe caldarîm. Aşa că-l voi lua chiar eu dezlipindu-i-l de trup, apoi îl voi îndesa în geantă. Îl voi aranja mai bine în geantă, întorcîndu-l cu faţa în jos. Prea mă va privi fix, cu o întrebare nerostită, dar vizibilă în gheaţa ochilor lui.

Şi gata. Asta va fi tot.

Îi voi lăsa trupul în stradă, oricum, pînă dimineaţa nu i-l va găsi nimeni, iar cînd îl vor găsi... eu voi fi departe, în Sistemul Solar, în casa mea, în trupul meu.

Dar în trupul meu, ăla în care voi fi, voi fi chiar eu? Mă voi mai putea întoarce? Sau celălalt, creaţia lui Rick, îmi va lua locul fără să fie nevoie măcar de

Transfer? Cine voi fi eu mîine? Cine îmi va locui trupul?

Pentru o clipă voi avea impresia că acel trup abandonat pe o străduță întunecoasă din Orașul Vechi va fi cadavrul meu, de fapt. Al celui care voi fi fost pînă în clipa în care sabia mea Hattori Hanzo îl va străpunge pe Valeriu Muntean.

Şi dacă eu voi fi acela care îmi va locui trupul care mă va aştepta cuminte într-un cilindru la Orlando, nu voi putea afla decît într-un singur fel: trezindu-mă, a doua zi, în el.

Aşa că voi trece înapoi în Sistemul Solar, voi merge la Rick şi îi voi preda capul lui Valeriu Muntean.

Am deschis ochii.

Eram aşezat în fotoliu, cu sabia pe genunchi.

Am respirat de şapte ori şi m-am hotărît.

Iar lucrurile s-au desfăşurat întocmai cum le-am gîndit.

Mai puțin faza cu Uma Thurman.

8. Profesorul

Am omorît un om. Prea uşor. Prea uşor m-am lăsat. Dar, de cînd mi-a spus Rick ce trebuie să fac, parcă am alunecat în altcineva, care eram tot eu, dar un alt eu. Sună aiurea, ştiu. Şi mai e şi ca o placă veche pe care o tot pun căutîndu-mi justificări, şi asta se întîmplă chiar de-atunci, din clipa aia în care am aflat ce vrea Patria

de la mine. Adică Rick. Adică tot aia. Confundam Patria cu autoritățile, dar nu e tot aia? Patria face ce vor autoritățile. Patria este ce vor ele să fie. Şi noi sîntem ce vrea ea. Adică ele, autoritățile.

Dar era Rick autoritatea? Aia care hotăra cum şi ce să fie Patria? Mă întreb de parcă m-aş întreba dacă un popă e reprezentantul legitim al lui Dumnezeu. Sigur că era! Aşa cum credința te face să asculți preotul, tot aşa, credința în Patrie te face să-l asculți pe cel ce vorbeşte în numele ei. Pentru mine, Rick era Patria. Iar Patria mi-a cerut, prin vocea lui, să ucid. Am făcut-o, ca dovadă a credinței mele. L-am ucis pe Valeriu Muntean, i-am tăiat capul, i l-am adus lui Rick, la *Casablanca*, aşa cum mi s-a spus. Aşa cum mi-a grăit Patria care, ființă imaterială fiind, a vorbit prin glasul reprezentantului ei.

Am omorît un om. Şi de acum va trebui să trăiesc cu asta. Va trebui să mă uit în ochii oamenilor cu ochii ăştia care l-au văzut pe Valeriu Muntean murind. Omorît cu sabia mea, Hattori Hanzo. Cînd am cumpărat-o am crezut că va sta în teaca ei, în dulapul cu săbii. Ei, uite că n-a stat. Săbiile nu sînt făcute să stea în teci. Au şi ele destinul lor.

Am vrut să nu mai ies din casă. Mi se părea că mîinile îmi sînt pătate de sînge, oricît m-aş spăla. Şi m-am spălat, m-am spălat, toată noaptea mi-am petrecut-o spălîndu-mă. Şi tot aveam impresia că-mi zăresc pe mîini pete de sînge. Şi mă spălam din nou. Şi tot aşa…

Într-un tîrziu, după ce am mai făcut un duş şi am rămas rezemat de pereții-oglindă ai băii privindu-mă-n

ochi, mi-am dat seama că mai aveam ceva de făcut în seara aia. Trebuia să desfac suveica, să ies din trupul gazdei mele, să trec în trupul femeii şi de-acolo de-abia să ajung înapoi în trupul meu. Mi-au luat ceva vreme toate astea, am luat şi hainele lui, şi pe-ale ei, dar şi un rînd din hainele mele, şi m-am dus la Orlando.

Am făcut tot ce trebuia acolo, inclusiv aranjarea fețelor celor doi după pozele pe care le făcusem înainte.

Revenit acasă, în trupul meu, am intrat din nou sub duş. Nu, nu mai aveam sînge pe mine, îmi era foarte clar asta. Dar oricît mi-am înroşit pielea frecîndu-mă cu buretele, amintirea acelei zile nu am putut s-o curăț. Poate pe cale chirurgicală. Auzisem că se fac operații din astea. Dar mă îndoiam că şi în cazul criminalilor. Astea le raportau imediat şi, oricum, nu intrau în înțelegerea mea cu Rick. De ce? De fraier ce-am fost, deaia! De unde era să ştiu că-mi va cere să fac aşa ceva?!

M-am culcat. Am zis că m-am culcat, nu că am şi adormit.

Îl vedeam întruna pe Valeriu Muntean, îi vedeam ochii privindu-mă cînd i-am aruncat capul în geantă, îi vedeam trupul tresăltînd acolo, în stradă, îi simțeam mirosul pişatului şi căcatului pe care sfincterele nu le mai rețineseră, e urîtă moartea, urîtă, urîtă... Şi pute a dracului!

Cum o să fie viața mea de-acum înainte? mă întrebam şi, orice răspuns găseam, nu era cel corect. Nu ştii, nu cîştigi, îmi spuneam, încercînd să mă motivez, să mă pun pe picioare, să-mi întorc arcul, să-mi pun benzină, să mă bag în priză...

Nu ştii, nu cîştigi.

Cum dracu' o să fie viața mea de-acum înainte? Cum a fost şi pînă acum, aşa o să fie!

Am strigat asta, chiar am strigat, singur, în dormitorul meu, îmi amintesc foarte bine, îmi amintesc pentru că ăla era răspunsul, stimabililor, ăla era răspunsul.

Şi am adormit. Fără somnifere, fără alte stimulente. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îmbăt. Am adormit ca un prost. Adică unul care n-a omorît pe nimeni la viața lui, nu?

N-am vrut să sune aşa, dar... Iată că asta am zis. Am gîndit. Ceea ce, într-un fel, tot aia e.

După ce m-am sculat, adică spre prînz, am ieşit din casă. N-aveam nici cea mai mică idee unde aveam să merg, am ieşit, pur şi simplu, din casă. Şi nu, nu m-am strecurat pe străduțe neumblate, nu m-am înfundat în vreun cinematograf, nu m-am băgat în vreo sală a Muzeului de Istorie Naturală, pe care ştiam că nu-l vizitează nimeni, dar nimeni, în timpul săptămînii. Am luat-o la pas pe străzile cele mai aglomerate. Am intrat în locurile cele mai vizitate. Voiam să văd oameni, să mă vadă ei pe mine, să le studiez reacțiile la vederea mea, să văd dacă ceva din atitudinea mea, din gesturile mele, din felul în care priveam şi vorbeam le spunea ceva, le dădea vreo idee despre omul pe care-l aveau în față.

Nimic. Nici o reacție. Nu s-au ferit din calea mea, nu şi-au luat copiii în brațe, apărîndu-i de Rău, nu s-au uitat la mine cu reproş. Trăiam printre ei ca şi pînă atunci. Da, răspunsul cîştigător...

Tot umblînd aşa, printre oameni, cerşindu-le parcă o vorbă de reproş, un arătat obrazul măcar, dacă nu doi pumni în faţă, am dat nas în nas cu Profesorul.

Nu m-a privit în ochi, nu mi-a zîmbit, nu m-a salutat, n-a dat nici un semn că m-ar fi recunoscut. Mi-am propus să trec pe lîngă el, să mă fac că nu-l văd. Aveam motivele mele, nu că n-aveam chef de cineva cunoscut – deci pînă la urmă tot laş eram –, dar aşa fac întotdeauna: dacă omul nu se uită în ochii mei înseamnă că ori e prea adîncit în gîndurile lui şi n-are rost să-l întrerup, ori n-are chef de mine nici cît de-un salut. În ambele situaţii trec mai departe. Aşa am vrut să fac şi atunci, numai că, în momentul în care am trecut unul pe lîngă altul, l-am auzit vorbind şi am fost convins că mie îmi erau adresate cuvintele: după-masă, la 4, la *Josephine*. la o hucă.

Era important să nu fim văzuţi împreună, asta a fost concluzia mea. Şi că avea să-mi spună lucruri.

Aş fi avut şi eu. Doamne, cît aş fi vrut să spun cuiva, să mă descarc, de parcă, dacă aş fi împărţit cu el treaba pe care-o făcusem, aş fi împărţit şi vina, şi pedeapsa, şi... Şi ce? M-ar fi iertat? Mi-ar fi dat de zis de zece ori Tatăl nostru şi m-ar fi izbăvit? Nu era popă, şi nici autoritate. Nici prieten nu-mi era... Ceea ce ne lega pe noi era altă treabă, altă vină... Fiecare vină cu preotul ei, de parcă şi ăştia lucrează pe departamente. Au un triaj de la care eşti trimis: mergeţi, vă rog, la Departamentul Preacurvie, mergeţi la Hoţie, la Adulterini, la Ucigaşi...

Nu aveam ce să-i spun. Trebuia să se mulţumească cu ce avea el să-mi spună.

*

Aşa că m-am dus acasă, am căutat în agendă numărul de telefon al unui peşte de stradă pe care-l ştiam din vremurile mele de dezmăţ, am aranjat o întîlnire. Nu puteam risca să merg la agenţia mea, nici la alta. Formulare, dosare, înscrisuri... Nu voiam să-mi ia cineva urma. Chiar nu era cazul. Presupuneam că astea erau condiţiile întrevederii mele cu Profesorul.

M-am întîlnit cu Zoran Z – Zizi pentru cunoscuţi –, peştele, care m-a dus într-un bloc de la marginea oraşului, în cartierul săracilor. Da, aveam şi noi, în Solar, săracii noştri. Acolo s-a făcut Transferul, şi mi-am ales o hucă-femeie. Mi-a părut că o femeie şi un bărbat într-o cîrciumă atrag mai puţin atenţia. Şi la cum arăta femeia aia... era clar că scopul întîlnirii lor nu putea fi decît unul singur.

La cîteva minute după ora 4 am intrat în *Josephine*. Am vrut să mă asigur că ajunge el primul, în eventualitatea că doar eu urma să-mi iau o gazdă, şi l-aş fi putut recunoaşte. Cu o singură privire am fotografiat toţi clienţii de la acea oră. Profesorul nu era acolo. Dar dacă îşi luase şi el o hucă? Dacă lucrurile pe care voia să mi le spună erau periculoase? Dacă era urmărit? Sau dacă ştia că eu voi fi cel urmărit? Îmi puneam întrebările astea, făceam scenarii în minte şi chiar nu întrevedeam nici o rezolvare, cînd un tip de la bar, cam afumat după cum pronunţa cuvintele, a început să strige:

— Cînd euam eu puofesou...

Dar a fost imediat întrerupt de cîteva voci:

— Lasă-ne, nene, e a treia oară cînd începi fraza asta şi n-o duci la capăt!

— Bagă-ţi nasu-n băutura aia şi plînge-ţi de milă în gînd, cum facem cu toţii.

Să fi fost Profesorul? Aşa îmi atrăgea atenţia asupra lui?

Mi-am oprit privirile pe fiecare dintre feţele de la mese, cumpănindu-le ca şi cînd le-aş fi cîntărit, de fapt, portofelele ascunse prin buzunare, măsurîndu-le musculatura, ca şi cînd mi-aş fi ales victima.

Un socialist, ras în cap, cu cinci cercei în urechea stîngă, singur la masă, citind o carte cu o locomotivă pe copertă. Un tip cu părul alb, cu barba albă, care se ţinea de mînă, peste masă, cu o jună cu vreo douăzeci de ani mai tînără. Un tip spilcuit, singur, care se uita întruna la ceas, semn că nu va mai fi singur pentru multă vreme. Doi tipi bine făcuţi, dar şi bine, mult prea bine implicaţi într-o relaţie despre care nu voiam să ştiu mai multe.

Ca şi cînd m-aş fi hotărît, m-am apropiat de tipul de la bar.

— Şi zici că ai fost profesor la viaţa ta?

— Da, am fost. Pînă cînd un nenouocit...

— Ţi-a luat locul şi te-au dat afară. Unul care habar n-avea de lanţuri Markov, de pildă...

S-a uitat la mine, drept în ochii mei, parcă încercînd să se convingă că sînt eu. Să găsească pe faţa mea ceva care să-i amintească de mine. I-am făcut cu ochiul, m-am uitat spre ceasul din perete, am ridicat din umeri ca şi cînd mi-aş fi cerut scuze pentru întîrziere. Dar tot nu părea convins. Îi dădusem şi amănuntul de care să

se agațe, dacă era Profesorul sigur își amintea discuția noastră despre lanțurile Markov...

— O Leffe, domnișoauă? m-a întrebat, și sclipirea din ochii lui, gestul cu care își aranja paharul, ținîndu-l între degete, rotindu-l în stînga și-n dreapta, m-au făcut să cred că întrebarea lui nu era decît un nou test pentru mine.

Leffe? Ce dracu' am băut atunci, cu el?

Am rămas cu privirea pironită la paharul lui, și mirosul de ienupăr mi-a ajuns în nări, a luat-o spre conexiunile nervoase și mi-a declanșat amintirea acelei întîlniri. Gin. În pahar avea gin, ca și-atunci. „Încă un rînd" și gestul care arăta spre paharul lui cu gin și spre al meu, cu bere Corona.

— Lia. Așa mă cheamă.

— Lia. Puo să-ți ofeu șșeva de buăut? O Leffe? a întrebat din nou, dar eram pregătit acum.

— Cu multă plăcere...

— Hhans. Așa mă 'eamă.

Mi s-a părut mie, sau a strîmbat din nas?

— Bineînțeles, Hans. O bere Corona, dacă nu te deranjează. Asta beau eu cu profesorii.

Ești mulțumit acum? Liniștit? M-ai recunoscut?

Îi străluceau ochii și am înțeles că trecusem testul, dădusem răspunsul cel bun. Din nou, în ultimele 24 de ore, dădusem răspunsul cîștigător.

— Da, sigur, Corona... Așa e.

Probabil că asta a fost pentru mine, să mă liniștesc și eu. Confirmarea că era cine credeam eu că este. Și îi dispăruse și împleticeala limbii.

— Îmi pare bine să te văd, a mai spus, şi mi-a făcut semn să ne așezăm la o masă mai retrasă, într-un colț.

Am luat-o în direcția aia şi el m-a urmat. Îi simțeam privirile decupîndu-mi conturul trupului în aer, ştiam că asta face, cum să nu ştiu, aveam eu trup de femeie, dar în el era închis un bărbat, ce naiba!

Ne-am aşezat la o masă retrasă, ca orice bărbat şi femeie care se agață într-un bar. Chelnerul ne-a adus băuturile, ne-a zîmbit complice, ca unul care deja începea să aibă fantezii de voyeur. I-am întors zîmbetul, da, sper să mi-o pun cu bețivanul ăsta dacă îmi oferă şi o cină, da, sper să marchez în seara asta şi să nu mă coste prea mult gagica, aşa i-am zîmbit noi, la rîndul nostru.

Zumzăitul din jur era perfect, discuția noastră *sotto voce* era justificată.

A continuat de unde rămăsese, de parcă nici n-am fi traversat toată cîrciuma, de parcă nu fuseserăm întrerupți de chelner, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între timp:

— Chiar mă bucur să te văd. Mă bucur mult.

Mă bucur mult, cu ochii-n decolteul meu. Asta-mi mai lipsea, să se dea la mine!

De parcă nu eram şi-aşa destul de tensionat.

Nu-mi era bine în prezența lui. Deşi recunosc că mi-a făcut bine să-l ştiu alături la cîteva adunări ale *Déjà-vu*, mi-a făcut bine să cunosc pe cineva acolo, să nu fiu singur. Dar... – că există şi-un „dar"! – nu-mi puteam reprima un sentiment de vinovăție pe care, cînd nu eram în prezența lui, nu-l aveam. Da, mă simțeam vinovat pentru ce-i făcusem, pentru felul în care i-am

influențat viața. Știu, mi-a spus că, într-un fel, s-a simțit eliberat după concediere, eliberat și liber o dată ce aflase că nu este un matematician adevărat. Totuși viața lui de după acel incident a fost o viață ratată. Pierduse tot ce cîștigase pînă atunci și nu-i mai rămăsese decît disperarea celui care vede în Transfer rezolvarea tuturor problemelor. Mă simțeam vinovat pentru că era un om liber, adică fără obligații, dar și fără un scop în viață. Îmi era greu să-l privesc în ochi, chiar și din spatele acestei priviri pe care o aveam acolo, la *Josephine*, eu – femeia fatală, tîrfa sublimă, el – un nene oarecare, puțin băut, puțin nesigur pe el, puțin dezorientat.

Eram nerăbdător să-mi spună de ce mă chemase, să-mi spună de ce voise să ne vedem, chiar și în condițiile în care aflase, poate, că eu eram turnătorul (unul dintre ei) infiltrat în *Déjà-vu*.

— Ce mai faci? m-a întrebat Profesorul.

— Nimic important, i-am răspuns.

Iaca, am omorît și eu un om. Dar nu e important, nu?

— N-ai mai venit la Biserica Reînvierii.

Nici tu n-ai mai venit. Dar ce rost avea să încep o discuție pe tema asta? Eram curios să aflu de ce mă chemase acolo.

— N-am mai avut timp, i-am zis.

Mi-a aruncat o privire pe desupra ochelarilor, ceva gen „nu zău?!", privire îndelung exersată în Orașul Vechi, privire obținută de unii printr-o tehnică specială, deprinsă la cursuri, nu mai știu ce nume i-au dat, cu siguranță că avea un nume la fel de artistic ca *Pasăre de noapte culegînd roua* sau *Cosași odihnindu-se*.

— De fapt, nu prea aveam de ce să mai vin, m-am hotărît eu să spun adevărul, sau cel puțin o parte din el. N-am găsit acolo ceea ce speram să găsesc. Nu se întîmpla nimic. Nici măcar nu m-am lămurit ce e cu amintirile, de ce mă căptuşesc cu ele. Tu ştii?

— Nu, nu ştiu. Nu mi-a zis nimeni.

— Te mai duci acolo? Ultima dată cînd am fost nu erai, am hotărît eu să revin în realitate, în adevărul ăla parțial.

— Nu, n-am venit. N-am avut timp.

Ce dracu' facem? mi-am zis. Ne dăm replici din filme? Are sau n-are ceva să-mi spună?

— Uite de ce te-am chemat...

Aha! În sfîrşit!

— Are legătură şi cu *Déjà-vu*. Se întîmplă nişte lucruri pe-acolo... Au apărut nişte indivizi noi, nu ştiu dacă eşti la curent.

— Am văzut şi eu cînd am fost ultima oară. Era un tip cu o ureche neterminată...

A căscat ochii mari. L-am surprins. Sau i-am zis ceva ce-i era cunoscut şi lui.

— Da, da, ăla e unul dintre ei.

Nu mai e.

Dar am zis:

— Mi-a părut că-şi cam dă aere de şef...

— Păi, şi e un fel de şef pe-acolo. El şi alți cîțiva au cam preluat *Déjà-vu*. Şi nu-mi place. Nu-mi place deloc. Ăştia chiar vor să interzică Transferul.

Ăştia nu. Poate ăilalți...

Normal, am zis altceva:

— Dar nu ăsta era scopul? Eu aşa am înțeles...

— Da, sigur că da. Numai că ei... Ei...

S-a oprit. De parcă i-ar fi dispărut cuvintele. De parcă cineva i le-ar fi scos din gîtlej şi le-ar fi făcut transparente.

— Tu ai auzit de Îngeri?

— Îngeri? am întrebat. Ce fel de îngeri?

— Îngerii de Jos.

A spus-o şoptit, de parcă se ferea să nu-l audă cineva. Cine să-l audă? Eram în Oraşul Vechi, ce naiba! Ce treabă aveau Orăşenii cu noi? Cu *Déjà-vu*, cu Biserica Reînvierii, cu hucile...

— Nu, n-am auzit de ei. Cine sînt?

— Se vorbeşte prin tîrg... în Solar, omule, nu aici. Se vorbeşte de o organizaţie care vrea schimbări radicale. Una dintre ele este interzicerea Transferului. Apoi.. cine ştie ce mai vor, nici eu n-am auzit prea multe, totul e confuz încă, se pare că nici Securitatea nu e foarte în temă.

— Ei aş! Asta n-o mai cred. Nu poa' să mişte o gînganie în Inand – şi zic Inand, nu Sistemul Solar, nu Oraşul Vechi – fără ca ei să ştie.

— Hai să mai mergem la Biserică, mi-a zis el, însufleţit de un gînd, de nişte planuri, de o exaltare pe care nu i-o cunoscusem pînă atunci.

— Şi să facem ce? Să vedem ce?

— Poate aflăm ceva...

— Eşti nebun, ce să aflăm? Tu crezi că dacă ăia au ieşit la vedere chiar se lasă văzuţi?

Îmi dau seama cum suna întrebarea asta a mea, habar n-am cum mi-au venit cuvintele pe limbă, dar

acum, după ce totul s-a terminat, văd că exprimasem exact ce era de exprimat.

Am continuat:

— Dacă pun ceva la cale, tu crezi că o s-o facă în văzul lumii?

— Nu știu. Dar hai să încercăm. Mă obsedează chestia asta. Şi tu… tu ești singurul cu care aș putea vorbi despre așa ceva. De-aia te-am chemat. Nu știu… N-am încredere în nimeni.

— Şi ai în mine…

— Nu, nici în tine, după ce mi-ai făcut. Dar în alții nici atît. Hai, mergem?

— Acum? Unde?

— Nu, nu acum. Mîine. Hai mîine la Biserică.

Ce vrea ăsta de la mine, Doamne? Cu ce-am… Ei, las' că am greșit cu multe… Şi, la urma urmei, de ce nu? Să mergem. Să vedem. Poate ne întîlnim cu Îngerii.

— Bine, mergem.

— Mai luăm un rînd?

— Mai luăm.

Şi n-a fost doar unul. A mai fost unul. Şi încă unul. Nu mai știu cîte au fost cu totul.

Am ieșit din *Josephine* înlănțuiți – și nu așa îi stătea bine unui cuplu format într-o cîrciumă? Ne-am hăhăit pe străzile Orașului Vechi, am mai intrat în baruri, am văzut și un concert de glitchuri – aflasem despre ele la prima mea vizită în Oraș – și pînă la urmă am ajuns într-un hotel.

Nimic neobișnuit, nu? Deseori un bărbat și o femeie care s-au cunoscut într-o cîrciumă ajung la hotel.

Da, ajung, e normal, numai că noi... noi... nu eram chiar un bărbat şi o femeie...

Să-i spuneți asta ălora de se hlizeau în fața oglinzii de pe hol.

A pus mîna pe mine. A sărit pe mine de-a dreptul – urcasem cu el în cameră, nu? A... Şi care era treaba, în definitiv? Eram într-un trup de femeie, o mai făcusem şi cu alte ocazii, ştiam cum s-o fac ca femeie. Bine, dar aşa? Cu el, pe care-l ştiam? Şi, mai ales, care mă ştia? Ştia că, înăuntru, nu eram femeie, ba mai mult, eram un bărbat pe care-l cunoştea...

Eu îmi tot puneam întrebări încercînd să desluşesc situația, iar el devenise din ce în ce mai agresiv. Încercam să ripostez, dar nu mă puteam împotrivi, gazda mea era o femeie fragilă, era o femeie şi-atît. Şi parcă nici mintea mea (unde mai pui şi gălețile de alcool) nu voia să reziste prea mult. Din ce în ce mai des mă gîndeam să-l las, să-şi împlinească răzbunarea – pînă la urmă am ajuns la concluzia că despre asta era vorba. Dar nici nu voiam – nici nu trebuia! – să cedez, trebuia să rezist cît puteam, să mă împotrivesc, să vadă asta, să simtă că mă violează, că-mi face rău, că mă umileşte, că se răzbună pentru tot răul pe care i l-am făcut cîndva, pentru răul pe care i l-au făcut ceilalți, pentru răul pe care şi l-a făcut singur după aceea.

Iar eu voiam să ispăşesc... Să ispăşesc vina de a-i fi distrus viața, vina de a-l fi omorît pe Valeriu Muntean, nenumăratele şi, unele, poate, uitate vini care s-au adunat în cîrca mea, care-mi cocoşau viața, zilele, anii. Simțeam nevoia să fiu călcat în picioare, să fiu rănit, s-o iau pe coajă, să am de ce-i urî pe toți, pe toți cei care

m-au adus în starea în care eram şi în care urma să-mi petrec restul zilelor. A fost felul meu de a-mi face crestături pe mîini, pe coapse, a fost felul meu de a mă biciui.

A plîns. După, a plîns.

Mi-am adunat hainele, m-am îmbrăcat şi am plecat. Mi-am predat gazda spre dimineață (am avut de plătit şi penalizări, atît pentru întîrziere, cît şi pentru daune fizice), apoi m-am dus acasă.

N-am apucat să-mi fac un ciclu de somn, alea două ore care, pentru mine cel puțin, chiar însemnau un ciclu de somn, că m-a sunat Rick.

— Bună dimineața, votca taie greața! Ce faci? Mai trăieşti?

— Trăiesc, dar... cît e ceasul?

— Hai, hai, scoală-te, că-i dimineață! Vezi că azi ai treabă. Te duci la întrunire.

— Ce întrunire?

— La *Déjà-vu*, bineînțeles. Nu eşti tu unul din ăia?

— Păi n-ai zis s-o tai, să nu mă mai duc? Să dispar din peisaj?

— A... nu, gata, s-a rezolvat. Nu tu erai cîntărețul. Îmi pare rău de el, dar de tine-mi pare bine.

Îi părea rău de el? Adică?

— Aşa că poți să te duci liniştit.

Adică?!

– Bine, mă duc... Şi ?

— Şi ce? Cască ochii şi închide gura. Nu iei cuvîntul, nu te afirmi. Şi-apoi vii şi-mi zici.

— OK.

— Atunci aşa rămîne. La douăsprezece te duci la Biserică.

— La douăsprezece? Profesorul mi-a spus că la patru... M-am întîlnit cu Profesorul...

— La douăsprezece. Au mutat ora.

N-a zis nimic de Profesor.

— Bine, am zis eu.

— Atunci aşa rămîne, a repetat. Şi... să-ți fie de bine!

— Ce să-mi fie de bine?

— Noaptea trecută. Am rîs de m-am crăcănat.

— Ce? Ce noapte?

— Ei, hai, cu mine vrei tu să ai secrete? Vrei să-ți dau filmul? Dar poate-l găseşti pe net...

Hohotul lui a fos ultimul sunet pe care l-am auzit înainte să închidă.

Băga-mi-aş! Trebuia să mă gîndesc. Bine măcar că nu eram în trupul meu. În film.

Faină zi, ce să zic? După aia de ieri... asta era tot ce-mi mai trebuia.

La douăsprezece m-am dus la Biserica Reînvierii.

9. Transfer interzis

Aş fi vrut să-l anunț şi pe Profesor de treaba cu schimbatul orei, dar n-aveam cum să dau de el. Mi-a părut rău că atunci, cînd l-am avut ca gazdă, n-am fost şi pe la el pe-acasă. Aş fi ştiut unde stă. M-aş fi dus să-l iau, să mergem împreună.

M-am îndreptat spre Biserică, atent pe unde mergeam, cu ochii jucîndu-mi în cap de la un trecător la

altul, uitîndu-mă în urmă din cînd în cînd. Devenisem paranoic? Şi ce dacă? Dacă totuşi mă urmărea cineva? Mai ales că ar fi avut şi de ce. De vreo două ori mi-a părut că l-am văzut printre trecătorii grăbiți pe Valeriu Muntean, dar imediat mi-am dat seama că n-aveam cum să-i văd chipul, din cel puțin două motive: era mort, şi capul lui se afla într-o geantă în biroul lui Rick de la *Casablanca*. La ora aia doar Rick îi mai putea vedea chipul.

Ei, nu, asta n-o mai credeam. Doar nu mi l-a cerut ca să-l pună într-un borcan, la păstrare. I-o fi trebuit lui la ceva...

La ce? Chiar aşa: la ce i-o fi trebuit lui Rick capul lui Valeriu Muntean? Nu l-am întrebat, că nu se făcea. Contractul nostru, înțelegerea, comanda nu prevedea şi explicații. Şi, probabil, era chiar în avantajul meu să nu ştiu prea multe. Probabil motivul era din categoria „dacă-ți spun, va trebui să te omor după aceea". Nu, mersi. Treaba lui ce făcea cu capul lui Valeriu Muntean. Să fie sănătos! NU Muntean... Rick.

N-aş zice că mă gîndeam pentru prima oară la asta. Erau aceleaşi întrebări pe care mi le pusesem de zeci de ori, acelaşi dialog – sau lipsă de dialog – pe care mi-l imaginasem de nu ştiu cîte ori în ultimele ore. Cuvinte, cuvinte, cuvinte... Cuvinte care n-au fost spuse, dar au fost gîndite şi poate de aceea îmi tot jucau în cap combinîndu-se în fel şi chip, că, nu?, ce să facă şi ele, cuvintele, dacă tot existau? Rolul cuvintelor e acela de a fi spuse, nu doar gîndite, de-a fi eliberate pentru a face loc altora, pentru că, uite, afară e o zi frumoasă, oamenii trec pe străzi, zîmbesc... Şi cît de odihnitoare

erau zîmbetele alea naturale, necatalogate, neexersate, ne-făcute.

Cum mergeam aşa, cu gîndurie împrăştiate, dar cu ochii la pîndă, l-am văzut pe Profesor. Era pe trotuarul celălalt, mergea în aceeaşi direcţie cu mine. I-am făcut semn, n-a reacţionat în nici un fel. Mi-am zis să traversez la intersecţie şi să-i ies în faţă. Nu ştiam dacă aflase de reprogramarea adunării, poate nu era decît o întîmplare că avea acelaşi drum.

De fapt, cine era Profesorul? Ce ştiam despre el? Mai nimic. Doar că îi făcusem treaba aia urîtă, că avea şi el amintiri şi frecventa adunările *Déjà-vu* şi era întrucîtva legat de mine, aveam, cum s-ar zice, amintiri comune...

Şi ce amintiri aveam, mai nou!

Chiar întîmplător aveam acelaşi drum?

Nu mai cred de mult în întîmpări. Adică, ce? Întîmplător un alt taxi s-a ţinut după taxiul în care era Valeriu Muntean, întîmpălător din el a coborît un tip care avea cu el o sabie şi, culmea!, ce întîmplare! tocmai sabia aia l-a străpuns pe Valeriu Muntean, tocmai sabia aia i-a tăiat capul. Şi tot aşa. Întîmplare după întîmplare...

Da, domnilor juraţi, onorată instanţă, întîmplător victima s-a împiedicat şi a căzut cu pieptul în furca mea. Şi tot aşa, întîmplare după întîmplare, de vreo şaptesprezece ori... A fost un şir de întîmplări nefericite.

Cu un zîmbet larg am traversat, i-am ieşit în faţă Profesorului şi, cu un zîmbet şi mai larg, i-am dat bună ziua. A trecut pe lîngă mine de parcă nici n-aş fi existat.

Dacă m-aş fi proptit fix în fața lui, cred că ar fi trecut prin mine fără nici o problemă. Nu ştiu care i-o fi fost motivul. Din cauza nopții trecute? Păi, ce? Mie-mi picase bine? Eu mă simțeam grozav pe chestia asta? Mie mi-era uşor să-l privesc în ochi?

Aşa că am strigat şi eu spre vitrina lîngă care mă aflam, dar suficient de tare cît să fiu sigur că mă aude:

— E la douăsprezece!

Două cucoane şi-au dat coate, şi-au zîmbit cu un înțeles numai de ele ştiut, s-au ferit din calea mea şi au mers mai departe. Toți oamenii de pe stradă au mers mai departe, în treaba lor, lumea întreagă mergea mai departe, ce dacă eu am rămas acolo, în stradă, năuc, nedumerit, neînțelegînd nimic din ceea ce se întîmpla?

De parcă ar fi fost singurul lucru pe care nu-l înțelegeam! De parcă aş fi fost singurul care nu înțelegea ce-i cu el.

Dar poate ceilalți mimau mai bine indiferența. Nepăsarea.

Poate că nici ceilalți nu înțelegeau prea bine ce e cu viața lor, dar îşi interpretau mai bine rolul. Sau aveau o partitură mai bună, un scenariu care îi avantaja.

Mi-am văzut şi eu de drum şi, la douăsprezece fără cinci, am ajuns la Biserica Reînvierii.

Profesorul era acolo. Cînd am dat cu ochii de el încă eram derutat, nu ştiam ce să fac, cum să reacționez.

— Salut, bine-ai venit. Nu ştiam dacă ai aflat de schimbarea orei.

Am...

Mi-a făcut un semn discret, apoi mi-a şoptit din vîrful buzelor:

— Scuze pentru treaba de mai devreme. A fost mai bine aşa, crede-mă!

Mai bine pentru cine? Mai bine de ce? Ce altceva mai ştia el şi nu-mi spunea? Era clar de-acum că treaba din stradă n-avea nici o legătură cu noaptea trecută. Şi-atunci?

Prea multe enigme, prea multe lucruri pe care ceilalţi le ştiau şi eu nu, prea eram doar un pion pe tabla de şah...

Şi ce voiam să fiu? Regină fusesem noaptea trecută şi nu mă simţeam prea bine pe chestia asta.

M-am uitat în jur, la ceilalţi. Pe unii îi cunoşteam, adică îi mai văzusem pe-acolo. Pe alţii, nu. Cine erau ei? De unde veneau? Ce căutau acolo? Aveau întrebări şi căutau răspunsuri? Sau poate aveau răspunsuri şi acolo, printre noi, găseau întrebările şi, mai ales, pe cineva care să le pună. Pe cineva care să le fie apoi recunoscător pentru răspunsurile date. Pe cineva, mai mulţi de cineva, care să se încoloneze şi să pună în practică răspunsurile.

Încet, mutare cu mutare, pionul care eram începea să desluşească ceva din partida la care lua parte.

Da, aşa e peste tot. O masă de oameni nasc întrebări, iar din neant apare cîte unul cu răspunsurile. Cu direcţiile de urmat. Şi gloata se aruncă cu capul înainte şi doar cînd dă de zid îşi dă seama – uneori nici atunci – că a fost manipulată. Că nu întrebările ei contau, ci răspusurile lui. Sau ale lor.

Rumoarea era tot mai accentuată, sigur ceva se petrecea acolo, şi eu mă împleticeam printre gînduri, printre scenarii.

În sală apăruseră cîţiva indivizi, dintre care unul părea mai important după cum vorbeau ceilalţi cu el, după cum era privit, după cîtă atenţie era în privirile celor cărora le vorbea.

Chiar şi cei care erau departe de el tot despre el vorbeau, fie şi cu un glas mai scăzut.

Cu aceeaşi grabă cu care s-a înteţit, rumoarea s-a calmat, s-a stins cînd omul spre care erau aţintite toate privirile s-a dus spre microfon şi a început să vorbească.

— Lucrurile se apropie de sfîrşit. În curînd întrebările voastre, sau măcar unele dintre ele, îşi vor găsi răspunsurile. Sau rezolvarea. Ne adunăm aici de o bună bucată de vreme şi poate unii dintre voi n-au încetat să se întrebe de ce. Care este finalitatea acestor întîlniri? Ce răspuns dau ele întrebărilor care vă frămîntă, problemelor voastre. Ale noastre, ale tuturor. Ne adunăm aici pentru că simţim nevoia de a fi aproape de cei ca noi. Ne amintim, drag prieteni. Transferul lasă în noi urme despre care nu ni s-a spus nimic. De fiecare dată, după Transfer, ne este teamă pentru viaţa noastră din cauza amintirilor cu care rămînem. Ne este teamă că într-o zi nu vom mai putea reveni în trupurile noastre după un Transfer făcut în cine ştie ce condiţii. Ne este teamă că vom fi urmăriţi tocmai din cauza acelor amintiri pe care proprietarii lor nu le vor dori împărtăşite şi de alţii. Ne este teamă că vom uita unde locuim, că ne vom uita familiile, îi vom uita pe

cei dragi. Ne este teamă. Şi cine poate trăi cu teama în suflet zi după zi după zi? Sîntem oameni la fel ca şi ceilalţi. Avem drepturi, avem datoria să fim fericiţi, să ne căutăm fericirea. Iar Transferul tocmai aici a intervenit. Mai este vreunul dintre voi fericit?

— Nu, nu sîntem fericiţi! s-au auzit mai multe voci, unele ezitante, altele hotărîte, poate chiar prea hotărîte pe ici, pe colo.

— Ei, vedeţi? Nişte oameni nefericiţi nu pot construi o ţară fericită. Trebuie să facem ceva. Prin oraş se vorbeşte despre o iniţativă legislativă pentru interzicerea Transferului. Vrem noi asta?

— Ba, bine că nu!

— De bună seamă!

— Jos Transferul!

Am auzit şi cîteva voci, mai timide, ce-i drept, care încercau să spună că nu asta era intenţia, nu asta trebuia să se întîmple, că Transferul are şi părţile lui bune, că dacă n-ar fi aşa nu l-am mai fi încercat, că să nu aruncăm şi copilul odată cu apa din copaie, că...

— Am înţeles, mulţumesc, mulţumesc. Pot să vă anunţ azi, acum, aici, că aşteptarea noastră e pe sfîrşite. Demersurile noastre şi-au găsit cala cea dreaptă şi sprijinul acolo unde trebuie. E chestiune de zile... poate de ore. Mai aveţi un pic de răbdare şi totul va lua sfîrşit. Vom putea să ne bucurăm din nou de zile liniştite, să ne întoarcem din nou la ale noastre şi să lăsăm în urmă toate nefericirile pe care le-am trăit în ultima vreme. Legea antiTrafic va fi votată. Mîine. Cel tîrziu poimîine.

Urale. Aplauze. Ovaţii.

Şi totuşi de ce îmi părea că în ochii celor de lîngă mine nu sclipeşte bucuria, satisfacţia?

Drept să spun, nici pe mine nu mă încălzea prea tare treaba cu interzicerea Trasferului. Deşi, trebuie să recunosc că, în anumite momente de exaltare, am crezut şi eu că asta ar fi unica soluţie. Am sperat să fie. Am crezut că e logic să fie aşa, că *Déjà-vu* asta îşi propusese de la bun început. Dar dacă se va interzice Transferul... ce aveam să fac mai departe? Cum aveam să trăiesc doar eu cu mine, doar în acest trup care nu-mi aducea nici o bucurie, nici un pic de freamăt, nici un pic de acţiune? Ce aveam să mă fac în continuare, mă gîndeam acolo, în sală, schimbînd priviri cu profesorul şi neînţelegînd nici din privirea lui dacă se bucura sau nu.

Şi eu... Rick... ce urma să se întîmple cu mine?

Dar cu noi? Îmi spuneam că Rick nu va sta cu mîinile în sîn. Securitatea Statului nu va sta cu mîinile-n sîn. Dar ce naiba, ei nu ştiau? Nu... N-avea cum să nu ştie Securitatea Statului că mîine, cel tîrziu poimîine, se va vota legea antiTransfer. Şi? Rick nu-mi spusese nimic de treaba asta. M-a trimis aici să ce? Mi-a zis să ascult, să vorbesc cît mai puţin. De ce să vorbesc cît mai puţin? Ştia că...? Ştia! Rick ştia ce se va vorbi şi instrucţiunile lui erau mai mult un sfat. Mă sfătuise să-mi ţin gura, să nu ies în evidenţă.

Dacă aş fi spus tot ce-mi trecea prin cap, dacă mi-aş fi exprimat toate îndoielile cu privire la ce va ajunge societatea noastră în lipsa Transferului... n-aş fi fost în pericol? Nu aş fi devenit periculos pentru ceea ce se punea la cale?

N-aveam decît să-i fiu recunoscător lui Rick pentru sfat. Sigur că da. Nu se ştie niciodată...

— Cam asta am avut de spus. Să ne vedem sănătoşi în noua eră ce va să înceapă. La revedere şi... păziţi-vă.

Altul grijuliu cu noi. De ce să ne mai păzim acum? Dacă n-o să mai fie Transfer... nici amintiri nu vor mai fi. Şi-atunci, de ce să ne păzim? Ia uite, dom'le, ce i-a apucat pe toţi grija! Vezi că a mai zis unul aşa, păziţi-vă, şi mai bine o ţinea pentru el. Că nu l-a păzit nici dracu' de Hattori Hanzo a mea! Mai bine te-ai păzi tu, băi... ăsta.

Dar omul plecase de la microfon, nu-l mai vedeam nicăieri prin sală. Cine-o fi fost? Părea persoană importantă. Un şef. Un lider.

Da, un lider al unei mişcări din care făceam şi eu parte. În care mă vîrîsem nici nu mai ştiam cum. Ei, nu mai ştiam. Profesorul mă adusese aici. Profesorul...

Profesorul dispăruse şi el. Fusese lîngă mine, vorbise cu mine, ba mai mult, el insistase să vin aici, de-aia îmi dăduse întîlnirea la *Josephine*...

De-aia? Sau de-ailaltă? Dacă era, de fapt, la curent cu ce avea să se întîmple şi profitase de ultima seară ca să se răzbune pe mine?

Fraier am fost! Cum dracu' i-am căzut în plasă? Cum m-am lăsat...

Lumea pleca. Cîte unul, cîte doi.

Am plecat şi eu, nu ştiu dacă mai lămurit decît eram la venire, dar măcar ştiam acum răspunsul final. Nu, nu aflasem DE CE aveam amintirile, nu aflasem ce anume nu ştiau unii dintre operatorii de Transfer,

sau ce anume nu mergea la cilindrele alea clandestine, lucruri care ne lăsau amintiri, dar aflasem că toate astea se vor termina a doua zi. Sau poate a treia.

Cum adică se vor termina? Dacă interziceau ăia Transferul îmi dispăreau şi mie amintirile? Încetam să devin o posibilă ţintă pentru... pentru... de-ăştia ca Profesorul, de-ăştia care nu uită şi nu iartă? Ce prostie mai era şi aia: toate se vor termina odată cu interzicerea Transferului?

Se vor termina zilele mele de satisfacţie. Zilele mele de huzurit, de pierdere a identităţii, de contopire cu Universul. Dar, la fel de adevărat era că vor lua sfîrşit şi zilele de năuceală în care nu mai ştiam cine eram, în care mergeam „acasă", dar la alte adrese, zilele în care nu ştiam de ce făceam asta, dar o făceam, pentru că era singurul lucru care-mi aducea oarece energie şi-mi punea sîngele în mişcare.

Eram derutat, confuz, mă aflam în faţa unui lucru pe care, uneori, mi-l dorisem, şi uite că lucrul acela era pe cale să se întîmple. Şi-atunci de ce nu eram bucuros? De ce nu jubilam, de ce nu aplaudam cum o făcuseră ceilalţi, cei mai mulţi dintre cei care au participat la adunare. Cei mai mulţi, dar nu toţi. Asta însemna că or mai fi fost şi alţii ca mine? Derutaţi, confuzi, nesiguri dacă interzicerea Transferului era, de fapt, lucrul pe care şi-l doriseră?

Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Şi totuşi de ce nu mă simţeam aşa?

Adio Transfer, adio amintiri.

Adio gazde, adio clienţi. Şi... adio Rick, nu? Cum puteam să-l mai slujesc pe Rick în absenţa transferului?

Dar ei, Securitatea Statului, cum aveau să-şi mai facă treaba pe mai departe?

Nu m-am gîndit niciodată cît de important devenise Transferul în viața noastră. Cît de legați eram de el.

Hei, dar o grămadă de lume trăia bine-mersi fără să fi apelat niciodată la Transfer. Deci se putea trăi şi fără.

Da, cu siguranță se putea. Şi eu am trăit cîndva fără Transfer. Dar se putea compara? Putea cineva să pună în balanță viața cu Transfer şi viața fără Transfer?

Am mai privit o dată spre sală, înainte să ies pe uşă.

Futu-vă muma-n cur! La toți!

10. Gabriela + Lotek = LOVE (sau ce va fi fost)

A doua zi, la Rick. I-am povestit ce-a fost la Biserică. I-am povestit despre ăla nou, şeful, liderul. Ba, i-am zi chiar şi de povestea cu „păziți-vă", pe care o mai auzisem la ăla de-l terminasem eu, la Valeriu Muntean.

Mi-a arătat nişte poze. Am oprit una dintre ele, în care-l recunoscusem pe tip.

Rick s-a uitat la el o vreme, apoi la mine, apoi iarăşi la poză. Apoi a zis:

— Am o misiune pentru tine. Vei fi din nou client. Te duci la agenția de pe Mercur Vest. E chiar lîngă Poartă.

Poarta de Vest? Nu ajunsesem niciodată pînă acolo. *Casablanca* era cel mai vestic punct al Sistemului Solar în care ajunsesem vreodată. Atunci cînd am luat gibsonul am intrat în Oraşul Vechi prin partea de est.

— Şi? l-am întrebat cu o uşoară notă de curiozitate, atît cît reuşea să răzbată în exterior dincolo de efortul meu de a părea relaxat, neutru, de a-mi ascunde împotrivirea faţă de ideea de a merge dincolo.

— Spune la recepţie că te-am trimis eu. Şi că vrei s-o angajezi pe Gabriela.

— Gabriela?

A scotocit printr-un sertar şi a scos un dosar.

— Uite dosarul ei. Ai acolo şi două pagini despre misiunea ta. O plănuisem pentru mai tîrziu, dar... Cum ziceai şi tu, lucrurile se precipită. Citeşti, bagi la cap, apoi îi dai foc. Hai, du-te acum. Şi mîine seară vii direct la mine, înţelegi? Direct la mine.

OK, OK, înţelesesem de prima dată.

Pe ăla, şeful de la *Déjà-vu*, îl chema Lotek. Şi era gibson. Trebuia să stau cu ochii pe el, şi nu numai cu ochii, după cum veţi vedea mai departe. După cum am aflat şi eu în noaptea care a urmat şi pe care mi-am petrecut-o citind dosarul Gabrielei, instrucţiunile şi blogul lui Lotek.

Da, blogul. Oricum asta făceam în fiecare seară. Oricum umblam de nebun pe canalele de bloguri, oficiale sau canale-pirat. Cine ştie dacă aş fi ajuns altfel pe blogul lui Lotek?

E mişto cînd jobul tău constă într-o chestie care oricum îţi place.

A nu se înțelege de aici că îmi plăcea ce aveam să fac. Parțial, da. Orașul Vechi, un gibson pe care trebuia să-l cercetez. Dar cum aveam să fac asta...

Să nu anticipăm însă.

Știam că sînt o grămadă de străduțe în Micul Monaco, pe care aș fi ajuns mai repede la Poarta de Vest, dar am preferat s-o iau pe Venus Vest, artera principală care limita Micul Monaco spre sud, pînă am dat de Strada Marte. Am făcut-o la stînga, pe lîngă Zid, pînă am ieșit la Poarta de Vest. Dincolo de ea era Orașul Vechi. O singură stradă pleca de-acolo în Sistemul Solar: Mercur Vest. Așa că am luat-o pe stradă cu ochii după firma agenției. Am găsit-o ușor, era vizibilă de departe: *Luxul Occidentului*. Da... lux! Aveau gazde din Orașul Vechi! Sau poate că doar atunci aveau, în ziua aia, la ora aia. Am decis că nu e cazul să-mi bat capul căutînd explicații și am pășit pe ușa agenției.

Fata de la recepție era îmbrăcată într-un anume fel, avea un anumit machiaj, un zîmbet care... Da, îmi aminteam, mai văzusem așa ceva în Orașul Vechi. Apropierea de Zid își punea amprenta, mă aflam cu adevărat la granița dintre lumi, știam că sînt încă în Sistemul Solar, dar uitîndu-mă la ea aveam senzația că deja pășisem prin Poartă, că ajunsesem în Orașul Vechi.

— Bună ziua. Cu ce vă putem fi de folos?

Amabilă fata. Amabilă pe bani. Pe salariu. Amabilitate de funcționar, de angajat. Acuma, și eu! Dacă nu era, ziceam că... În fine.

— Vreau să angajez o gazdă. Rick m-a trimis.

Am aşteptat o clipă, să-i văd reacţia. Să văd dacă avea măcar habar de Rick. Fata m-a privit cu ochii ei mari – adică ce-i, tu, n-ai auzit de Rick? Te miri? Mirare e asta? N-aveam de unde să ştiu atunci că privirea aia se cheamă *Lacul Geneva*. De ce se cheamă aşa... asta chiar n-am mai aflat. Atunci mi-a părut doar o fată mirată.

— Da, Rick, sigur că da. Spune-mi care-i treaba.

Adică trecuse de la dumneavoastră la tu aşa, pocnind din deşte. Căscînd ochii. Zîmbind. Că şi zîmbetul era... Era ceva special. *Ţara zăpezilor*, aşa îi ziceau. Tot mai tîrziu aveam să aflu şi asta.

— O vreau pe Gabriela. Este pe listă, da? E liberă, vreau să zic...

— Sigur că da. Pentru Rick. Este.

Altă privire, alt zîmbet. O fi avut şi ăla un nume. Sau poate că nu. Poate că existau în lumea aia şi zîmbete, pur şi simplu zîmbete, nefăcute.

— Presuspun că nu e prima dată cînd faci chestia asta, aşa că ştii procedura. Pe hol, la dreapta, a treia uşă. Agentul tău e Sonia.

— Red Sonia?

— O ştii?

— Nu, dar ziceam şi eu...

Am vrut să mă dau glumeţ. Spiritual. Dar o nimerisem. Ciudată lume! Dar ce mă miram, eram la graniţa cu Oraşul Vechi, mai fusesem acolo, ar fi trebuit să fiu pregătit pentru aşa ceva.

Red Sonia m-a întîmpinat cu un „sal'tare, ia loc" fără să ridice capul din dosarul pe care-l avea în faţă.

— Şi zici că te-a trimis Rick.

— Da, Rick.

— Şi? Ce mai face... Rick?

De-abia atunci şi-a ridicat ochii spre mine. Ca două puncte ezitante care-l aşteptau pe al treilea, dîndu-mi răgaz să... să ce? Sau sugerîndu-mi... Insinuînd... Am remarcat doar pauza de dinaintea numelui lui Rick. Ce va fi vrut să însemne asta? Parcă se îndoia de numele lui. Parcă ar mai fi vrut să spună ceva, ceva, nu ştiu ce, un amănunt acolo, ceva care să mă facă să-i dau un detaliu, s-o conving că, într-adevăr, venisem acolo trimis chiar de Rick.

— Ce să facă? La *Casablanca.*

Oare ajungea? Era suficient s-o conving că veneam trimis de Rick?

— Oh, *Casablanca.* Mişto locul. Am fost şi eu o dată acolo... Client.

S-a schimbat ceva în privirea mea, probabil, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Client-client, de băut. Am băut ceva acolo.

— Johnny cu etichetă verde?

Ştiu ce-ai făcut astă-vară. Acum ştiu! Ăsta era zîmbetul ei de-atunci. O atinsesem într-un loc sensibil. Ştia. Ştia de băutura din biroul lui Rick. Adică n-a fost ea pe-acolo doar la un pahar. Şi cu asta cred că i-am dat şi elementul pe care, poate, îl atepta.

— Johnny cu etichetă verde? Habar n-am ce-i aia. Cointreau. Asta beau eu. Asta e băutura mea. Dar bănuiesc că nu de-asta ai venit tu aici. Uite dosarul Gabrielei. Vezi cu cine ai de-a face, pînă va fi pregătită.

Ştiam dosarul Gabrielei. Tocmai îmi petrecusem noaptea citindu-l. Renunţînd la răsfoitul cîtorva bloguri. Dar m-am prefăcut că-l iau cu neţărmurită curiozitate. Iar ea mi-a părut că se preface a-mi înţelege curiozitatea... neţărmurită.

Înainte să ies pe uşa agenţiei am fost la baie, ca de fiecare dată după Transfer. Trebuia să mă văd în oglindă, să mă familiarizez cu noua mea faţă, să fac cîţiva paşi, cîteva gesturi... Bafta mea a fost că gazda, Gabriela, nu purta pantofi cu toc. În picioare aveam nişte tenişi roz, apoi ginşi galben-deschis, strînşi pe pulpe, o bustieră lila care abia-abia îmi acoperea sînii... şi vă daţi seama că toate astea le-am văzut în ordine inversă. Cel puţin două minute m-am uitat la noua mea faţă. Aveam părul roz cu şuviţe blode, tuns pe umeri, un inel prins pe buza inferioară, în partea dreaptă, ochi machiaţi strident, *Călătorie la capătul nopţii* – habar n-am cum de ştiam că aşa se cheamă machiajul ăla şi... Am zîmbit. O dată. De două ori. De trei, de cinci, de şase. *Floare de cais*, *Visul lui Stephen King* (cine-o mai fi fost şi ăsta?!), *Roua dimineţii* şi tot aşa. Era bună gagica. Eram bună.

— Halut, eu hînt Havîiela.

Futu-i! Ce mă-sa?

Gazda mea avea biluţe trecute prin limbă. Cum naiba reuşea să vorbească?

Dar după ce am recitat prima pagină din *Un veac de singurătate* am reuşit să-l găsesc şi pe r, şi pe s, şi pe...

Cînd m-am simţit gata, am ieşit, mi-am luat la revedere de la fata de la recepţie aruncîndu-i peste umăr

un *Angelina Balerina* la care ea mi-a răspuns cu ultimul zîmbet învățat (probabil pentru că *știam* că e foarte nou), *Soția călătorului în timp*. Și ăsta mergea întotdeauna cu privirea *Unde te duci, cînd o să vii...*

Prostii!

Or fi fost ele prostii, dar în ziua aia ele făceau parte din lumea mea, din noua mea lume, iar eu mă pregăteam să pășesc prin Poarta de Vest în acea lume.

Orașul Vechi. Leagănul Inandului. Străduțele înguste, unele dintre ele încă pavate cu piatră cubică, multele străduțe care se tot tăiau unele pe altele, făcîndu-și loc spre centru, l'Ombelico del Mondo, Poarta Castelului. Străduțe, adică străduțe. Strada Țesătorilor, care ajungea la Bastionul Țesătorilor. Strada Sticlarilor, care ajungea la, evident, Bastionul Sticlarilor. Strada Pălărierilor, care nu mai ducea la nici un bastion, pentru că al lor arsese la 1689, în același incendiu care a înnegrit și Biserica Sfînta Maria.

Ce aveam eu de făcut? Să-l supraveghez pe Lotek, un gibson pe numele lui William Lotek Sendai-Seven. Aveam adresa lui, știam ce aveam de făcut, trebuia să merg la el acasă, dar de ce să mă fi grăbit? De ce nu puteam merge și eu, ca omul, pe îndelete, să văd orașul mai întîi? Să-l revăd, de fapt.

Așa că, o vreme, am admirat clădirile – scunde față de cele cu care eram eu obișnuit în Sistemul Solar. Erau clădiri cu doar un etaj sau două, însă vopsite în culori vesele, vii, pastelate, fiecare casă avea altă culoare și, coincidență sau nu, în fața multora vedeam femei îmbrăcate în culorile caselor.

De ce trăiam asta de fiecare dată cînd intram în Orașul Vechi? Mă uitam la străzi, la case, la oameni și parcă descopeream totul pentru prima oară.

Mi-am dat seama că mă uitam cam mult la acele femei, cam adînc, cam insistent, la zîmbetele lor, toate de firmă, cînd niște vlăjgani îmbrăcați în costume de judo au început să-și dea coate, rînjind – nu, rînjetul lor nu mai era de firmă sau, cel mult, ceva luat cu împrumut de la ceva ce s-ar fi putut chema *La Bărbatul Hăhăit*. Cînd s-au apropiat de mine am vrut s-o tai în grabă, cred că mă panicasem, dar imediat mi-am zis că nu-i bine, n-are rost să le atrag atenția. De parcă nu tocmai asta făcusem.

— Și? Ce face fata?

— Singurea în lumea asta mare și rea?

— Nu vrei să te apărăm noi de nepoftiți?

Nepoftit ești tu, măi... N-am zis-o tare, evident că n-am zis-o.

— Singurea, dar cam sătulă, am zis totuși.

Banc vechi, răsuflat, dar altceva nu mi-a venit în minte. Nu aveam experiența asta. Nu așa ieșeam eu la agățat – cînd ieșeam –, deci nu cunoșteam „antidotul". Nu știam cum ies femeile din astfel de situații. Nu e prea ușor să fii femeie, nu? Cu siguranță că nu.

De ce-oi fi deschis gura, ce-oi fi vrut, habar n-am acum, dar îmi amintesc foarte bine că asta am zis.

— Sătulă de... De...?

— Hai, fata. De...?

A rîs gros, da, *La Bărbatul Hăhăit*, asta era firma lor.

— Dațivăn lemne! am mai zis.

Am făcut stînga-mprejur şi am plecat în direcţia spre care mă întorsesem.

„Daţi-vă-n lemne" era propoziţia, de ce-oi fi zis eu „daţivăn lemne"? Şi cum de mi-am dat seama că aşa am zis?

În timp aveam să aflu că aşa vorbea Gabriela. Gabrela-fără-cratimă. Gabriela-doar-cu-litere. Nu observasem asta cînd am recitat din Marquez în baia agenţiei, înainte să ies. De ce? Poate era un feed-back al celor care mă auzeau care făcea să conştientizez şi eu asta. Poate.

Am umblat aiurea pe străzi o vreme, timp în care am uitat pentru ce mă aflam acolo, dar mi-am amintit de prima mea vizită în Oraşul Vechi, atunci cînd eram în pielea lui Rikki.

Încă eram pe Mercur Vest şi mă îndreptam pe lîngă Zid spre Drumul Urşilor, strada de sub Muntele. Era o zonă prin care nu ajunsesem data trecută, atunci mă furase peisajul din miezul Oraşului Vechi, teatrele, cluburile, spectacolele. Speram să ajung acolo şi atunci, în ziua aia în care plecasem după Lotek.

Am trecut pe lîngă o clădire înaltă, singura cu patru etaje pe care am întîlnit-o, şi am văzut că undeva sus, pe faţada ei, străluceau chiar şi la lumina zilei trei litere: F-G-H. În colţul de sus al celui de-al doilea băţ al lui H era un fluture albastru imens. Am făcut la dreapta pe lîngă ea şi am luat-o spre Poarta Castelului, ştiam că era undeva mai încolo. Pe-acolo pe undeva. Poate că, inconştient, paşii mă duceau spre *Josephine*, cîrciuma la care mai fusesem, un loc în care gibsonii

se întîlneau cu arzătorii, cei care le ardeau blogurile pe sidiuri.

Dar aia era strada pe care stătea Lotek şi uite cum subconştientul lucra, ducîndu-mă spre obiectivul meu. Pa, străduțe, pa, piețucă (era şi o piață pe-acolo), am treabă, mi-am zis.

Ajuns în fața casei lui Lotek, am intrat, am urcat la primul etaj, am ciocănit la uşă. Mi-a deschis, am intrat.

Da, era el, tipul care se dădea un fel de şef la *Déjà-vu*. Numai că îi lipsea atitudnea. Lotek, cel care îmi deschisese uşa, nu călca deloc a şef. În fine.

— Eu sînt Gabriela. Am venit să văd dacă nai nevoie de ceva. Dacă ție bine. Dacă totul en regulă. Dacă ai vreo dorință neîmplinită.

La sfîrşitul fiecărei propoziții ochii lui păreau a spune ceva – ce? – habar n-aveam. Dup-aia, după ce m-am întors în Solar, i-am citit blogul şi m-am lămurit. Ce chestie! Ce credeam eu că se întîmpla în camera aia şi ce se întîmpla de fapt!

Acum, cînd scriu, la rîndu-mi, toate astea, mi se pare aiurea ce trăia omul ăla, pe cînd pentru mine totul era atît de simplu.

— Eu sînt William Lotek Sendai-Seven. Prietenii îmi zic Lotek.

Am mimat mirarea, umirea, entuziasmul.

— Eşti gibson, aşa-i? Eşti gibson! Ştiam eu! Ştiam!

Bla-bla-bla...

Mi-am aruncat apoi ochii pe pereți – trebuia să fiu curioasă – cercetîndu-i, lent, dar chiar eram curioasă, la urma urmei, na! Unde dracu' avea posterul ăla cu Gibson? Unde? Am încercat să-mi amintesc ce citisem

despre el. Am mizat pe faptul că Rick şi ai lui îşi făcuseră bine treaba. Am închis ochii, încercînd să vizualizez planul apartamentului, perete cu perete. Aha! Am deschis ochii şi m-am întors spre peretele dinspre nord-vest.

— Da! Sigur! Uite poza! Gibson, nu? William Gibson. Mamă, ce haios e! Ce făţucă are!

L-am văzut pe Lotek înnegurîndu-se. Era cenuşiu din cap pînă în picioare. Pînă şi hainele îi deveniseră cenuşii.

— Ştii ce, măi fato? Nu ştiu cine eşti, de unde mă cunoşti. Scopul şi durata vizitei, te rog. Ei? Acum?

— Ceai, nene? Ce ţia căşunat? Credeam căţi plac. Credeam că te excit, ia de miroase aici. Mam dat cu parfum deăla special, ştii tu. Dar se pare că nu te. Tu... Ce naiba am făcut? Ceam zis? Hai so luăm de la cap.

N-aveam nici o idee despre ce-l apucase, mă gîndeam că o s-o dau în bară. Şi atunci mi-a venit o idee. Dau andu şi reiau, mi-am zis. Andu? Nu era undo? Dar da, aşa era în Oraşul vechi, aveam amintiri. M-am întors, am ieşit pe uşă, am închis-o, apoi am ciocănit din nou. Mi-a deschis uşa şi am reluat secvenţa.

— Eu sînt Gabriela. Am venit să văd ce mai faci. Neo tragem?

L-am luat de-a dreptul, îmi ajunsese experienţa primei tentative. Nu era genul cu care să lugu-lugu, că se speria. Ce naiba! Trebuia să ştiu asta, doar îi citisem blogul, trebuia să ştiu ce fel de om este. Singuratic, frustrat, timid...

Şi nu numai că i-am spus-o, dar l-am şi înşfăcat de tricou, l-am tîrît pînă la pat şi m-am aruncat peste el.

Cîteva mişcări şi băiatul era dus. Puteam să fac cu el ce voiam. Orice. Am profitat de momentul în care-şi trăgea tricoul peste cap să-mi fixez Inscriptorul, în timp ce m-am strecurat şi eu din bustieră. Aş fi vrut să am o fustă, să nu fie nevoie nici măcar să-mi scot chiloții, puteam doar să-i dau puțin într-o parte, să-i fac loc să intre...

Am coborît de pe el, mi-am scos şi pantalonii, şi chiloții, da!, şi chiloții, în timp ce s-a dezechipat şi el. L-am văzut cum trăgea cu coada ochiului spre mine, la naiba!, sînt bărbat totuşi, cum de uitasem că faza asta cu dezbrăcatul e o chestie... Că doar şi eu trăgeam cu ochiul tot la mine, pe măsură ce mă dezbrăcam. Pfui! Da, e o chestie... Dar nu întotdeauna. Şi atunci nu era cazul. Era... era... focul pasiunii, da. Focul pasiunii. Halal pasiune. Cînd mă gîndesc că urma să înregistrez totul... toate gesturile lui, toate cuvintele, mai ales cuvintele. Ce spera Rick? Ce se aştepta Rick să spună sau să facă fraierul ăla? Cine era Lotek, prin ce era el atît de important pentru Securitatea Statului? Dacă nu i-aș fi recunoscut mecla aia de sifon ciobit, aș fi zis că am greșit adresa. Cît despre cum se purta în pat...

Mă bucura lipsa lui de experiență în treburile astea, m-a ajutat să trec cu bine peste momentul cam delicat. Mult prea delicat. Nu insist asupra lui. Mă consider norocos. Toată aiureala aia putea să se ducă naibii dacă Lotek ar fi fost mai obişnuit cu femeile... În fine. M-am descurcat. Oricum, nu era prima dată cînd o făceam într-un trup de femeie. Chestie care, trebuie să recunosc, mi-a ajutat la viața mea, după, cînd am făcut-o

din nou, revenit în trupuri de bărbați. Aveam amintiri, știam chestii pe care înainte doar le bănuiam, le intuiam, mi le imaginam, le experimentam. N-ar fi rău ca toți bărbații să aibă experiența asta. N-ar fi rău pentru femei. Sau n-ar fi rău. Pur și simplu.

A durat puțin – doar nu mă așteptam la altceva! – dar, dar! Mult, puțin, depinde ce scoți din asta. E clar că e nevoie de doi pentru un futai corect. Dar fiecare cu-a mă-sii, nu? Ce naiba! Fiecare dă ce poate și ia ce poate. Sau dă ce e-n stare și ia cît poate. E important să dai, dar cel mai important e să știi să iei, nu? Ei bine, eu am luat. Am luat, frate! Cînd m-am prăvălit peste el l-am sărutat pe umăr, exact în locul în care-l mușcasem. Cînd l-oi fi mușcat, nu știu. Era mușcătură proaspătă, era clar că eu îl mușcasem. Că doar nu s-o fi mușcat singur! Să-l văd și eu pe-ăla care se mușcă singur de umăr în locul în care-l mușcasem eu!

L-am sărutat, ca un fel de „mulțumesc", apoi am cules ce era al meu prin încăperea aia, i-am făcut cu ochiul lui William Gibson de pe perete și am plecat.

Misiune îndeplinită. Nu știu de ce i-o fi zis Rick „supraveghere". Supravegherea se face cu ochii, nu cu... În fine. Rick știe mai bine. Știa. Mă gîndeam eu. Credeam.

M-am întors în aceeași după-amiază la agenție, mi-am preluat trupul, am recuperat Inscriptorul. Le-am zis că îmi cumpărasem ceva din Orașul Vechi, o amintire, și m-au lăsat să scotocesc prin pantalonii Gabrielei înainte s-o lase să se îmbrace. Apoi m-am prezentat și la Rick. Nu știu dacă a fost mulțumit de

ceea ce a găsit în chestia aia, în Inscriptor. Deşi acum, ştiind ce ştiu, dacă mă gîndesc bine...

11. Kill Lotek / Călugărița

Am ajuns acasă, m-am întins pe canapea şi am aştepat. Voiam să citesc blogul lui Lotek, însemnarea scrisă în ziua aia. Voiam să văd dacă pomenea ceva de mine. De Gabriela.

Dar pînă atunci m-am gîndit.

Cum dracu' era ăla şeful de la *Déjà-vu*? Cele două imagini ale lui nu se pupau. La *Déjà-vu* era un tip care impunea respect, era un individ ascultat, unul care manipula oameni, era un şef, un lider.

Şi eu, în camera aia a lui, am dat peste... un băiat, că asta era. Unul nedat cu viața, unul timid, care se bîlbîia în fața unei puştoaice.

Şi-apoi chestia asta cu gibsonii... Era o ciudățene, zău! Lasă ineditul, lasă partea aia mişto din toate astea. Dar să te închini la poza unui scriitor din secolul trecut, să iei de bune toate aiurelile ăluia, să te comporți ca un fan... Şi tot tu, de parcă în tine s-ar ascunde două personalități, să fii după cîteva ore, sau înainte cu cîteva ore, un nene şef de trib.

Ce viață avea ăsta? Cine era el, de fapt? Care dintre cei doi era cel adevărat?

Ce dracu' se întîmpla acolo?

Mă gîndeam că Rick, la ora aia, se gîndea şi el la aceleaşi lucruri. De nu cumva el ştia mai multe, că

doar nu degeaba m-a trimis după Lotek... să-l cercetez...

Ce s-o fi înregistrat pe Inscriptorul ăla? Ce mai înregistrează chestiile alea, în afară de imagini şi sunete?

Pot săpa în conştiinţele oamenilor? Pot pătrunde în mintea lor, să le scormonească printre gînduri, printre amintiri?

La 6 am intrat în reţea, căutînd blogul lui Lotek.

Mititelul de el! Ce simplu era. Un băiat, acolo.

Blogul era despre Cornelia care a intrat la el... Cornelia? Doar i-am zis că mă cheamă Gabriela. Un gentleman, sigur... N-a vrut să-mi divulge numele. În rest... n-a avut nici o reţinere. Mi-a divulgat sînii, curul şi tot ce mai aveam în dotare. A inventat figuri – Leonardo! nu m-am gîndit niciodată să-i zic aşa la poziţia aia... Dar minţea. A fost cît se poate de sec, de obişnuit.. Cred că în el zace un pui de scriitor. Una face şi alta scrie că a făcut. Se dă mare, ca să impresioneze. Ăştia, scriitorii, îşi pot striga fanteziile în public fără să-i aresteze nimeni. Cică fac artă. Literatură. Dacă m-aş apuca eu să strig pe stradă toate măscările alea m-ar lua Poliţia. Bine că ei au voie. Şi mai cer şi bani pe chestia asta. Bine că pe mine m-ar reclama la Poliţie. Dar cînd e vorba de ei... Toate ţaţele alea bigote scot bani din buzunar să le citească elucubraţiile.

Bravo, nene. Halal!

A sunat la fix telefonul. Mă cam ambalasem.

Era Rick:

— La mine. Acum!

Şi zdrang, a închis.

Ce era? Ce se întîmpla? Unde ardea?

Am intrat în *Casablanca* şi Sam mi-a făcut semn să urc la Rick.

— Te-aşteaptă, mi-a zis, ca să fie sigur că am înţeles.

Că era urgent? Că era important? Deosebit de important?

Am deschis uşa şi n-am apucat să zic bună seara, că Rick mi-a aruncat în faţă vorbele:

— Te întorci în Oraşul Vechi, la prietenul nostru gibson. Lotek trebuie să dispară. Acum.

Atît? Asta era tot? Credeam că trebuia să trec o bătrînică strada. Cînd colo, nu trebuia decît să mai omor un om. Încă unul. Dimineaţa îl futusem şi seara trebuia să-l omor. Normal, nu? Puteau să-mi dea numele de cod Călugăriţa.

Bun. Am închis uşa în urma mea – nu apucasem s-o închid, cum nu apucasem să spun bună seara – şi am plecat. Pe drum mi-am făcut din nou planul. De fapt, l-am rememorat pe cel vechi, de cînd îl eliminasem pe Valeriu Muntean. Cu mici variaţii...

Aveam hainele acasă, îmi mai trebuia un trup. M-am dus tot în Zorilor, sperînd să mai găsesc gazda pe care o luasem şi atunci... N-am găsit-o, şi bine-a fost. Cum naiba mă putusem gîndi să iau aceeaşi gazdă? Aceeaşi mecla să se afişeze în Oraşul Vechi şi să ucidă de două ori? În schimb nimerisem bine strada. Pe Zorilor nu venisem atunci cu mutra mea, aşa că era OK. Am găsit altă gazdă cu care să merg în Oraşul Vechi, trebuia să sar peste suveică, nu mai aveam timp, poate „acum” ăla pe care mi-l lătrase Rick însemna chiar „acum”.

Ne-am dus la Orlando, am făcut Transferul, apoi acasă, hainele, sabia...

Am respirat de şapte ori şi m-am hotărît.

De parcă-mi mai trebuiau mie alea şapte respirări!

Am trecut în Oraşul Vechi şi am furat o maşină, aşa cum plănuisem pe drum. Nu voiam să mai întîrzii mergînd pe jos pînă pe strada lui Lotek.

Se înserase bine, pînă am ajuns în apropierea străzii lui era deja întuneric. Am aprins farurile, la timp.

Cînd am dat să intru pe Castelului, era să dau peste cineva. Şi cineva ăla era chiar Lotek.

Unde mergea la ora aia? Îmi strica tot planul. Mă gîndeam că-l voi găsi acasă, evident că singur, şi totul va merge şnur. Fără complicaţii, fără martori.

Unde mergea?

Am rulat încet, aproape în paralel cu el. Din cînd în cînd privea spre maşină, parcă voia să mă vadă.

Hai, puiu, că-ţi luminez drumul cu farurile. Felinarele astea...

Cînd a ajuns la capătul străzii şi se pregătea să intre pe Drumul Pădurii am ştiut că mergea la *Josephine*.

La *Josephine*, tăticu! La *Josephine*!

Am băgat într-a treia şi maşina a luat-o la goană. Asta, cu viteza a treia, era cea mai mişto chestie de făcut cu maşina. Mereu mi-a plăcut. Simţi cum îţi depăşeşti condiţia de om. Parcă zbori... Parcă te desprinzi de lume.

Am oprit în faţă la *Josephine*, am intrat. Din fericire era un separeu liber. Am chemt chelneriţa – Silvia scria pe ecusonul ei –, am comandat un Martini şi am aşteptat să intre Lotek.

Fata, Silvia, era şi ea cu ochii pe uşă. Aştepta pe cineva?

N-a trecut mult şi l-am văzut intrînd. Era îmbrăcat în blugi, cămaşă, pulover. Căuta o masă liberă. Ăla era momentul, trebuia să fiu rapid, să nu-l scap.

— Domnişoară, fii drăguță...

Şi ea era. A răspuns imediat:

— Da, domnule. Vă rog?

— Domnişoară, spune-i, te rog, domnului care tocmai a intrat că-l invit la masa mea.

S-a apropiat încet de el, parcă o prinsese timiditatea, apoi din ce în ce mai hotărîtă. N-am auzit ce şi-au spus, dar l-am văzut pe Lotek venind spre mine.

— Bună seara, luați loc, l-am întîmpinat

Chelnerița se apropiase şi ea şi aştepta comanda.

— Ne cunoaştem? m-a întrebat Lotek.

— Nu, nu ne cunoaştem, i-am răspuns. Aş spune că ăsta a fost norocul dumneavoastră, domnule. Norocul de pînă acum. Eu sînt cel care, în noaptea asta, o să vă ia viața.

— Ce, mă?! Ce, mă?

Revoltat băiatul. Sau doar speriat. L-am poftit să se aşeze.

— Luați loc, vă rog. Martini? Cinzano? Campari?

— O votcă.

— Da, sigur, evident... O votcă, drăguță!

Nimic.

— O votcă, da? am repetat şi i-am şi făcut un semn cu mîna fetei, care nu dădea semne că ar mai fi făcut parte din lumea asta.

S-o fi speriat şi ea, săraca. Sau nu ştia dacă nu era cumva vreo glumă.

După ce i-a adus votca am vrut să-l conving şi pe el că nu glumeam, deşi nu mi-a părut să creadă aşa ceva.

— Nu ştiu de ce trebuie să vă omor, nu ştiu ce aţi făcut, pe cine-aţi supărat, nu e treaba mea, nu mă bag, nu mă interesează. Dar am să vă omor.

Şi Silvia, şi Lotek erau fără glas. Fără mişcare. Parcă nici nu respirau. Piese de mobilier. Am plusat:

— O facem acum sau vreţi să mai întîrziaţi? Poate vreţi să v-o trageţi cu Silvia, aşa mi s-a părut... Se poate, nici o problemă, se poate aranja...

După un moment de uluială mi-a răspuns.

— Mi-aş trage-o, şefule. Mi-aş trage-o, zău. Măcar să mor futut de mi-o fi să mor.

Recunosc, m-a surprins răspunsul lui. Chiar nu mă aşteptam la aşa ceva. Hopa! Ăsta chiar m-a luat în serios. Cel puţin în problema cu fata.

M-am ridicat de la masă, m-am apropiat de ea şi i-am înfipt privirea în ochi. Nu glumeam. Speram să înţeleagă şi ea asta. M-am uitat la ea cît de urît – sau de hotărît – am putut. Iar ea...

Ei bine, ea a început să se dezbrace. Nu ştiu ce-a hotărît-o. Nu ştiu ce din atitudinea mea i-a transmis că nu-i de glumă, că nu accept un refuz. Şi-a scos agrafa din păr, lăsîndu-l să-i cadă pe umeri.

Am ieşit din separeu şi i-am lăsat singuri. Treaba lor dacă chiar aveau de gînd s-o facă.

Evident, nu le-am dat prea mult timp. Probabil mi s-a părut că n-a fost o idee tocmai bună să-i las singuri. Aşa că am intrat după cîteva minute.

— Să-ți fie de bine. Gata, avem treabă.

M-am uitat la ei, ea era goală, întinsă pe masă, el era cu pantalonii în vine, în fața ei. O făcuseră? Nu?

Dar pe cine mai interesa asta?

Cînd m-a văzut, Lotek a îngenuncheat în fața mea. Foarte nimerită poziția! Exact ce voiam.

Tăcea. Tăceau amîndoi, şi el, şi fata.

Am scos sabia de sub pulpana hainei, am ridicat-o desupra capului, harşt!

Şi gata. Gata cu Lotek.

Silvia privea şi nu-i venea să creadă. Continua să stea acolo, întinsă pe masă. Se uita la mine. Pe Lotek nu-l mai vedea, capul i se rostogolise sub masă, trupul i se prăbuşise.

— Hai că m-ai dat pe spate, a zis Silvia.

— Ce vrei să spui? am replicat, şi chiar nu ştiam ce-a vrut să spună.

Dar am văzut-o acolo, goală, întinsă pe masă, aşteptînd... Aşteptîndu-mă?

La urma urmei, de ce nu? mi-am zis. Şi m-am aruncat peste ea. Am pătruns-o, am posedat-o, am terminat repede şi de-abia atunci m-am simțit cu adevărat ucigaş.

— Asta a fost o adevărată Hattori Hanzo! a spus Silvia după...

După.

— Ce? am întrebat nedumerit. Ah, da...

Da, a fost bine. Mi-a fost bine. Chiar aveam nevoie de aşa ceva. Mă eliberasem. Toată tensiunea acelei zile țîşnise din mine şi ea... ea... Ea fusese acolo, să primească, să mă primească, să-mi vărs amarul şi năduful şi...

A fost bine? Şi? Mai departe? Ce urma să fac? S-o ucid şi pe Silvia, să scap de martori? Şi cu ceilalţi din local cum o rezolvam?

Uneori soluţia cea bună e cea mai simplă. Sau poate, cea mai tîmpită, la prima vedere. Sau şi una, şi alta.

I-am făcut semn Silviei, ducîndu-mi degetul la buze, adică şşş... taci, da? Rămîne între noi...

De unde ştiam atunci că aşa va fi? Că va rămîne între noi? Că nu va spune nimic Poliţiei? N-avea cum să nu spună. Nici ea, nici ceilalţi care m-au văzut cînd am intrat în separeu. Era evident că, după ce aveam să plec, ea va ţipa, se va aduna lume, vor chema Poliţia. Ea va raporta crima, violul. Va spune şi asta? Sau va avea grijă să se îmbrace, să-şi aranjeze hainele şi de-abia după aceea să ţipe?

I-am făcut din nou semn să tacă, i-am făcut semn să se îmbrace şi, cît şi-a pus hainele pe ea, am scotocit prin geantă. Da, aveam tot ce-mi trebuia. Trusa de urgenţă.

— Vei trăi, dar trebuie să ai încredere în mine acum, i-am zis, şi nu ştiu ce mă făcea să cred că ea chiar se va conforma.

Dar aşa a fost. După ce s-a îmbrăcat am legat-o, i-am pus o bandă adezivă pe gură, i-am făcut semn să se aşeze, am legat-o şi de un scaun şi... cam asta a fost cu martorul.

Apoi am ridicat capul lui Lotek de sub masă, unde se rostogolise, l-am aruncat în geantă şi am plecat.

Trebuia să ajung de urgenţă la Rick. Aşa că am mers cu maşina. Ştiam că Rick avea cum să scape de ea,

nu-mi făceam nici o grijă că a doua zi dimineață ar mai fi existat piesă lîngă piesă din mașina aia.

Am ajuns la *Casablanca*, în biroul lui Rick, i-am predat geanta cu totul, i-am zis și de mașina pe care o lăsasem două străzi mai încolo, apoi am scăpat de gazdă.

Acasă... Din nou acasă.

Ce mai aveam de făcut?

Cum aveam să trăiesc mai departe? Urma să fiu ucigașul lui Rick? În două zile Tansferul avea să fie interzis. Cu sau fără Lotek, ăia de la *Déjà-vu* s-ar fi descurcat. Oricum era treaba Parlamentului și, din cîte spusese Lotek la ultima întîlnire, lucrurile erau clare, tot ce era de făcut se făcuse.

Așa că... fără Transfer tot n-aveam cum să-i mai fiu de folos lui Rick. El și ai lui aveau de muncit, totul trebuia schimbat, reorganizat...

Iar mie îmi ajunsese. Nici nu eram bun pentru treaba asta. Lăsasem un martor, chiar dacă fața mea, aia știută de Silvia, nu avea cum să ducă Poliția pe urmele mele. Dar nu se știe niciodată, nu?

În noaptea aia m-am hotărît să dispar. Să mă topesc în peisaj, să încep o nouă viață, să mă nasc din nou.

Am vrut să ies în stradă, să-mi caut o hucă și să-mi încep noua viață cu un nou trup. Să-l fur.

Speram ca dimineața, cînd mă voi spăla pe față și mă voi privi în oglinda de la baie să nu-l văd pe cel are fusesem?

Și chiar în momentul în care întrebarea asta mi s-a formulat în minte mi-am dat seama că nu conta. Tot aia ar fi fost.

Şi-apoi... unde era ispăşirea? Unde tăiatul cu lama, biciuirea?

Mi-am petrecut restul de noapte privind pereţii, mobilele, cărţile, săbiile. Lor aveam să le duc dorul, cu siguranţă. Doar lor, săbiilor...

A doua zi am trecut în Oraşul Vechi, în zori, pentru că lucrurile importante încep dimineaţa, nu?

Am găsit o cameră de închiriat, apoi, după cîteva zile m-am mutat din nou. Se eliberase un apartament pe strada Castelului. Fostul chiriaş murise, fusese ucis în împrejurări dramatice. Trupul îi fusese găsit decapitat, la *Josephine*. Poliţia încă îl mai căuta pe făptaş.

N-am schimbat nimic în casă. Calculatorul, portretul lui Wiliam Gibson de pe perete a rămas, le-am moştenit, cum ar veni.

Şi cine era mai îndreptăţit să le moştenească decît mine?

Ceremonia de primire în Organizaţia Gibsonilor a fost mai simplă decît credeam. Cam ca la Starea Civilă: vrei să fii membru al etc. etc.? Da, vreau. Şi gata, eram gibson. Nici măcar n-a trebuit să umblu după poster. Îl aveam deja acasă. Aveam chiar şi cîteva volume pe hîrtie din opera Profetului.

Cîndva am fost o hucă. Acum sînt gibson. De două ore sînt gibson şi mă cheamă William Tally Metro Holografix. Iar aceasta e prima mea însemnare pe blog. Poate va fi şi ultima.

Cine ştie?

Viaţa începe din nou, în fiecare secundă.

NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ

Michael Haulică s-a născut la 1 februarie 1955, în Armăşeşti, jud. Vîlcea. A fost redactor al suplimentelor *SF Supernova*, *Alternativ SF* şi redactor-şef al revistelor *Lumi Virtuale*, *Fiction.ro*, *Nautilus*. În perioada 2005-2007 a fost redactor-şef la Editura Tritonic şi coordonator al colecţiilor „fiction.ro" şi „LIT". În 2000, a înfiinţat revista electronică *Lumi Virtuale*, iar în 2009 a înfiinţat revista electronică *Microtexte*. În prezent, este redactor-şef la revista *Argos* şi coordonatorul colecţiilor de SF şi fantasy ale editurii Paladin. A deţinut rubrici permanente de F&SF în *Observator cultural*, *Ştiinţă & Tehnică* şi *Dilemateca*. Textele lui au fost traduse în limbile engleză, franceză, maghiară, cehă, croată, bulgară, daneză, portugheză, japoneză.

Volume publicate: *Madia Mangalena* (proză scurtă, Ed. Institutul European, 1999; reed. Ed. Eagle Publishing House, 2011); *Despre singurătate şi îngeri* (proză scurtă, Karmat Press, 2001); *Aşteptînd-o pe Sara* (roman, Millennium Press, 2005; reed. Ed. Tritonic, 2006); *Nu sînt guru* (publicistică, Ed. Tritonic, 2007); *Povestiri fantastice* (proză scurtă, Ed. Millennium Press, 2010); *...nici Torquemada* (publicistică, Ed. Millennium Books, 2011), *Transfer* (roman, Millennium Books, 2012).

Antologii editate: *AtelierKult – Povestiri fantastice* (Ed. Millennium Press, 2005); *Millennium – Fantasy & Science Fiction* (Ed. Millennium Press, 2009), împreună cu Horia Nicola Ursu; *Dansînd pe Marte și alte povestiri fantastice* (Ed. Millennium Press, 2009).

Premii: Dan Merişca – 1992, Vladimir Colin – 2000; RomCon – 2001, pentru volumul *Madia Mangalena* şi pentru cea mai bună prezență pe internet (*Lumi Virtuale*); SIGMA – 2002 (pentru *Despre singurătate și îngeri*); RomCon – 2003, pentru cel mai bun site şi pentru cea mai bună revistă (*Lumi Virtuale*); RomCon – 2004, pentru publicistică şi pentru cea mai bună revistă (*Lumi Virtuale*); Marian Mihai – 2005; KULT – 2005, pentru cea mai bună povestire („Vremea zăpuşelii"); „Omul anului" la Galele AtelierKult – 2006; SRSFF – 2009, pentru promovarea literaturii science fiction; RomCon şi Galileo – 2012, pentru cea mai bună povestire a anului (*Povestea lui Calistrat Hadîmbu din Vizireni, ucis mişeleşte de nenicul Raul Colentina într-un han de la marginea Bucureştilor*).

Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Blog: Colierul de perle al bunicii

(http://michaelhaulica. wordpress.com)

MILLENNIUM NOVELLA

SERIE COORDONATĂ DE HORIA NICOLA URSU

Sînt o hucă, da. Dar asta sîntem toţi, indiferent dacă lucrăm cu agenţii, cu peşti sau pe cont propriu. Sînt o hucă şi îmi place. Cred că îmi place, din moment ce n-am renunţat la asta după toate cîte mi s-au întîmplat. Problema, pentru mine, n-a fost dacă voi deveni o hucă sau nu. Problema mea a fost ce fel de hucă voi deveni.

ÎN ACEEAŞI SERIE AU APĂRUT:

SEBASTIAN A. CORN • **ADRENERGICI**
KELLEY ESKRIDGE • **UN SPAŢIU PERICULOS**
IOANA VIŞAN • **INSTINCTE UMANE**
MICHAEL K. IWOLEIT • **MOLOH**
H. P. LOVECRAFT • **ÎN MUNŢII NEBUNIEI**
SEBASTIAN A. CORN • **IOVIK**
ROXANA BRÎNCEANU • **NUANŢE DE ÎNTUNERIC**

Ilustraţia copertei:
ONA FRANTZ

MILLENNIUMBOOKS.RO

ISBN 978-606-8113-97-5

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025